Legendele lumii
Pamântene
2 - FIICA DE SÂNGE
Licia Troisi
© www.paolobarbieriart.com

Cuprins

Titlu
Câţiva paşi înapoi
Prolog
Partea Întâi - Fuga
- 1 - Trădare
- 2 - Calea spre rău
- 3 - Sheireen
- 4 - Prinţul
- 5 - Spărtura
- 6 - Ororile războiului
- 7 - Regele
- 8 - Elyna
- 9 - În corpul altcuiva
- 10 - Semne de slăbiciune
- 11 - Duel printre flăcări
- 12 - O alianţă neobişnuită

Partea a doua - În compania inamicului
- 13 - O licărire de speranţă
- 14 - Ritualul
- 15 - Doubhée şi Amina
- 16 - Oraşul Mort
- 17 - Ce s-a întâmplat în Makrat
- 18 - Dilema

Partea a treia - Biblioteca Pierdută
- 19 - Biblioteca Pierdută
- 20 - Creaturi ale Abisului
- 21 - Determinarea Aminei
- 22 - Chandra sau Adhara?
- 23 - Pierderi şi cuceriri
- 24 - Iertare
- 25 - În capătul bibliotecii
- 26 - Consacratul
- 27 - Alegerea lui Adhara

Epilog
Harta Lumii Pământene
Locuri şi personaje

Biografia autorului
De acelaşi autor
Copyright

Licia Troisi

Legendele Lumii Pământene.

Cartea a II-a

Fiica de sânge

Tradus din italiană de Agathe Sanz

Traducerea în limba română după ediţia în limba franceză.

★

Pentru Sandrone.
Pentru că, până la urmă, e vina lui...

CÂŢIVA PAŞI ÎNAPOI

Odată cu înfrângerea provocată lui Dohor de Ido, Doubhée şi Learco, situaţia pare să se îmbunătăţească pentru Lumea Pământeană. Viaţa şi-a reluat treptat cursul, iar din ruinele războiului s-a născut o nouă lume. Conducătorii decedaţi, ucişi sau prea compromişi din trecut, au fost înlocuiţi; Learco a preluat frâiele puterii alături de soţia sa, Doubhée, iar diferitele Ţinuturi au reuşit să stabilească o politică comună. A fost creată o armată unitară, iar Enawar în sine, oraşul pierdut al lui Nammen - cel mai mare rege al semi-elfilor - a fost reconstruit.

Theana, între timp, şi-a găsit locul în noua lume dedicându-se refondării cultului lui Thenaar, murdărit de minciunile Breslei Asasinilor. Adepţii noii religii, Fraţii Fulgerului, au ridicat temple în întreaga Lume Pământeană.

Dar mai presus de toate, a fost pace. 50 de ani lungi de pace. Lumea Pământeană nu a mai trăit o perioadă atât de senină de pe vremea lui Nammen, iar unii chiar au început să-l numească pe Learco «cel Drept».

Era în mijlocul unei zile liniştite a acestei noi ere de aur, în mijlocul unei pajişti însorite, când o fată tânără se trezeşte într-o dimineaţă. Cine este ea? Nu-şi aminteşte. Este îmbrăcată într-o tunică simplă de in, iar încheieturile şi gleznele ei poartă semnul fiarelor cătuşelor.

Eroina noastră începe să rătăcească prin pădure, căutând un răspuns: cine este şi cum a ajuns pe această pajişte? Numai reflectarea unui străin în apa pârâului unde se uită este răspuns. Doi ochi de culori diferite, şuviţe albastre printre părul său negru. Indicii cu siguranţă, dar care nu-i evocă nimic.

În Salazar, oraşul lui Nihal, lucrurile au marcat un punct de cotitură. Fata este salvată de un tânăr soldat înarmat cu o sabie mare. E ceva deranjant la el: o furie ciudată, pe care se pare că are probleme să o controleze. Dar el i-a salvat viaţa, iar ea are o bănuială că ea poate avea încredere în el.

Numele soldatului este Amhal şi este ucenic Cavaler al Dragonilor. Întorcându-se dintr-o misiune, e în drum spre Noul Enawar. Fata întreabă dacă îl poate urma pentru că nu are pe cine să se bazeze. Încă nu-şi aminteşte nimic, habar n-are unde e şi nici măcar nu are un nume. Amhal îi dă unul: Adhara.

Prima oprire a călătoriei lor este Laodaméa, pe Tărâmul Apei. Pe drum, cei doi tineri se opresc într-un mic sat de la graniţa cu Ţara Vântului. Ceea ce descoperă îi deranjează: bolnavi şi morţi peste tot, aparent loviţi de o boală necunoscută.

Scăpaţi miraculos din satul celor condamnaţi, Amhal şi Adhara îşi continuă călătoria până la Laodaméa. Treptat apar fragmente de răspuns la misterul fetei. Amhal aranjează examinarea ei de către un preot, care ghiceşte că Adhara a fost obiectul manipulărilor magice. Dar nu poate spune mai multe.

Cei doi tineri îşi reiau călătoria spre Noul Enawar, unde îl întâlnesc pe Mira, maestrul lui Amhal, un războinic dur, cu maniere expeditive pe care Amhal îl admiră foarte mult şi de care este foarte ataşat. Adhara, pe de altă parte, continuă să se simtă deplasat. Timpul trece, dar memoria încă lipseşte. Ştie doar că nu vrea să se îndepărteze de Amhal. O legătură puternică a

fost creată între ei, şi el a fost cel care a numit-o, care a făcut-o o persoană. Ea decide să-l urmeze la Makrat, capitala Pământului Soarelui, unde el îşi face serviciul.

În Makrat, viaţa a fost deosebit de generoasă cu Doubhée. Din căsătoria sa cu Learco s-a născut un singur fiu, Newar, care a adus o mare satisfacţie părinţilor săi, în ciuda unei căderi de pe un cal care l-a paralizat. Este un om cu o minte ageră, care a devenit primul consilier al regelui, tatăl său, şi e considerat eminenţa cenuşie care guvernează de fapt Ţara Soarelui. Mai presus de toate, el le-a dat lui Learco şi Doubhée doi nepoţi: neîmblânzita Amina şi liniştitul Kalth.

Adhara vine la Curte cu Amhal în speranţa de a-i găsi un loc de muncă acolo. Neavând nici un trecut, ea cel puţin încearcă să-şi construiască un viitor. Neor îi oferă ocazia să devină doamna de onoare a Aminei; fiica ei, rebelă şi neînţeleasă, va avea astfel un prieten care îi va atenua singurătatea.

Condiţii de viaţă cu tânăra prinţesă este o sarcină dificilă; cu toate acestea, Adhara descoperă multe în comun cu ea, iar cele două fete formează o prietenie strânsă.

Pe măsură ce lucrurile încep să revină la normal, un eveniment tulbură pacea curţii din Makrat: San, nepotul lui Nihal, se întoarce în Ţara Soarelui după un lung exil de cincizeci de ani. Learco, care s-a simţit întotdeauna responsabil pentru dispariţia sa, îl întâmpină ca pe un erou şi îi oferă un post la Academia Cavalerilor Dragonilor. Dar San pare interesat mai ales de Amhal. El se întoarce în mod constant în jurul lui, îl antrenează în nume propriu, şi încearcă să pătrundă în natura ambivalentă a băiatului talentat, sfâşiat între setea lui de sânge şi dorinţa sa de a deveni un Cavaler al Dragonilor virtuos. Astfel, în timp ce Adhara şi Amhal schimbă un prim sărut timid, Mira vede manevrele lui San într-o lumină negativă, până la punctul în care-i cere public să-i lase elevul în pace.

Între timp, întâlnirea dintre Theana şi Adhara, solicitată de Amhal, se dovedeşte fără rezultat. Preoteasa percepe ceva obscur în ea, dar nu scoate un cuvânt despre asta. Doar confirmă că magia a fost folosită pe ea şi o supune unei vrăji pentru a-i sonda memoria.

În timpul experimentului, Theana aminteşte de un episod întunecat din istoria Fraţilor Fulgerului. De la naşterea sa, echilibrul Lumii Pământenr s-a bazat întotdeauna pe alternanţa dintre Marvash, o creatură condamnată la distrugere şi întruparea Răului, şi Sheireen, destinată să lupte şi să-l învingă pe Marvash. Marvash şi Sheireen, Distrugător şi Consacrat, s-au ciocnit de-a lungul secolelor, câştigând pe rând într-un ciclu imuabil. Cu toate acestea, unii Fraţi ai Fulgerului au fost la originea unei schisme din care s-a născut secta Observatorilor, care au căutat în trecut să rupă acest cerc în încercarea de a-l elimina pe Marvash înainte de a deveni conştient de puterile sale, şi apoi pentru să creeze un Sheireen. Atrocitatea crimelor lor a dus la persecutarea lor de către autorităţile din Ţara Soarelui şi ordinul lor a fost suprimat... Theana urmăreşte această amintire gândindu-se că este o poveste veche, fără legătură cu prezentul.

Evenimentele se precipită în timpul unei zile surpriză în onoarea Aminei. Pentru această ocazie, Mira a fost de acord să o "antreneze" pe tânăra prinţesă în luptă; în timpul sesiunii, el este lovit de o săgeată otrăvită. Adhara ucide agresorul, dar e deja prea târziu. Mira a murit la scurt timp după aceea.

Amhal este devastat de pierderea maestrului său, dar San este gata să-l ia sub aripa lui. Din păcate, ceva şi mai rău se întâmplă în umbră.

Satul devastat unde Amhal şi Adhara s-au oprit este doar primul dintr-o serie lungă: boala, inexorabilă şi mortală, se răspândeşte în întreaga lume şi decimează oamenii şi piticii, cruţând doar nimfele. Se zvoneşte că aceste creaturi evanescente ar putea fi responsabile pentru epidemie. Suspiciunea otrăveşte încet Lumea Pământeană. Sunt trimise contingente de soldaţi pentru a impune carantina, teroarea domneşte, comunităţile se dezintegrează sub înţepătura fricii... În mod clar, Lumea Pământeană este ispăşrşte pentru cei cincizeci de ani de pace.

Amhal părăseşte curtea cu San pentru a da o mână de ajutor în zonele aflate în carantină. Adhara decide să-l urmeze: Nici ei nu-i place San, şi sub influenţa lui simte că întunericul creşte treptat în Amhal, pe care absenţa lui Mira l-a lipsit de orice urmă de conştiinţă.

Ea i se alătură în Damilar, un sat mizerabil blocat în strânsoarea bolii. Acest lucru este pentru că Amhal cu siguranţă se scufundă în nebunie, şi ultimul act este jucat. În faţa unui grup de săteni care tocmai au ucis o nimfă pentru a-i bea sângele considerat a fi imunizant împotriva răului, tânărul băiat nu reuşeşte să-şi controleze furia şi se angajează într-un adevărat masacru alături de San.

Situaţia de la Curte nu este mult mai luminoasă. Ancheta privind moartea lui Mira pare să ducă la San, şi, ca şi cum acest lucru nu ar fi fost suficient, miasmele dăunătoare intră în camera regelui: Learco se îmbolnăveşte şi moare. Este sarcina lui Neor să preia frâiele puterii. El a transferat curtea la Noul Enawar şi a luat decizia de a-l închide pe San.

În faţa soldaţilor care au venit să-i prindă maestrul, Amhal nu ştie ce să creadă. Supărat de carnagiul pe care l-a comis şi de arestarea noului său mentor, el decide să plece la Noul Enawar. Îl va elibera pe San şi va încerca să afle adevărul: el chiar l-a ucis pe Mira? Sau, aşa cum însuşi San a sugerat înainte de a fi înlănţuit, este acesta un complot al lui Neor pentru a elimina un pretendent cu greutate la tron?

Încă o dată, Adhara alege să se supună inimii ei: Amhal va fi ucis, ea ştie asta. Prin urmare, este mai bine să avertizeze Curtea şi să-l aresteze, cu riscul că el o va urî, decât să-l văd mort.

La Noul Enawar, întunericul intenţiilor lui San este dezvăluit. Acesta mărturiseşte în faţa unui Neor uimit. Da, el a fost cel care l-a ucis pe Mira, care devenise un obstacol în calea îndeplinirii misiunii lui. Într-adevăr, aceasta este Amhal, şi el e singurul, care l-a interesat de la început. Pentru restul, tot ce trebuia să facă era să verse un flacon de sânge contaminat în camera lui Learco. În conformitate cu dorinţele sponsorului misterios care l-a trimis într-o misiune în capitala regatului.

În aceste circumstanţe, Amhal intră în celula lui San. Adhara nu a avertizat pe nimeni în afară de Amina. Cele două fete se grăbesc în temniţele unde Neor îl interoghează pe San, dar doar pentru a asista la eliberarea lui San de către Amhal care, pentru a-şi proteja evadarea, îl ia ostatic pe noul rege.

Acţiunea e disperată. Ahmal şi San reuşesc totuşi să ajungă la porţile închisorii. Între timp, Neor încearcă prin toate mijloacele să-l aducă pe Amhal înapoi în simţiri: îi spune despre mărturisirea lui San, face apel la ce e mai bun din el... fără rezultat. Amhal nu poate şi nu va crede că San este cauza tuturor tragediilor care au avut loc în ultima vreme; şi mai presus de toate, el vrea să pună capăt suferinţei sale şi luptei sale constante împotriva furiei pe care o simte cum creşte în pieptul său. I-a tăiat gâtul lui Neor şi a fugit cu San.

Adhara e devastată. Crima lui Amhal e de neiertat. Cu toate acestea, ea continuă să creadă în el şi rămâne convinsă că îl poate salva. Îl urmăreşte în timp ce fuge într-un loc ciudat, un subteran pe jumătate distrus. Ziduri devorate de flăcări, rămăşiţele unui laborator... Totul pare familiar pentru Adhara. Şi amintirile ei, acele amintiri care au rămas ascunse atât de multe luni, apar pe neaşteptate: un om care promite să se întoarcă în curând, care îi cere să-l aştepte...

Totul dispare în faţa lui Amhal. E aici, devastat, deposedat de el însuşi. Dar Adhara încă vrea să spere. Face tot ce poate să-l pun pe picioare, până intervine San. Urmează un duel în care Adhara este salvată la limită de un străin care apare de nicăieri. La sfârşitul unei scurte confruntări, Amhal şi San pleacă, lăsând-o pe Adhara singură cu noul venit, care pare să o cunoască. Chandra, aşa îi spune...

Omul, al cărui nume este Adrass, îi dezvăluie în sfârşit adevărul, un adevăr pe care Adhara îl caută de luni de zile, dar pe care acum doreşte să nu-l fi auzit niciodată.

Adrass aparţine sectei Obsetvatorilor şi a participat ani de zile la crearea lui Sheireen: el şi tovarăşii săi au furat cadavrele fetelor tinere cărora le-au insuflat viaţă folosind Magia Interzisă. O urâciune care a durat mult timp, până când: Adhara, sau mai degrabă Chandra, al şaselea cobai a trecut în mâinile lui Adrass, a fost creată prin magie dintr-un cadavru. Ea e Sheireen. După atâtea încercări nereuşite, Observatorii sunt convinşi că au reuşit în sfârşit să-l nască pe Consacrat.

Adhara pur şi simplu refuză să creadă. În strânsoarea furiei oarbe, ea îl bate pe Adrass şi fuge. Paşii ei o duc din nou pe pajişte, unde s-a trezit cu câteva luni mai devreme. Şi acolo îşi aminteşte: subteranul unde Observatorii îşi făceau experimentele, cel pe care tocmai l-a părăsit; San izbucnind pentru a ucide pe toată lumea; Adrass care o salvează încuind-o într-o mică cameră.

Minutele, orele sunt chinuitoare. Apoi, ea iese în cele din urmă şi bâjbâie un drum printre cadavre şi ruine, pierzând treptat conştiinţa de sine şi memoria; până când a căzut inconştientă pe acea pajişte, unde a început totul.

PROLOG

Sângele de pe armură e încă proaspăt. Elful miroase mirosul dulce, metalic, se uită la trupele opuse aliniate în vale, şi tremură de plăcere la gândul acestui masacru nou şi iminent.

Că se vor apăra, el a ghicit. Creaturile care locuiau acum în Lumea Pământeană erau fiinţe tenace, ataşate stupid de viaţă. Probabil că i-au văzut balaurii de departe şi şi-au organizat rezistenţa. Poate că au crezut că odată ce această primă ofensivă va fi respinsă, lupta se va opri. Ce idioţi! Habar n-aveau de câţi ani se pregăteau oamenii lui pentru acest atac.

Primii inamici abia au apărut la orizont, în timp ce sunetul cornului umplea valea. În şa pe balaurul lui, elful a zărit câţiva dragoni şi o duzină de bărci. Un număr derizoriu în comparaţie cu forţa sa de luptă. S-a întors spre soldaţii săi şi şi-a luat cu fermitate sabia. El a privit pentru un moment, nemişcat, aripile de sub conducerea sa tremurând sub efort. În ochii lor citea o determinare rece, un sacrificiu total. Erau dispuşi să moară pentru cauza lor.

«Ştiam că acea zi va veni», a tunat el. Şi că am plătit cu sângele nostru pentru asta. Dar vom câştiga, să fiţi la fel de siguri ca mine. La arme!

Un strigăt s-a ridicat din toate piepturile. Arcaşii şi-au scos săgeţile, gata să se supună semnalului său. Şi-a coborât încet sabia, şi o ploaie de moarte a căzut în rândurile inamicului. Deşi acestea erau rare, exact aşa cum se aşteptase, acest lucru nu i-a împiedicat pe ai săi să cadă sub loviturile adversarului. Apoi a venit rândul suliţelor: trupele s-au ciocnit cu strigătele de moarte. Siluetele graţioase ale oamenilor săi respingându-i pe uzurpatori cu fizicul lor grosier. Pe râu, bărcile au încercat să urce, iar sunetul dezgustător al corpurilor care se scufundă în apă s-a amestecat cu scârţâitul rece al lamelor. Sunetul dulce al războiului, în sfârşit.

La această vedere, elful s-a aruncat în luptă, ţipând cu toată furia lui. Un Cavaler al Dragonilor a încercat să-l oprească cu un jet de flăcări; şi-a aruncat balaurul asupra lui. O lovitură precisă şi violentă. Lama adversă i-a atins braţul stâng şi a simţit cum îi ardea carnea. Insensibil, şi-a băgat sabia în pieptul duşmanului şi i-a lăsat sângele cald să-i inunde mâna.

Elful s-a repezit imediat la un alt cavaler pentru a-i da o mână de ajutor unuia de-al său. S-a concentrat pe dragon şi i-a tăiat capul. Cavalerul a căzut cu un strigăt lung în apă, unde a ajuns zdrobit de greutatea dragonului său.

Râul transporta acum grămezi de cadavre. Elful ştia că acest pământ trebuia purificat de sânge înainte ca poporul său să-l poată considera din nou al lui. Era destinul lui. Gloria a trecut prin măcel şi moarte, şi a ordonat să nu se ia prizonieri. Apa va spăla această oroare. Înghiţiţi de valuri, uzurpatorii Lumii Pământene vor dispărea pentru totdeauna din vieţile lor.

După bătălie, câţiva soldaţi au coborât pentru a se asigura că nu mai sunt duşmani. Elful a aşteptat, stând pe balaurul său scufundat în râu până la greabăn, cu labele scufundate în albia sa noroioasă.

— Calea e liberă, Înălţimea Voastră, a spus un soldat când a venit la el.

Elful şi-a scos încet armura, a predat-o uneia dintre ordonanţele sale, şi apoi a sărit în apă. Un murmur de proteste a izbucnit din partea trupelor.

— Sire! a exclamat ordonanţa, gata să i se alăture.

Elful l-a oprit cu un gest de mână.

— Totul e în regulă.

A început să înoate încet spre malul opus. Curentul nu era puternic în acel moment, şi apoi avea braţe puternice.

«Toată viaţa m-am pregătit pentru acest moment», s-a gândit el.

Pământul era încă doar un miraj verde şi maro în depărtare, unde cerul şi valurile se uneau. A plonjat sub suprafaţă imaginându-şi exclamaţia de uimire a soldaţilor săi. Apoi picioarele lui au atins fundul noroios, şi a început încet să urce înapoi.

A ieşit din valuri treptat - capul, bustul, coapsele - ca într-o nouă naştere. Peste tot în jurul lui, bolboroseala râului pe lângă fuselajului bărcilor, tăcerea tensionată a oamenilor săi ţinându-şi respiraţia, privind.

Ţărmul era la un pas distanţă. A visat la acest pământ de mii de ori, l-a dorit cu toată fiinţa. Era ca şi cum l-ar fi cunoscut, aşa cum a citit în scrierile strămoşilor săi, care au călcat pământul înaintea lui, care l-au posedat şi l-au iubit. Dar era chiar mai frumos decât în imaginaţia lui. Un Ţinut Promis, în care verdele frunzelor era mai intens, aerul mai parfumat.

A respirat adânc. Chiar şi mirosul lui îi era familiar. Mirosul de casă şi libertate.

S-a oprit printre stuf. Încă un pas şi ar trebui să se ridice la înălţimea provocării. S-a gândit la semenii săi care au traversat acelaşi râu cu secole mai devreme în exil. S-a gândit la tatăl său, care şi-a petrecut viaţa ascuns pe recifele din Orva, mulţumit de micul său regat cu vedere la mare. S-a gândit la cei care l-au batjocorit, care au încercat să-l reţină, la cei care nu au fost capabili să creadă în visul său imens. Zâmbind, s-a mişcat. S-a uitat la cerul de un albastru perfect, şi o lacrimă de durere şi oboseală i s-a rostogolit pe obraz. Odată ajuns pe mal, a căzut în genunchi, cu mâinile întinse pe pământul gras şi fertil, atât de moale sub palme. Istoria era pe cale să-şi inverseze cursul.

Cineva l-a ajutat să se pună pe picioare. Soldaţii săi, cu trăsăturile lor săpate de epuizare, cu armura pătată de sânge, l-au privit cu speranţă.

Kryss i-a privit unul după altul.

— Mulţumesc, a spus el. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, pentru toată suferinţa pe care aţi îndurat-o.

S-a întors spre bărcile poporului său, elfii pe care îi conducea atât de departe de casă, pe urmele unui vis care uneori părea prea mare doar pentru umerii lui.

— Regele vostru e cu voi, a tunat el. Timpul exilului s-a terminat, Zilele Uzurpatorilor se apropie de sfârşit. Vor pieri în satele lor, consumaţi de boala pe care am adus-o. Nimeni nu ne va putea opri, şi vom şterge toate secolele în care ne-au văzut departe de patria noastră, vom spăla sarea lacrimilor noastre cu sângele lor, şi Eraak Maar va fi al nostru din nou. Să urăm bun venit zorilor acestei noi zile!

Şi şi-a ridicat pumnul spre cer, strângând între degete acest pământ care va fi în curând al lui. Un strigăt vibrant s-a ridicat din toate piepturile.

— Erak Maar, *Lumea Pământeană.*

Kryss a închis ochii în extaz. Apoi i-a redeschis şi s-a uitat la orizont ca un vânător care-şi examinează prada.

PARTEA ÎNTÂI

FUGA

1

TRĂDARE

Adhara şi-a scos pumnalul.

La început, nu i-a auzit. În întuneric, bătaia paşilor lor se amesteca cu vuietul vântului, iar ea era prea obosită pentru a-i percepe ritmul constant.

S-a întors să examineze desişul copacilor, unde părea să vadă o umbră trecătoare. O alta a urmat-o, apoi alta, si o a patra. În ciuda întunericului, în cele din urmă i-a identificat: soldaţi. Purtau aceleaşi însemne ca Amhal când a servit în garda din Makrat.

«Amhal!»

Pentru o clipă s-a prefăcut că crede că poate fi el. Şi că tot ce s-a întâmplat în ultimele şi teribile zile era un coşmar. Dar iluzia s-a rupt imediat.

— Nu vrem să îţi facem rău, a anunţat unul dintre soldaţi în timp ce ieşea la vedere. Suntem aici la ordinele Oficiantei Supreme.

Adhara nu a răspuns. S-a uitat repede în jurul ei, căutând o cale de ieşire.

— Theana vrea să vorbească cu tine, a adăugat un altul.

Theana. Amintirea acelei femei îngheţate a dat naştere unei furii violente. Un alt actor întunecat în povestea vieţii sale, încă cineva care i-a ascuns adevărul şi care a folosit-o.

— Nu am nimic să-i spun, a spus ea, dând înapoi..

— Nu este o invitaţie, este un ordin.

Adhara a înţeles brusc că zilele în care putea alege să lupte sau nu s-au terminat. Din universul paşnic în care a trăit timp de trei luni, ea s-a trezit catapultată în mijlocul războiului, unde singura cale de a supravieţui era zborul, singura salvare, oţelul. A simţit că a trecut o eternitate de când l-a ucis pe ucigaşul lui Mira.

Lama pumnalului său strălucea, ameninţător, şi cei patru bărbaţi au înţepenit.

— Nu ai de ce să te temi de Oficianta Supremă. Nu ne forţa să folosim forţa, spuse soldatul.

Adhara s-a pus într-o poziţie de atac.

— Pleacă, şi nici eu nu va trebui să recurg la ea, a şuierat ea între dinţi.

Patru săbii au alunecat din teacă.

— Pentru ultima dată... a insistat soldatul.

Adhara nu l-a lăsat să termine. Agilă şi precisă, ea sare înainte. O primă fantă evitată. S-a aplecat pentru a evita lovitura care a urmat, s-a întors şi a lovit un soldat în vintre. Un strigăt, iar omul era la pământ. Adhara i-a prins sabia din zbor şi s-a pregătit pentru un alt atac.

Singurul duel cu săbii pe care şi l-a amintit a fost cel pe care l-a avut împotriva ucigaşului lui Mira. În rest, ea nu şi-a amintit că a luptat vreodată; era ca şi cum trupul său acţiona singur, ca şi cum învăţăturile Observatorilor ar fi fost gravate adânc în trupul său. O creatură făurită după imaginea unei arme vii, ştia instinctiv ce să facă.

O tăietură mare s-a deschis pe pieptul adversarului său, care a căzut în genunchi, cu degetele încleştate pe rană.

Adhara s-a întors, impasibil. Uneori a atacat cu pumnalul, alteori cu sabia. A continuat să lanseze lovituri, până când arma altui bărbat a zburat prin aer. Dintr-o dată, ceva s-a mişcat în spatele ei. S-a întors imediat, cu piciorul întins, iar piciorul i-a lovit maxilarul soldatului. S-a uitat în jur. Doi dintre adversarii săi gemeau pe pământ; altul zăcea pe spate, leşinat; Al patrulea era dezarmat. Lui i s-a adresat, arătând cu pumnalul.

— Spune-i Oficiantei Supreme că nu vreau să am de-a face cu ea. Şi spune-i să nu mă mai caute, pentru că nu mă va prinde niciodată.

Bărbatul respira cu dificultate, dar nu părea îngrijorat. Umbra unui zâmbet i-a întins colţul buzelor. În acelaşi timp, Adhara a simţit o lovitură de pumn în gât, şi o durere pâlpâitoare i s-a răspândit în spate.

«Cinci. Erau cinci», s-a gândit ea furios înainte de a se scufunda în inconştienţă.

O bubuitură de roţi a făcut-o să-şi vină în simţiri. O rulare constantă, întreruptă de tremurături rare. Adhara a deschis încet ochii, cuprinsă de greaţă. Înainte să aibă timp să vadă unde era, a vomitat.

Îi exploda capul. A încercat să maseze locul unde fusese lovită; durerea a forţat-o să-şi retragă mâna.

S-a uitat în jur. Era într-o trăsură îngustă, aşezată pe o bancă confortabilă. Lângă ea, un recipient mic de metal. Adhara s-a aplecat şi a văzut că conţinea apă. L-a prins cu aviditate, iar lichidul proaspăt care i se scurgea în gât a uşurat-o mai bine decât un medicament.

A observat că mâinile şi picioarele ei erau libere. Nu fusese legată. Plină de speranţă, a încercat să împingă uşa trăsurii, era închisă de o încuietoare. Era prinsă în capcană.

O nouă izbucnire i-a străpuns capul şi s-a gândit cu teamă că, în ciuda naturii concrete a durerii ei, acel cap nu-i aparţinea. Adrass i-a spus adevărul: fusese creată de la zero. Mâinile ei au servit pe altcineva înaintea ei. Trupul ei îşi terminase deja parabola pământească: el a iubit, a suferit, a trăit o serie întreagă de emoţii pe care ea nu şi le mai putea aminti. Apoi au sosit Observatorii, şi acest corp a fost adus înapoi la viaţă doar pentru a deveni o armă.

Doar sentimentele pe care le-a adăpostit pentru Amhal erau reale. Dragostea ei pentru el era vie, şi ele au făcut-o şi pe ea să trăiască. De aceea i s-a părut normal să-l găsească.

După ce a fugit de Adrass, ea plecase într-un sat pe care îl cunoştea la porţile Noului Enawar. Avea nevoie de mâncare şi, mai presus de toate, de informaţii; indicii care ar putea dezvălui unde îl conducea San pe Amhal.

În hanul unde şi-a petrecut timpul după micile ei colinde, erau doar câţiva invitaţi şi o chelneriţă. În timp ce-şi înghiţea masa ei frugală, ea a întrebat-o pe chelneriţă despre un balaur care ar fi traversat cerurile cu o noapte sau două mai devreme.

— Acum două zile, exact.

— Am văzut-o! exclama cu o voce groasă un beţiv bătrân aşezat la capătul unei mese, cu o cană în mâini.

— Aşa e, da, bineînţeles că ai văzut-o, ca unicornul de acum două luni şi creatura pe jumătate femeie, pe jumătate cal din luna anterioară, şi-a bătut joc de el chelneriţa. Nu-l asculta, bea ca un burete!

— Îţi spun că l-am văzut! a insistat tipul stând pe picioarele tremurătoare. Bestia asta a scos un strigăt teribil, un fel de şuierat care mi-a îngheţat sângele. Chiar m-am gândit să renunţ la băutură! Şi apoi am mai luat o halbă, şi frica a dispărut, a încheiat el cu un râs puternic.

Adhara a ghicit că omul nu minţea. Şi ea auzise balaurul urlând, şi ştia cât de îngrozitor poate fi strigătul lui.

— Ai văzut unde se duce?

— La vest, a răspuns el, ca şi cum un demon l-ar fi urmărit!

La vest, spre Ţara Vântului.

— E război acolo.

Dar lui Adhara nu i-a păsat. Pentru a-l aduce Amhal înapoi în simţiri, ea ar fi mers peste tot, ar fi înfruntat orice pericol. Prin urmare, se îndreptă spre vest şi, ca măsură de precauţie, a preferat să avanseze prin pădure.

Dar, a fost urmărită şi călătoria ei s-a terminat acolo, în acea trăsură înghesuită.

Îşi îngropă faţa în mâini.

«Vreau doar să plec», s-a gândit ea. Apoi şi-a dat seama că nu are unde să se ducă.

Trăsura s-a oprit în cele din urmă. Adhara a auzit încuietoarea întorcându-se, uşa s-a deschis încet. Ascultându-şi doar instinctele şi setea de libertate, ea a sărit şi a fugit direct la omul care a deschis. L-a aruncat la pământ şi a început să fugă. La câţiva paşi distanţă, o mână a apucat-o de gleznă. A căzut în faţă, iar maxilarul ei a lovit pământul violent. Pentru câteva secunde, nu a fost decât suferinţă.

— Putem spune că eşti încăpăţânată, domnişoară!

Era un soldat, cu faţa la o palmă distanţă de a ei.

— Unde o să te duci aşa? E moarte peste tot acolo! Şi te ducem să vezi singura persoană care ne poate salva de la dezastru. Unii oameni ar ucide pentru a avea o astfel de şansă!

Adhara strânse din dinţi.

— Sunt imună, a scuipat ea.

După ce i-a aruncat o privire odioasă, bărbatul a ridicat-o şi i-a legat încheieturile şi gleznele cu o funie groasă.

— Tu eşti cea care mă obligă, a mormăit, împingând-o în trăsură. Nu va dura mult, aşa că încearcă să fii înţeleaptă şi să nu ne mai crea probleme.

Uşa s-a închis cu o bufnitură, iar Adhara s-a trezit singură din nou.

Când au ajuns la Noul Enawar, doi soldaţi au coborât-o, i-au dezlegat picioarele şi au condus-o de-a lungul bulevardelor pietruite ale oraşului.

Toamna a nuanţat frunzişul copacilor cu roşu şi galben, şi un miros greu de humus şi muşchi pătrundea în aer. Singura notă falsă din acest spectacol natural era tăcerea tulburătoare care învăluie oraşul. Abia a trecut o săptămână de când Adhara fusese acolo, şi totuşi totul se schimbase. Străzile erau aproape goale, iar celor câţiva oameni care se aventurau acolo şi-au pus o batistă îmbibată în esenţe pe gură şi pe nas. Ici şi colo, se puteau vedea siluete curioase îmbrăcate în robe ample de magician şi cu faţa ascunsă sub măşti cu ciocuri ascuţite. Gărzile şi soldaţii înarmaţi se îngrămădeau, în timp ce

supravieţuitorii epidemiei se ascundeau pe cele mai ascunse alei, unii cu feţele abia marcate, alţii complet desfiguraţi.

Pentru prima dată, Adhara s-a văzut ca un intrus. Era în mijlocul *celorlalţi*. Alţii care nu mai erau ca ea. Acele creaturi înspăimântate care s-au rătăcit în calea ei erau cele vii. S-au născut din pântecele unei femei, au avut o copilărie de neuitat şi un mormânt care îi aştepta la sfârşitul drumului lor. Ea era carne moartă. Nu avea tată sau mamă şi nici o amintire care să-i spună cine era, de unde venea. Născută din neant, dintr-o dată nu le mai putea privi în faţă, pentru că ochii lor i-au spus direct că nu aparţine lumii lor.

Ea şi-a plecat capul şi şi-a ţinut ochii ferm fixaţi pe pământ, concentrându-se pe alternanţa regulată a picioarelor ei pe pietre.

Cei doi soldaţi s-au oprit în faţa unui palat impunător, cu o faţadă decorată cu marmură albă şi plăci de cristal negru. Adhara s-a speriat. Era palatul Consiliului. Acolo era Curtea, sau ce a mai rămas din ea.

Gardienii trebuie să-i fi simţit muşchii încordaţi, în timp ce-i creşteau presiunea asupra braţelor.

— Haide! a ordonat unul dintre ei.

Adhara se supune fără tragere de inimă, cu capul mereu plecat. Au traversat coridoare pline de soldaţi. Mulţi dintre ei au observat-o, poate au recunoscut-o. Cine ştie ce gândeau despre ea acum la Curtea? Aveau de gând s-o aresteze şi s-o condamne pentru trădare? Toată lumea trebuia să ştie de ce a plecat, şi cu siguranţă era văzută ca un complice în asasinarea regelui.

S-au dus în subteranul închisorii, care miroasea a moarte. Un magician îi aştepta în faţa unei celule închise, cu masca atârnând deasupra pieptului ei. Adhara a recunoscut-o imediat: era Dalia, asistenta Theanei. Şi-a amintit de faţa copilărească şi de zâmbetul ei sincer. Doar că era palidă şi nu mai zâmbea.

— Stăpână... a spus unul dintre soldaţi, de mers pe jos un pas.

Dalia l-a întâmpinat dând din cap la el, apoi a arătat spre încheieturile lui Adhara.

— De ce frânghiile?

— A încercat să scape. Nu era altă cale.

— Ordinele Oficiantei Supreme au fost clare, totuşi.

— A fost, de asemenea, foarte clară că o voia pe această fată cu orice preţ.

Asistenta i-a aruncat soldatului o privire elocventă.

— E cu mine acum, poţi pleca.

Cei doi bărbaţi au plecat, iar Dalia a luat-o pe Adhara de braţ.

— Îmi pare rău că te-au maltratat. Au acţionat împotriva voinţei Oficiantei Supreme.

Adhara a împietrit, dar s-a lăsat condusă într-o cameră mică, îngustă, slab luminată. Rafturi încărcate cu cărţi, fiole şi borcane acopereau pereţii. În fundal, a văzut o masă încărcată cu pergamente şi cărţi în spatele cărora era aşezată Theana. Oficianta Supremă se apleca peste manuscrisele ei, complet absorbită de muncă, cu părul alb în dezordine şi fruntea săpată cu riduri adânci. Părea chiar mai în vârstă decât ultima dată când a văzut-o Adhara.

Asistenta s-a înclinat profund.

— Excelenţă, fata e aici.

Adhara nu făcu nici un gest, cu pumnii legaţi la piept.

Theana s-a uitat în sus şi a pus jos pana de gâscă cu care scria. S-a ridicat încet, ca şi cum ar fi avut nevoie de un efort imens.

— Bine ai venit, a spus ea.

Adhara nu a răspuns.

— Dalia, lasă-ne singure, a adăugat bătrâna.

Fata s-a înclinat şi a părăsit camera.

Theana s-a apropiat să-i dezlege legăturile, iar Adhara s-a speriat la atingerea degetelor ei.

— Lasă-mă să plec, i-a şoptit.

Theana a privit-o în ochi.

— Nu eşti prizonierul meu.

— Gărzile tale m-au capturat şi m-au încuiat într-o trăsură. Ce vrei de la mine?

Privirea Theanei a pâlpâit.

— Situaţia s-a precipitat, a explicat ea, aşezându-se. Evenimentele recente au adus regatul la marginea prăpastiei.

Într-o clipă, Adhara îl revede pe Amhal omorându-l pe Neor. Ea a înlăturat cu toată puterea ei această amintire din mintea ei.

— În timp ce prietenul tău îi tăia gâtul regelui, elfii ne atacau graniţele.

Această revelaţie a lovit-o pe Adhara ca o palmă. Elfii?

Theana avu un zâmbet amar în faţa privirii ei uimite.

— Ei sunt cei care răspândesc boala, şi acum că ne-au decimat, şi-au început războiul de cucerire. Evident, vor să preia Lumea Pământeană.

Adhara a încercat să-şi controleze tremurul mâinilor.

— Nu înţeleg cum mă afectează asta.

— Eram oarbă. Pentru o lungă perioadă de timp am refuzat să mă confrunt cu realitatea, am subestimat semnele. Acum sunt convinsă că Marvash este din nou aici. Şi că tu eşti Sheireen, Consacratul destinat să-l învingă. Am plecat din Ţara Apei ca să vin să mă asigur personal de asta.

Din nou aceste cuvinte, la fel ca cele ale lui Adrass.

— Nu există nici un Marvash, nici un Consacrat. Sunt doar legende stupide!

Adhara sare, încleştându-şi pumnii până când îi albeşte.

— Când armata s-a dus după Amhal, au descoperit ruinele vizuinei Observatorilor. Un loc pe care-l cunoşti bine... a continuat Theana.

Un fior lung a trecut prin spatele lui Adhara.

— Ştiu totul, şopti magiciana. Adhara, trebuie să fiu sigură că eşti Sheireen. Există modalităţi nedureroase de a verifica acest lucru.

— Ajunge! a strigat fata. Toţi vreţi ceva de la mine, toţi căutaţi să-mi impuneţi un destin care nu-mi aparţine, dar eu... am ales o altă cale!

— Şi care este?, a răspuns Theana. Tot ce ai trăit a dispărut. Learco este mort, Doubhée este pe câmpul de luptă, Amina a fost ascunsă în camera ei de zile întregu. Curtea nu mai există, şi fiinţa în care ai avut cea mai mare încredere a fost cea care a distrus-o.

— Numai eu ştiu ce este în inima lui Amhal, a şoptit Adhara.

— Amhal şi San sunt cancerul care a mâncat Pământul Soarelui, am înţeles-o prea târziu. Cu toate acestea, încă o putem rezolva.

— Nu cu ajutorul meu.

— Nu înţelegi...

— Nu e nimic de înţeles.

Au rămas nemişcate, fiecare la un capăt al mesei plină de cărţi, separate de un abis.

— Vei rămâne aici, spuse Theana.

Adhara a scos un zâmbet.

— În sfârşit, te arăţi aşa cum eşti. Vrei doar să mă foloseşti, aşa cum au făcut-o şi Observatorii.

Theana şi-a contractat maxilarul, încleştat până la refuz.

— Ce mi-au făcut e corect, după părerea ta? A fost doar pentru a mă crea dintr-un cadavru? Să mă torturezi, să mă modelezi ca pe un fel de armă condamnată la moarte şi sacrificiu?

Adhara se apropia de Theana cu un aer ameninţător, cu faţa aproape lipită de a ei.

— Dacă asta ne va salva... Poate că da, a replicat Oficianta Supremă, impasibil.

— Trădătoareo! a exclamat Adhara.

Theana a fluturat un clopoţel, şi doi gardieni au apărut în prag.

— Luaţi-o.

Adhara a vrut să se arunce asupra Oficiantei Supreme, dar oamenii au imobilizat-o şi au pus-o la pământ, cu un braţ la spate. Cu pieptul zdrobit de podea, respira cu dificultate.

— Duceţi-o la închisoare, a ordonat Theana.

Gardienii au schimbat o privire incredulă.

— M-aţi auzit? Duceţi-vă!

Adhara, urlând, a fost târâtă pe coridoarele palatului.

— Ai devenit exact ca ei! Eşti o trădătoare! a plâns ea.

Ecoul vocii sale era amplificat de-a lungul subteranului. Theana şi-a acoperit urechile ca să nu o audă.

2

CALEA CARE DUCE LA RĂU

Cei doi bărbaţi s-au înfruntat, separaţi de cele două arme încrucişate. Oţelul unui paloş uriaş împotriva cristalului negru al unei săbii celebre, cea a lui Nihal. În jurul lor, rumoarea continua cu o ploaie uşoară de toamnă.

San a fost cel care a pus capăt aşteaptării. Un atac jos, gata imediat. Amhal a pătruns în garda sa cu ţinta spre inima sa, dar lovitura sa a lovit o barieră de argint într-un voleu de scântei. San a profitat de surpriza lui pentru a-i smulge arma şi a-l doborî. O secundă mai târziu, Amhal avea propria sabie îndreptată spre gât.

— Ţi-am spus deja. De îndată ce vezi o barieră magică, trebuie să începi să-ţi faci griji.

Tânărul s-a uitat la el plin de furie.

— Ce? Te-am bătut cinstit, mi se pare, a spus San, fără a se lăsa influenţat.

— Ai dreptate, oftat Amhal. Nu-mi place să pierd, asta-i tot.

— Asta e normal. Dar cu cât te antrenezi mai mult, cu atât ai mai multe şanse să eviţi acest inconvenient în viitor.

I-a întins mâna ca să-l ajute să se ridice.

Trecuse doar o săptămână de când totul se schimbase. Concentrându-se, Amhal încă mai putea simţi corpul abandonat al lui Neor sub degete, mirosul sângelui său.

A dat din cap. Trebuia să nu se mai gândească la asta, altfel se va îmbolnăvi din nou. Ca în prima zi.

Şi-a vomitat măruntaiele. Şi totuşi, ce plăcere a simţit să-şi bage sabia în gâtul regelui! În cele din urmă, s-a simţit liber. El a făcut alegerea, a făcut un gest fără întoarcere, eliberându-se de îndoială o dată pentru totdeauna.

La început, a încercat să nu pună întrebări. Călărind în spate pe balaurul lui San, el nici măcar nu l-a întrebat unde se duc. Cu simţurile anesteziate, a simţit doar o durere vagă în piept. Poate că amintirea vechiului său sine se lupta să nu dispară. Oricum, ştia că a făcut ceea ce trebuia să facă.

În a doua seară, în timp ce campau în jurul focului, San i-a spus:

— Ascultă cu atenţie, pentru că ceea ce am să-ţi spun este adevărata poveste a Lumii Pământene, cea care a făcut-o să avanseze de la începuturile sale.

Povestea lui a fost plină de detalii. I-a spus despre Marvash, Sheireen, apoi despre Nihal şi Aster.

— Aster a fost un Marvash? Amhal era uimit.

— Da, aşa este.

— Dar i-am citit povestea, am auzit-o povestită... el, ceea ce a vrut el a fost să salveze lumea.

— Nu toţi Distrugătorii sunt la fel. Fiecare are propriile sale caracteristici şi propriul mod de a-şi îndeplini misiunea. Aster credea că salvează Lumea Pământeană, în timp ce prin el Leish, primul Marvash din istorie, o distrugea. O glumă excelentă, nu crezi?

San a luat o înghiţitură lungă de bere.

— Cu toate acestea, în oameni ca noi, Leish se manifestă într-un mod diferit.

Amhal a simţit o lovitură în inimă.

— Noi? a repetat cu o voce tremurândă.

— Noi suntem Distrugătorii, şi destinul nostru este să maturăm totul în calea noastră. Această furie de a ucide, acea dorinţă neobosită de sânge care creşte în tine, este sigiliul lui Marvash.

Amhal, ameţit, şi-a simţit măruntaiele contractându-se.

— Asta nu e posibil... a şoptit.

— Dacă te gândeşti la asta şi te gândeşti la viaţa ta, vei vedea că ai ştiut dintotdeauna.

Frica de puterea lui, oroarea furiei sale. Acea furie oarbă care l-a făcut invincibil în luptă. Totul a căpătat o nouă semnificaţie în lumina acestei revelaţii.

Amhal şi-a trecut mâinile prin păr, înfigându-şi degetele în creştet. S-a simţit murdar, blestemat.

— Nu vreau!

San a râs.

— Ce vrei tu nu contează. Contează cine eşti. Gândeşte-te la Tiran, la ideile lui nebuneşti, la dragostea lui nemărginită şi totuşi zadarnică pentru acest Pământ.

Ridicase vocea, aproape cu dispreţ.

— Credea că salvează totul, punând totul în ordine. În realitate, el pur şi simplu a dus la îndeplinire ceea ce a fost născut să facă. Nimeni nu scapă de destinul său.

— Atunci aş prefera să mor, a spus Amhal, şi aceste cuvinte aproape l-au eliberat.

Pacea mormântului, liniştea infinită a neantului. Nu tânjise des după acest tip de odihnă, fără să îndrăznească să recunoască?

San l-a privit furios.

— Văd că nu înţelegi.

S-a apropiat de faţa lui cu a lui şi l-a privit drept în ochi.

— Uită-te în jurul tău. Câte războaie a cunoscut această bucată blestemată de pământ şi câte vor mai fi?

— Eram în pace, protestă băiatul.

— O pace pe care Learco a construit-o cu arme, ucigându-şi chiar şi propriul tată. Cât despre Theana, ea nu a ezitat să ordone exterminarea Observatorilor. Cu mii de ani în urmă, elfii au trăit aici în pace, de asemenea, înainte de a fi forţaţi să se exileze. Cât timp crezi că ar fi trecut până când altcineva ar fi rupt această linişte? Pot să te asigur că cineva deja acţionează dinainte de a te lua pe tine chiar, şi în câteva zile vei vedea cu ochii tăi.

— Şi ce? Sennar însuşi a spus asta. E un ciclu.

Mâinile lui Amhal tremurau, iar gheaţa îi îmbrăţişa inima.

— Distrugerea nu înseamnă neapărat să pui capăt la tot. Un membru cangrenos trebuie tăiat. O să-ţi amputezi braţele, dar o să trăieşti. Amhal, noi suntem leacul!

— Nu-mi vine să cred! a strigat băiatul.

— Chiar aşa? În aceste condiţii, de ce l-ai ucis pe Neor? Pentru că ţi-ai acceptat natura. Această minciună pe care ţi-o spui încă din copilărie, acest Amhal bun şi blând care luptă în numele binelui, te agăţi de ea atât de mult încât este ca o a doua piele. Dar este şi va rămâne o minciună. Amhal, suntem moartea unei epoci. În istorie, nu este întotdeauna Sheireen cel care câştigă, ca în cazul bunicii mele Nihal. Uneori Marvash câştigă.

Jăratecul a izbucnit în flăcări. Amhal se uitase la San în tăcere, cu faţa luminată de strălucirea tremurândă a flăcărilor.

— De fiecare dată când unul dintre noi a triumfat, lumea a ieşit mai bine. Pentru că acest Pământ trebuie curăţat din când în când. Numai sângele curăţă păcatele şi îţi permite să o iei de la capăt. De aceea am fost creaţi, pentru a purta greutatea greşelilor altor oameni. S-ar putea să ne blesteme, poate chiar să ne şteargă din memorie, dar vor trebui să trăiască cu noi. Noi suntem adevăraţii eroi ai Lumii Pământene.

În ochii lui Amhal, San devenise brusc imens. Era ceva teribil în cuvintele sale, dar, de asemenea, ceva măreţ. Toată puterea unei forţe care a animat Lumea Pământeană timp de secole, măreţia unui rău extrem, absolut, necesar. Voia să fie ca el? Sau era deja?

— Toate acestea pot părea de neconceput pentru tine în acest moment. Când am aflat cine sunt, m-am gândit şi la moarte. Aşa faci şi tu acum. Cu toate acestea, te rog să aşteptaţi şi să reflectezi. Gândeşte-te la toate încercările tale zadarnice de a te schimba. Nu putem fi buni şi rezultatul istoriei ne condamnă la o soartă tristă. Eşti gata să accepţi?

Era prea mult pentru Amhal. Simţea că-i va exploda capul; tot ce voia era să nu mai sufere.

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum. Dar vreau să ştii că, urmându-mă, deja îţi urmezi calea.

San a turnat apă pe foc, iar întunericul a cuprins mica poieniţă.

— Dormi. A fost o zi lungă.

În acea noapte, un coşmar i-a stricat somnul lui Amhal. Adhara şi Mira călătoreau cu el printr-o mlaştină pustie, cu o atmosferă putredă. Corpurile lor se descompuneau cu fiecare pas, dar nu era dureros. Dimpotrivă, albul lăptos al oaselor care au apărut sub piele era liniştitor. Apoi, un vânt puternic şi parfumat a măturat totul şi Amhal a rămas singur să-şi admirare trupul slăbit, ca născut a doua oară în puritatea răului. În neantul prăfuit care îl înconjura, el a prins garda sabiei sale şi în cele din urmă s-a simţit liber.

— Unde mergem?, a întrebat Amhal, când s-au întors la drum.

— Pe Pământul Apelor. Ne aşteaptă cineva.

Înainte ca San să termine, limbi de foc i-au lins coada balaurului său.

Doi oameni pe un dragon îi urmăreau. Cavalerii Ţării Soarelui, probabil trimişi de Doubhée sau de cel căruia i-a încredinţat frâiele puterii.

— La naiba... Nici măcar nu o am pe Jamila cu mine, spune Amhal printre dinţi.

San avea un zâmbet feroce.

— Nu avem nevoie de ea.

Făcând o întoarcere bruscă, s-a repezit direct la duşmanii săi.

— Ai grijă de cel din dreapta, eu am grijă de celălalt, a ordonat el.

— Ce? bâlbâi Amhal.

Confruntarea era iminentă. S-a ridicat vioi, cu o mână pe apărătoarea sabiei sale, şi când a venit timpul s-a aruncat în gol. Pentru o clipă, era ca şi ar zbura. Cu toate simţurile ascuţite, corpul său încordat spre luptă. De data aceasta nu şi-a controlat furia, nu a căutat să-şi nege setea de sânge. I-a dat drumul şi s-a simţit invincibil.

«De aceea m-am născut.»

În timp ce San, pe balaurul său, se lupta cu al doilea adversar, s-a agăţat cu un braţ de spatele dragonului şi l-a înjunghiat cu un cuţit, pe care îl ţinea mereu în cizmă în lateral. Un

urlet a rupt aerul. Amhal l-a ignorat, a sărit în sus şi a evitat rapid lovitura cavalerului. Purta culorile Armatei Unitare.

«Ca şi mine», a gândit el, dar imediat a alungat acel gând şi s-a concentrat pe acţiune. S-a aplatizat pe spatele dragonului, unde loviturile inamicului său nu puteau ajunge, i-a smuls pumnalul şi l-a înfipt de mai multe ori în carnea dură. Sângele iese în valuri mari. Cavalerul a încercat să-şi forţeze dragonul să-l arunce pe atacator, dar deja mişcările sale erau mai lente, mai stângace. Amhal şi-a scos arma pentru ultima dată şi a lovit animalul cu precizie. Cunoştea bine anatomia dragonilor, ştia care erau slăbiciunile lor. Amintirea lui Jamila l-a lovit pe neaşteptate. De câte ori a dormit lângă ea, ascultând bătăile lente şi puternice ale inimii ei?

Dragonul tremura, iar aripile sale tremurau aproape până la punctul de închidere. Apoi a început o coborâre inexorabilă în pădurea de sub ei.

Amhal s-a agăţat de o aripă. Suspendat în gol, a privit căderea cu receală şi a aşteptat să fie la câţiva metri de pământ pentru a evoca vraja de zbor, una dintre primele pe care le-a învăţat de la maestrul său. Şi-a luat impulsul şi s-a ridicat în aer, în timp ce dragonul a căzut ca o piatră. Vederea sângelui său care curgea pe pământ nu a trezit nici o emoţie în el. Pur şi simplu şi-a pus mâna pe apărătoarea sabiei sale, gata să reia lupta. Nu au căzut de la o înălţime foarte mare, s-ar putea ca cavalerul să nu fi murit.

Avea dreptate: lovitura a venit din spate. A parat-o cu uşurinţă. S-a rotit şi a atacat cu toată furia pe care o avea în corp. Armura adversarului i-a dat acestuia un avantaj şi l-a forţat să se retragă. Trebuia să găsească o cale de ieşire, să-l ia prin surprindere. Încă o dată, magia i-a venit în ajutor: a trebuit doar să-şi atingă sabia şoptind cuvintele formulei, iar celălalt a îngheţat, dezorientat. Amhal a înfipt lama arzătoare din abdomenul inferior al cavalerului, pe care nici armura, nici jambierele nu îl protejau. Era o gâfâire sinistră, iar urletul rănitului a umplut câmpia.

Bărbatul s-a prăbuşit în genunchi şi Amhal l-a atacat. Lovind pentru a provoca durere. Lovind, chiar dacă adversarul său era învins, fără apărare.

«Asta sunt eu», s-a gândit el, arucând casca cavalerului cu vârful sabiei sale.

Faţa lui îi era cunoscută. Îl cunoştea pe acest om, fusese unul dintre camarazii săi de arme. În prima zi de ucenicie cu Mira, chiar a stat lângă el în sala de mese.

— Cum ai putut? răsuflă muribundul.

Amhal s-a uitat la el o clipă, ca şi cum ar fi fost prins în flagrant. Apoi s-a adunat. Cu dinţii încleştaţi, şi-a făcut sabia să descrie arcul său mortal. Bărbatul s-a prăbuşit la pământ, fără viaţă. Nimănui nu ar trebui să i se permită să se îndoiască de acţiunile sale. Făcuse ce trebuia să facă.

În a şasea zi, San şi-a scos hamurile de pe balaur.

— Suntem prea vizibili cu ea, a spus el. E mai bine să mergem pe jos în continuare. Oricum, ea ştie drumul şi va evita duşmanii.

Într-adevăr, restul călătoriei a fost mai liniştit. Au întâlnit doar câţiva oameni: soldaţi care veneau de pe front, hoţi. I-au ucis pe toţi fără ezitare, ca să nu fie recunoscuţi şi să le fure proviziile.

Dar indiferent cât de mult a ucis, Amhal încă nu s-a simţit eliberat de suferinţă, de remuşcări, pentru cel care a fost.

— Nu-mi spui unde mergem, a mormăit într-o zi, uitându-se în ochii lui San.

S-a apropiat şi s-a aşezat lângă el.

— Tu eşti cel care i-a găsit, îţi aminteşti? Acele fiinţe ciudate, cu părul verde şi ochii mov...

Cei doi ticăloşi care au atacat-o pe Adhara şi pe care Amhal i-a ucis.

— Sunt elfi. Şi au venit să revendice Lumea Pământeană. Ne vom alătura lor.

3

SHEIREEN

Uşa s-a deschis brusc. O rază de lumină o orbeşte momentan pe Adhara. Nu putea spune cât timp a fost închisă; în orice caz, suficient ca ochilor ei să-i fie dificil să se obişnuiască cu lumina stălucitoare.

Erau doi. Au tras-o de braţe şi au luat-o.

De data asta, nu a opus rezistenţă. Încarcerarea a epuizat-o şi i-a zdrobit hotărârea. S-a simţit obosită, obosită mortal. În întunericul celulei ei, nu a încetat să se gândească. Ce i-a spus Theana era adevărat. Afară, nu-i mai rămăsese nimic. Nicăieri. Fuga nu avea nici un sens.

Au dus-o într-o aripă pe care nu o cunoştea. Aspectul palatului er modificat de când locuise ea acolo. Nici o cameră nu avea aceeaşi funcţie. Fraţii Fulgerului au intrat în posesia unui etaj întreg, stabilindu-şi laboratoarele, sălile de cult şi statuile lui Thenaar. Una dintre ele a apărut brusc în faţa lui Adhara în mijlocul unui coridor. Avea o sabie într-o mână şi un fulger în cealaltă, purtând comportamentul sever al unui zeu fără compromisuri, dar corect. Thenaar se uita fix la ea de la înălţimea puterii sale în timp ce ea se târa prin noroi, şi l-a urât din tot sufletul ei.

Au intrat într-o cameră mare, cu un tavan înalt boltit. Torţele de pe pereţi aruncau reflexii tremurânde, înlocuind strălucirea slabă care se filtra prin vitralii. În centrul camerei, o masă acoperită cu o pânză de catifea albastră, care părea să ascundă ceva.

Theana, înfăşurată într-o tunică lungă neagră, se sprijinea de peretele din spate, unde întunericul era cel mai gros.

— Puteţi pleca, le-a spus ea gardienilor.

Soldaţii au salutat rapid şi au ieşit închizând uşa grea din lemn.

— Îmi pare rău pentru tratamentul pe care l-ai primit, a spus Theana când au fost singure, dar nu te-am putut lăsa să pleci până nu ştiam.

Adhara nu a răspuns.

Magiciana a oftat şi a început să meargă înainte şi înapoi, stângându-şi mâinile.

— Într-o zi îndepărtată, a spus ea, într-o cameră ca asta, un tânăr a venit să-mi spună că sfârşitul timpului era aproape. Nu mi-a venit să cred. L-am alungat şi chiar i-am persecutat discipolii.

Adhara s-a prefăcut că nu ascultă.

— Ani mai târziu, acest tânăr te-a creat, a continuat bătrâna, coborându-şi vocea. Ca rezultat, Distrugătorii au apărut, regele meu este mort şi din Lumea Pământeană nu mai este nimic, doar ruine. La graniţele noastre, elfii au început să ia înapoi ceea ce a fost odată al lor. Câţi oameni au murit din cauza nu-ului pe care l-am spus în acea noapte? Câte vieţi aş fi putut salva dacă l-aş fi ascultat pe acel băiat?

S-a apropiat de masă. Degetele ei noduroase au prins catifea şi au tras-o. Pânza a alunecat pe pământ, descoperind o suliţă de o măiestrie splendidă. Era lungă, cu un vârf fin

şi un mâner frumos decorat în jurul căruia două şiruri verzi erau înfăşurate, terminat cu flori viu colorate.

— O recunoşti?

Deşi Adhara nu a văzut-o niciodată, ştia ce este, pentru că cineva i-a insuflat cu forţa amintirea în memorie. Acest obiect îi aparţinea, aşa cum a aparţinut anterior semenilor săi.

— Nu.

Theana a zâmbit.

— Mă minţi. O văd în ochii tăi. Este suliţa lui Dessar, a adăugat ea, unul dintre atributele Consacratului, un obiect de o putere imensă pe care eu însumi am încercat să-l folosesc cu ani în urmă.

Şi-a plecat capul.

— Ne-a fost furată, dar am găsit-o. Era în bârlogul Observatorilor, locul de unde ai venit.

Adhara şi-a înghiţit saliva.

— Am luat-o pentru a o salva pe regină de la moarte sigură, şi nu s-a întâmplat nimic. Doar Sheireen o poate activa. Tot ce trebuie să faci e s-o atingi.

Faţa Theanei tremura sub tensiune.

— Ia-o, spuse ea.

Adhara nu s-a mişcat.

— Nu te costă nimic.

Fata a dat din cap, impasibil.

Privirea Theenei a devenit rece. Avea o asemenea determinare, o astfel de furie în ochi că pentru un moment Adharei i-a fost frică. Magiciana a profitat de acest moment de ezitare pentru a o apuca de mâini şi a o forţa să atingă metalul.

— Nu! a urlat disperată în timp ce se înălţa pe vârful picioarelor.

În ciuda aspectului ei fragil, Theana avea o prindere puternică. Adhara a încercat la început să se elibereze, apoi brusc mâna ei a tremurat ascultător în jurul mânerului, ca şi cum s-ar fi supus unei chemări de la distanţă. O lumină orbitoare a invadat camera, iar Adhara a simţit puterea scuturând-o din cap până până-n picioare. A ţipat, a aruncat arma în faţa ei şi a căzut în genunchi.

În acelaşi moment, toate torţele s-au stins. Nu era decât strălucirea slabă a făcliilor şi respiraţia gâfâită a celor două femei. Theana a fost aruncată violent la pământ.

Adhara şi-a acoperit ochii cu mâinile şi a apăsat cu toată puterea pentru a alunga amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase. Dar nu putea nega: puterea a apărut de la ea, suliţa s-a activat. Adrass i-a spus adevărul.

— Tu eşti Consacratul, a spus Theana dintr-o suflare.

Adhara s-a ghemuit la picioarele mesei şi a plâns încet. Era începutul sfârşitului.

Din nou întunericul celulei sale. A fost luată înapoi imediat ce Theana a terminat cu ea.

Adhara zăcea pe podeaua îngheţată, fără putere, când a auzit o zgârietură constantă. La început a crezut că sunt şobolanii, apoi a văzut o voce subţire strigând-o.

— Adhara, ce s-a întâmplat? Eşti aici?

Inima i-a sărit din piept. Ştia vocea aia. S-a ridicat vioi şi şi-a lipit urechea de uşă.

— Amina? a şoptit, neîncrezătoare.

— Da, eu sunt.

Adhara a simţit că ceva se destramă în pieptul ei.

— Ce faci aici?

— Am venit după tine.

Fereastra prin care i-a fost transmisă mâncarea s-a deschis cu un zgomot metalic. Adhara s-a uitat afară. Era Amina, şi în acelaşi timp, nu era ea. Faţa ei, palidă, scobită, îşi pierduse curbele copilăreşti. Părul său era foarte scurt, tăiat neîndemânatic, dar mai presus de toate expresia ei trăda semnele unei suferinţe imense. Într-o clipă, Adhara retrăi momentul în care tatăl său a fost ucis. A fost acolo, a participat la scena.

Purta o tunică simplă, de o curăţenie îndoielnică. Adhara n-a văzut-o niciodată atât de neglijată. Fetiţa i-a adus prânzul.

— Amina... a murmurat incercând să-şi strecoare degetele spre ea prin ferestruică.

Prinţesa i-a dat farfuria.

— Ia asta mai întâi.

Adhara şi-a pus masa pe podea şi a reuşit în sfârşit să-i strângă mâinile prietenei ei. Erau slabe şi îngheaţate. Cine ştie ce a îndurat în ultimele zile, ce fantome i-au populat singurătatea. Răvăşită şi nefericită ca şi ea, Adhara s-a simţit şi mai aproape de ea.

— Cum ai ajuns aici?

— Oamenii sunt incredibil de înţelegători cu orfanii, a răspuns Amina. Tot ce trebuia să fac era să cer să mi se permită să-ţi aduc să mănânci.

Vocea ei era uscată, lipsită de emoţie. Adhara era şocată de dispreţul cu care rostea cuvântul «orfani».

— Ştiu cum să iau cheile de aici, a continuat Amina. Cu toate acestea, zona este plină de gardieni, nu va fi uşor să scapi.

— Amina, nu cred...

— Dar ştiu cum să le distrag atenţia. Fii gata, bine?

Prin fanta ferestrei, Adhara a observat fixitatea ciudată a privirii ei.

— Nu vreau să-ţi fac probleme, a spus ea.

— Locul tău nu e aici, şi nici al meu.

Adhara voia să riposteze. Amina s-a întors brusc.

— Vin, a şoptit ea.

Şi înainte de a închide fereastra, ea a adăugat:

— Mâine. Pregăteşte-te.

— Te-ai simţit bine să-ţi vezi prietena ieri?, a întrebat Fea.

Mâna mamei ei a zăbovit în părul ei. Amina, întinsă pe pat, nu a răspuns. Acest contact nu i-a oferit căldură sau confort. Fea era distantă, ca întotdeauna.

— Te înţeleg, fiica mea, dar trebuie să reacţionezi, nu trebuie să laşi durerea să pătrundă în tine. Măcar ai pe cineva cu care să-ţi împărtăşeşti durerea. Pentru că este, de asemenea, a mea, fără îndoială.

Ce ar putea ea să ştie, dimpotrivă, ea care nu a înţeles-o niciodată? Cum şi-a putut imagina durerea sfâşietoare care se transforma treptat în furie? Viaţa ei s-a oprit când Amhal i-a tăiat gâtul tatălui său. Amina de altădată nu mai exista.

Fea s-a ridicat, a mers încet la uşă, pe care a închis-o în spatele ei.

Amina a aşteptat să audă sunetul paşilor ei diminuându-se pe hol, şi apoi s-a ridicat la rândul ei. În ea era un calm ciudat, calmul cuiva care, după zile şi zile de incertitudine, a luat în sfârşit o decizie.

A scos pumnalul de sub pernă. O armă veche pe care a furat-o dintr-una din sălile abandonate ale acestui palat pe jumătate pustiu. Şi-a trecut degetul arătător peste vârful ei ciobit. Păcat că dacă ar fi într-o stare mai bună, ar găsi o cale să-şi ia altul.

Şi-a dat jos halatul şi şi-a pus hainele pe care le pregătise: o cămaşă largă, o vestă din piele şi pantaloni. Ţinuta cea mai potrivita pentru viaţa ei viitoare ca luptător. Şi-a băgat pumnalul în curea şi s-a asigurat că drumul e liber. În acea după-amiază, a făcut o frânghie legând cearşafuri şi haine împreună. A înfăşurat-o bine de un picior al masei grele şi a adus-o la fereastră. Apoi a luat amnarul. Mâinile nu îi tremurau, inima îi bătea încet. Lemnul, ţesăturile, totul s-a aprins repede. Pentru câteva secunde s-a uitat la flăcările care îi devorau camera. Era sfârşitul unei ere, botezul focului unei noi Amina.

De îndată ce fumul a început să-i ardă gâtul, s-a lăsat să alunece în jos. Ghemuită în umbră, a aşteptat să audă primele ţipete, târându-se pe coridoare şi coborând în temniţe.

Pe fondul haosului provocat de incendiul care s-a extins la etajele superioare, nimeni nu i-a acordat atenţie. Mai mult decât atât, Adhara era singurul prizonier, şi a fost arestată la ordinele Oficiantei Supreme şi nu a Regelui, vigilenţa din jurul ei era mai mică.

Amina nu a întâlnit nici un suflet viu. Gardianul însărcinat cu celulele s-a dus să vadă ce se întâmplă, lăsând cheile atârnate de un cui în spatele cabineu sale. Un obicei prost pe care în aceste vremuri tulburi nimeni nu i l-a reproşat vreodată. Amina trebuia doar să le ia.

S-a oprit să se odihnească în faţa uşii celulei, cu inima bătând tare, şi a băgat cheia în încuietoare. A încercat s-o întoarcă. Nu era nimic de făcut. A încercat a doua oară, cu mâinile transpirate.

— Amina, tu eşti?

Vocea răguşită a lui Adhara.

— Pregăteşte-te, a răspuns fetiţa.

O lovitură, mai puternică decât celelalte, şi încuietoarea a sărit.

— Hai, vino!

Adhara a ieşit cu un pas nesigur şi Amina a sprijinit-o cu un braţ.

— Trebuie să mergi singură, avem foarte puţin timp!

Dezorientată, Adhara i-a permis să o conducă prin labirintul de coridoare şi scări care o separau de libertate. Nu erau gardieni la vedere, doar un miros pătrunzător de fum.

— Unde sunt toţi?

— Nu e momentul, înainte!, i-a răspuns prietena ei.

Cele două fete au ieşit din închisoare aproape fugind. Au ajuns la parter, şi pentru prima dată de zile întregi, Amina a zâmbit: erau aproape acolo. Ieşirea era la doar câţiva paşi distanţă, când, la cotul unui coridor, au dat peste un gardian. Pentru o clipă, cei trei s-au uitat unul la altul, pietrificaţi. Apoi bufnitura unei lovituri, iar paznicul s-a prăbuşit inconştient la pământ. Adhara îl lovise şi deja se apleca să-şi ia arma. O grimasă de dezgust i-a zdruncinat faţa.

— Te simţi bine? a întrebat Amina, încă ameţita.

— Da, a răspuns fata ferm.

I-a luat mâna şi de data asta ea a fost cea care le-a ghidat evadarea.

Uşa le-a apărut ca un miraj. O gură căscată pe întunericul nopţii şi pe calmul înşelător al unui oraş în agonie, pe o libertate incertă.

Dintre cele două santinele care o păzeau, a mai rămas doar una, care cu siguranţă nu se aştepta la un atac din interiorul palatului. Adhara s-a apropiat şi l-a doborât imediat.

Mirosul nopţii şi tăcerea ei le-au ameţit. Adhara s-a întors uşor şi a văzut strălucirea roşiatică a focului arzând de la cel puţin patru ferestre de la etajul superior.

— Amina... a murmurat. Amina, ce ai făcut?

Fetiţa nu s-a întors. Şi-a strâns mâna îngheţată în jurul încheieturii mâinii ei şi a continuat să alerge.

4

PRINŢUL

Doubhée contempla în tăcere ceea ce mai rămăsese din camera nepoatei sale - doar pereţi înnegriţi şi mirosul înţepător de fum.

— Nu m-am gândit niciodată că... a început Fea.

«Este complet pe lângă, s-a gândit Doubhée. Şi cum să îi dovedeşti că se înşeală? O nouă tragedie, după moartea soţului ei. »

Şi-a strâns pumnii. Ce a mai rămas din familia regală acum?

— O vom găsi, a întrerupt-o ea.

Şi-a privit nora în ochi şi i-a pus mâna pe umăr.

— O să-mi pun oamenii pe urmele ei. Al ei şi al Adharei.

Pentru că focul era doar un mijloc de eliberare a fetei, nu era mare lucru de ghicit. Astfel, nu numai că au pierdut-o pe prinţesă, dar şi, potrivit Theanei, singura armă capabilă să împiedice înaintarea elfilor.

Doubhée, pe de altă parte, nu a crezut niciodată în profeţii sau religie. Această poveste a Consacratei i s-a părut doar o momeală, ultimul refugiu al unui popor care renunţase la orice speranţă. Dar ea i-a spus Theanei acelaşi lucru ca şi lui Fea cu câteva secunde mai devreme: «O voi aduce înapoi la tine. Oamenii mei sunt urmăritori excelenţi. »

Regina a mers cu un pas hotărât pe coridoarele devastate ale palatului. Focul. Incendiul a devastat o mare parte din etajul al treilea, dar nu a provocat pagube excesive.

De îndată ce a ajuns în biroul ei, o cameră austeră din care administra acest regat muribund, l-a chemat pe unul dintre oamenii ei de încredere.

— Cred că ştii ce s-a întâmplat aseară, i-a spus ea.

— Da, Majestate.

Bărbatul şi-a ţinut capul în jos, cu un pumn şi un genunchi pe pământ. Toţi cei pe care Doubhée i-a antrenat în timpul domniei sale pentru a-i integra în miliţia sa personală i-au jurat încredere oarbă şi supunere totală.

— Vreau s-o găseşti pe prinţesă cât mai curând posibil. Pe ea şi prizoniera. Caută-le peste tot şi adu-le înapoi la mine. Nu mai e nevoie să spun că le vreau în viaţă.

— Câţi oameni, Înălţimea Voastră?

Asta era adevărata problemă. Miliţia sa era deja aproape complet desfăşurată în zonele de luptă. Au mai rămas doar câţiva soldaţi în palat. Mai mult, dacă ar fi avut întregul corp de securitate, Amina nu ar fi putut niciodată să-şi pună în aplicare planul.

— Desprinde unul sau doi dintre ei de pe fiecare pământ în război. Şi ia-le conducătorii.

— Da, Majestate.

Bărbatul a ridicat pumnul la piept şi s-a uitat la ea cu hotărâre, apoi a ieşit închizând uşa spre el.

Doubhée a oftat. Una câte una, toate părţile vieţii ei erau spulberate, şi de acum înainte, doar furia o mai sprijinea. Era capabilă s-o controleze când era în public şi trebuia să ia

decizii. Mintea ei rămăsese la fel de ascuţită ca întotdeauna, iar înfăţişarea ei nu-i trăda tumultul interior. Dar când s-a trezit faţă în faţă cu ea însăşi, când tăcerea a pus stăpânire pe cameră, atunci nu a mai putut suprima strigătele care se ridicau din pieptul ei.

A închis ochii şi a lăsat furia să curgă prin venele ei, o furie zadarnică şi sterilă, care o lăsa din ce în ce mai epuizată. Dar nu avea nimic altceva.

A fost ultima care a aflat de moartea fiului ei. Era atunci pe Pământul Apelor, iar atacul elfilor abia începuse. Un atac fulger, pe cât de violent, pe atât de neaşteptat, care i-a prins în mijlocul unui dezastru. Armata era decimată de boală, iar haosul domnea peste tot. Toată lumea se gândea la sine şi nu avea încredere în nimeni, încercând prin toate mijloacele să supravieţuiască în această lume care înnebunise.

În rândurile inamice se luptau atât bărbaţi cât şi femei. Şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, apăruseră aceste fiare oribile înaripate, aceşti balauri care păreau direct din iad.

Deşi strategia nu era punctul ei forte, Doubhée a încercat să-şi coordoneze trupele, mergând oriunde era nevoie de ea. După moartea lui Learco, a simţit nevoia de a se pierde în furia bătăliei, care i-a eliberat mintea de orice reflexie şi durere. În timp ce se lupta a sosit vestea.

Neor era mort. Fără să fie lângă el. Apoi, goliciunea pustiitoare care a însoţit-o de la dispariţia lui Learco a umplut-o de o furie infinită, care a consumat-o până în ziua înmormântării.

Cu toate acestea, nu a simţit nimic în faţa rugului de ardere pe un fundalul cerului livid. Ca şi cum ar fi fost înfăşurată într-un strat gros de vată care înăbuşea fiecare sunet, fiecare gest. Şi-a amintit că cineva a sprijinit-o şi că a plâns toate lacrimile din corpul ei. Apoi s-a încuiat în întunericul camerei ei timp de cinci zile.

Kalth a fost cel care s-a ocupat de treburile de zi cu zi în timpul absenţei sale. Băiatul de 13 ani a înlocuit-o pentru a-i permite să-şi depăşească durerea. Făcând ceea ce nimeni altcineva nu a fost în stare să facă.

Doubhée şi-a scos din minte acele amintiri. Trebuia să uite, altfel ar fi devorat-o. În cei 50 de ani petrecuţi cu Learco, ea a învăţat să-şi dispreţuiască slăbiciunea. Doar cu el şi-a permis să nu fie femeia puternică şi invulnerabilă care părea să fie. Acum că era mort, nu mai era loc de fragilitate. Trebuia să stea fermă, să-şi ghideze poporul, pentru a salva onoarea soţului şi fiului ei.

Cineva a bătut la uşă. Doubhée a tresărit. Şi-a relaxat mâinile încleştate pe cotierele scaunului şi respiră adânc.

— Intră.

— Majestate...

Încă unul din oamenii ei.

— Toată lumea e pregătită pentru întâlnire.

În fiecare săptămână, un alt general venea să raporteze situaţia de pe front. Versiunea nu se schimba prea mult. Celor care au supravieţuit bolii le lua săptămâni să-şi revină, iar între timp armata inamică continua să avanseze. În aceste condiţii, era imposibil să ridici o rezistenţă demnă de acest nume.

Doubhée s-a ridicat încet.

— Vin, a răspuns ea cu o voce obosită.

Ce avea de gând să spună ca să ridice moralul trupelor? Şi-a trecut mâna pe jumătatea dreaptă a feţei. Boala a lovit-o şi pe ea, dar a supravieţuit. Numai aceste mari semne negre i-au amintit că moartea a cruţat-o. Era soarta celor care s-au vindecat în cele din urmă: să poarte pe trupul lor doliul celor care nu au făcut-o.

Când a intrat în Camera Consiliului, o duzină de capete s-au înclinat la unison; Theana, stând într-un colţ, a făcut la fel. De la început, a fost implicată activ în rezistenţă, căutând în mod constant un leac pentru epidemia care îi decima. Şi apoi era Kalth. Când a putut să-şi reia îndatoririle, Doubhée i-a spus:

— Ţi-ai făcut datoria, şi chiar mai mult. Acum că sunt aici, te poţi întoarce la viaţa ta normală.

Dar adolescentul a răspuns cu un aer trist:

— Nu suport să stau nepăsător în timp ce regatul tatălui şi bunicului meu se destramă. Ştiu că poţi înţelege asta.

De atunci, el nu a lipsit de la nicio reuniuni a Consiliului. Observaţiile sale erau subtile, înţelegerea diplomaţiei surprinzând la un copil de vârsta lui. Nu a trădat nici un semn de slăbiciune şi a fost întotdeauna logic, stăpân pe el însuşi şi pe situaţiei. Uneori, Doubhée nu putea să-l privească în faţă: chiar dacă faţa lui era încă mică şi imatură, ea regăsea în ea trăsăturile tatălui lui.

Regina a salutat adunarea şi şi-a luat locul.

Primul care a vorbit era unul dintre generali, care a desfăcut în faţa lor o hartă acoperită cu linii roşii. Geografia înfrângerii. Puţinele victorii erau insuficiente pentru a limita invazia elfilor, care păreau să-şi fi pregătit meticulos atacul. În realitate, nu erau mulţi, dar boala le-a dat avantajul. Armata lor era organizată în unităţi mici de câteva sute de indivizi care loveau în mod neaşteptat, prin acţiuni de gherilă de o eficienţă formidabilă. Trebuie să fi avut un conducător abil. Dar nimeni nu l-a văzut vreodată.

— Asta e tot, concluzionează generalul, împachetându-şi repede harta, ca şi cum s-ar grăbi să ascundă aceste eşecuri copleşitoare.

Doubhée a oftat.

— Întăriri din celelalte ţinuturi?, a întrebat ea.

— Rare şi dezordonate, a răspuns un alt general.

Până atunci, toate încercările lor de a reuni diferitele armate nu au avut nici un succes.

— Regina mea, toţi sunt în aceeaşi situaţie ca şi noi: puţini oameni, în cea mai mare parte epuizaţi. Cel mai important, ne lipseşte coordonarea.

— Avem nevoie de un ghid, a adăugat un tânăr soldat. Generalii mor pe câmpul de luptă sau cedează bolilor, iar cei care rămân, cu tot respectul, sunt copleşiţi. Ne lipseşte un lider.

— Deci, să încercăm să-i decimăm pe ai lor. Şi să aşteptăm răspunsul Lumii Scufundate. Avem o relaţie bună cu ei, nu ne poate refuza ajutorul, a spus Doubhée după câteva secunde de reflecţie.

Disconfortul a devenit mai greu.

— Nu mai am nimic de adăugat, conchide ea.

Oamenii săi au mers spre uşă şi, văzând trăsăturile lor trase, Doubhée s-a gândit că au nevoie de un lider mai puţin decât de speranţă. Curând a mai rămas doar o persoană în celălalt capăt al camerei. Kalth.

— Poţi să pleci şi tu, zâmbeşte Doubhée.

Băiatul a rămas nemişcat, cu pumnii încleştaţi de-a lungul corpului.

— I-ai auzit?, a întrebat el.

Doubhée a dat din cap şi s-a scufundat puţin mai adânc în scaunul său. Era o urmă de reproş în vocea nepotului său.

— Le lipseşte un lider. Trebuie să pleci, au nevoie de tine.

— Aici sunt cea mai utilă. Datoria mea este să fiu cu oamenii mei acum că sunt imună la boală.

Kalth a traversat încet camera ca să se apropie de ea.

— Nu e adevărat. Datoria ta a fost întotdeauna să lupţi. Ai fibră războinică.

— Viaţa te schimbă.

— Cred că ar trebui să mergi în faţă.

Acum erau faţă în faţă. Doubhée nu-i putea susţine privirea. Încă îl vedea pe Neor în ochii ăia.

— Reprezint Pământul Soarelui, poate chiar Lumea Pământeană. Fără mine, regatul se va prăbuşi.

— Pot să mă ocup eu de asta pentru tine. Am mai făcut asta.

Aceste cuvinte au mişcat-o. În ce vremuri trăiau pentru ca un băiat de 13 ani să fie forţat să spună astfel de lucruri?

A dat din cap.

— Doar pentru câteva zile... Şi în orice caz, trebuie să continui să-ţi trăieşti viaţa, nu să-ţi asumi responsabilităţi care nu sunt ale tale.

— Viaţa mea? Pe măsură ce războiul progresează şi eu nu mai am familie?

Vocea lui abia tremurase. Doubhée a vrut să răspundă; Kalth i-a luat-o înainte.

— Nu voi fi singur. Va fi Theana şi cei mai loiali consilieri ai tăi. Nu putem continua aşa, sau vom pierde, şi tu ştii asta.

Această propunere a tentat-o, nu putea să o ascundă. Să-şi conducă oamenii în luptă, să se arunce în acţiune ca atunci când l-a urmat pe Learco la război, când erau încă tineri. Nu asta a vrut de când a murit Neor?

— Chiar dacă m-aş duce, crezi că ar remedia lipsa oamenilor şi ravagiile bolii?

— Le poţi da speranţă.

— Sunt bătrână, a şoptit Doubhée.

Kalth şi-a strâns pumnii.

— Nu sunt capricios. Soarta ne impune încercări şi toată lumea trebuie să-şi joace rolul. Dacă destinul meu este să devin rege la vârsta mea, trebuie să-l accept.

S-a îndreptat încet spre uşă, cu acelaşi mers calm pe care-l avea Neor înainte de accident. Doubhée a trebuit să închidă ochii pentru a alunga imaginea fiului ei.

A rămas singură în tăcerea camerei. Cu chemarea bătăliei care-o aştepta în inimă, unde războiul continua să distrugă visul soţului ei.

5

SPĂRTURA

— Ne putem opri aici, a spus Adhara.

Erau în mijlocul pădurii, la o distanţă bună de palat. Aceste prime ore erau cruciale şi nu dura mult până când plecau după ele.

— Eşti sigură că nu e mai bine să continuăm?, a întrebat Amina.

Obosită, nervoasă, era prima dată când vorbea cu ea.

— Oricum nu o putem face, a răspuns Adhara, căzând la pământ. Sunt moartă de oboseală!

Amina nu a răspuns. Pur şi simplu a scos o mantie din geanta pe care o luase şi o aşeză în tăcere pe pământ. Apoi a scotocit din nou prin ea şi a scos o fiolă umplută cu un lichid întunecat. O mică licărire s-a aprins în capul lui Adhara. «O poţiune de camuflaj», s-a gândit ea cu iritare. Ura aceste amintiri intempestive pentru că ştia că nu sunt rezultatul unei experienţe reale. Era semnul Observatorilor, toate aceste cunoştinţe false menite să umple golul existenţei sale.

— Poţiunea asta e folosită pentru a te transforma, a murmurat ea.

— Deci nu e adevărat că nu-ţi aminteşti nimic, a observat Amina.

— Am citit doar ceva despre asta în bibliotecă, a minţit Adhara. Ştiu că efectul durează 24 de ore, şi că o înghiţitură e de ajuns.

— M-am gândit că ar putea fi util. Am furat-o de la unul din oamenii bunicii mele.

— Da, dar sunt doar...

S-a uitat la fiolă cu un ochi expert.

— ... trei până la patru înghiţituri pentru fiecare, maxim.

— O vom lua doar dacă suntem în pericol.

Amina chiar plănuise evadarea lor în fiecare detaliu, cu o precizie aproape maniacală care a făcut-o pe Adhara să se simtă inconfortabil.

Fata se agita pe aşternutul ei improvizat.

— Ar trebui să organizăm schimburi de pază, nu crezi?

Adhara a încercat să-i descifreze expresia în strălucirea spectrală aruncată de luna plină în tufişuri.

— Ce intenţionezi să faci acum? a întrebat ea.

— Vin cu tine.

Adhara s-a uitat în jos la patul ei de ferigi. Pădurea avea un aspect fantomatic. Avea o vagă durere în inimă, umbra unui sentiment îndepărtat, care nu voia să plece.

— M-am gândit să mă duc *să-l găsesc*.

Nu avea curajul să-l numească pe Amhal. Ce ar putea gândi Amina despre el? L-a văzut omorându-i tatăl şi fugind cu San...

— Atunci voi veni cu tine.

Adhara a ridicat capul uşor să se uite la ea.

— Nu te deranjează să faci prima tură? a adăugat Amina dornică să schimbe subiectul.

Dar Adhara voia să ştie.

— De ce ai fugit cu mine? De ce ai dat foc palatului? Viaţa ta era acolo.

— Nu. Nu mi-a mai rămas nimic în mausoleul ăla, a întrerupt-o Amina. M-au ţinut într-o cameră, holbându-mă la oraşul părăsit pe fereastră. Muream de plictiseală. În plus, nu te puteam lăsa în celula aia murdară. M-au dezamăgit toţi. Theana, care te-a capturat şi te-a închis, bunica mea care a permis asta, fratele meu şi mama mea cu durerea lor stupidă. Nu mai sunt familia mea.

— Nu spune asta. Ei te iubesc, ştiu asta.

— Nu înţeleg cum poţi crede aşa ceva după ce ţi-au făcut!

Adhara şi-a pus bărbia în poală.

— De ce vrei să vii cu mine? a insistat ea.

Era ceva în neregulă cu prezenţa Aminei, singură cu ea în această pădure, ceva groaznic în felul în care era îmbrăcată, în liniştea cu care mângâia pumnalul atârnând pe o parte.

— Mi-e somn. Şi nu mai vreau să vorbesc.

Şi-a ridicat haina peste umeri şi s-a întors cu spatele.

A început cu o vibraţie înăbuşitoare, opresivă, care radia în pieptul ei. Plămânii i s-au contractat, inima şi-a încetinit bătăile. Adhara şi-a lărgit ochii în întuneric, şi pentru o secundă a crezut că a venit ultima ei clipă.

S-a lipit de trunchiul copacului pe care se sprijinise şi şi-a simţit braţele, picioarele, pieptul. La câţiva paşi de ea, Amina părea un pachet aruncat printre frunzele uscate. Peste tot, noaptea ceda treptat primei lumini a zorilor.

După o lungă perioadă de timp, durerea s-a retras, iar respiraţia i-a devenit din nou constantă. Adhara s-a întins pe iarbă şi a inspirat aerul parfumat al dimineţii cu plăcere. Probabil era doar un coşmar. Un vis urât care o teroriza, iar corpul ei a reacţionat, pur şi simplu. Dar era încă speriată, de o frică nebună. Nu s-a simţit niciodată atât de rău.

Şi-a pus mâinile pe genunchi, şi-a înghiţit saliva şi s-a pregătit s-o trezească pe Amina. Sub unghia degetului arătător, a observat o pată de culoare roşie închis abia perceptibilă.

A doua zi, Adhara a decis să continue prin pădure. Ştia că Amhal s-a dus spre vest. Atâta timp cât erau pe Marele Pământ, puteau continua în această direcţie. Apoi, când au pun destulă distanţă între ele şi oamenii lui Doubhée, ar trebui să caute noi indicii.

Zilele care au urmat au fost dureroase, obositoare pentru simţurile lor mereu în alertă. Cele două fete au mers prin râuri pentru a-şi şterge urmele, în tăcere, fiecare cufundată în reflexiile sale. Adhara nu s-a putut abţine să nu se gândească la Amina. Nu mai era fetiţa melancolică şi rebelă pe care învăţase să o iubească. Era diferită, de temut. Şi chiar dacă nu putea să-i smulgă un cuvânt, era sigură că o urmărea pentru a se răzbuna pe Amhal, ucigaşul tatălui ei.

Desigur, ar fi putut s-o abandoneze. Amina ar fi experimentat-o ca pe o trădare, când, în realitate, i-ar fi salvat viaţa. Dar s-o abandoneze unde? Nu putut s-o abandoneze şi s-o lase la mila animalelor sălbatice. Nu, nici nu se punea problema. Cât despre întoarcere, ar fi

însemnat să se predea, să se supună ordinelor Theanei... N-avea de ales. Trebuia să continue, trăgând după ea acel copil pierdut şi confuz. Rugându-se să-şi găsească drumul.

Au mers fără să se oprească timp de şase zile. În jurul lor, peisajul s-a schimbat treptat, semn că au trecut graniţa cu Ţara Vântului. Adhara şi-a dat seama că călătoreau exact pe acelaşi traseu pe care îl urmase după ce s-a trezit pe pajişte. Doar că de data asta trebuia să-şi ia măsuri de precauţie suplimentare.

Dintr-o dată, ceva a strălucit în tufişuri. Adhara a apucat-o pe Amina de umăr şi a tras-o spre ea.

— E cineva acolo, i-a şoptit.

— Cine?, a întrebat-o prietena ei şoptit.

Adhara a dat din cap şi a scos pumnalul pe care l-a furat de la paznicul căzut în timpul evadării lor. Simţindu-l în mâini i-a dat încredere.

— Stai aici, a ordonat ea.

S-a târât în tăcere prin iarbă spre reflexie. Era un om, cu spatele, sprijinit de o piatră. Cu picioarele scufundate în apă, şi-a lăsat braţele în jos. Adhara şi-a ţinut respiraţia. Fără zgomot. Trebuia să se asigure că nu e nici un pericol, înainte s-o aducă pe Amina. A avansat un pic mai departe şi a perceput un zgomot răguşit, un geamăt lung. Omul trebuie să fi fost rănit. Prudenţa şi starea lor de fugari ar fi sfătuit-o, probabil, să-l lase în soarta lui, dar Adhara a preferat să-şi asculte instinctele. A mers încet spre el, ţinându-şi mâna ferm pe pumnal.

Bărbatul, de vârstă mijlocie s-a uitat la ea cu o privire voalată, aproape dispărută. Avea o rană mare în stomac şi pierdea mult sânge. Fusese dezbrăcat, având doar pantalonii şi cămaşa pe care le purta pe sub haine. Hoţi, fără îndoială. Cu o privire, Adhara şi-a dat seama că nu mai există speranţă. Şi totuşi nu putea să stea şi să nu facă nimic.

A îngenuncheat lângă el, cercetându-şi memoria în căutarea unei vrăji tămăduitoare care i-ar uşura ultimele clipe. Şi-a trecut privirea şi a citit o pledoarie tăcută care a atins-o. Omul a încercat să spună ceva, dar nici un sunet nu i-a ieşit de pe buze.

— Ce?

Bărbatul rănit a luat neîndemânatic pumnalul pe care îl ţinea şi l-a apăsat pe piept. «Te rog,» implorat gura lui, şi Adhara a înţeles.

Omul a schiţat un fel de zâmbet, arătând liniştit. A închis ochii şi Adhara a făcut la fel. Nu s-a putut uita la el. Cu un gest rapid, ea şi-a băgat lama în inima lui, rugându-se ca moartea lui să fie rapidă şi nedureroasă. Corpul a fost zdruncinat de un spasm lung, apoi a încremenit.

Muşchii lui Adhara s-au relaxat, mâna i-a slăbit strânsoarea. S-a simţit secată. Dintr-o dată s-a simţit îngrozită pentru această lume care a înnebunit, pentru ceea ce le făcea oamenilor.

— Ce se întâmplă?

Amina. Adhara uitase complet de ea. S-a ridicat, încercând să nu se uite la omul pe care tocmai îl omorâse, şi l-a făcut semn să înainteze. Fata a ieşit din pădure şi s-a alăturat rapid ei, traversând pârâul sărind dintr-o piatră în alta. S-a oprit în faţa bătrânului.

— Tot acest timp pentru un cadavru?, a întrebat ea, sceptică.

Adhara nu a avut inima să-i spună ce s-a întâmplat.

— Trebuia să mă asigur că nu există niciun pericol, a răspuns ea. Nu te uita la el, a adăugat şoptit.

— Crezi că au fost elfii?

Adhara a dat din cap.

— Nu, hoţi. L-au dezbrăcat.

S-a ridicat.

— Ajută-mă.

Nu aveau nimic cu care să-l îngroape şi, în orice caz, săpând o groapă ar fi durat prea mult; în acest moment, pârâul era suficient de adânc să-l poarte departe. Mai bine oceanul decât acest mal de râu expus privirii şi bătăii de joc a trecătorilor. Adhara l-a ridicat pe bătrân de braţe, Amina l-a luat de picioare. Curând, cadavrul ajunge să fie un punct neclar în drum spre Saar, apoi spre ocean. Adhara ar fi vrut să se roage, dar nu a avut nici un Dumnezeu la care să se întoarcă. De acum înainte, Thenaar şi ceilalţi i s-au părut doar idoli vanitoşi în numele cărora oamenii îşi justificau propria nebunie.

Atunci a reapărut durerea. Sufocantă, îi făcea pieptul să explodeze. A îngenuncheat în apă, în timp ce o senzaţie oribilă s-a răspândit din mâini la toţi muşchii ei. Trupul nu i-a mai aparţinut, nu a mai ascultat-o. A rămas câteva secunde fără să respire, convinsă că moartea vine după ea, o moarte inexplicabilă şi chinuitoare.

Apoi totul s-a oprit aşa cum a început.

— Te simţi bine? a întrebat o voce.

I-a luat câteva momente s-o recunoască pe Amina, aplecându-se peste ea. S-a aşezat pe călcâie.

— A fost doar un vertij. Probabil că sunt încă un pic slăbit din cauza închisorii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Acest cadavru... Mi-a făcut o impresie ciudată.

În timp ce se ridica, privirea ei a căzut din întâmplare pe mâna stângă. Pata de pe degetul ei părea să se fi lărgit.

— Te-ai lovit singură?

— Nu ştiu... a răspuns Adhara, în strânsoarea unei presimţire întunecate.

Un sunet de fluierat, un zgomot în desimea pădurii. Adhara s-a adunat. Ar putea fi o pasăre... sau cineva care imita cântecul.

— Să mergem, a comandat ea.

Şi amândouă şi-au reluat marşul.

6

ORORILE RĂZBOIULUI

Adhara a încercat prin toate mijloacele să-şi cureţe degetul. Cu saliva ei, înmuindu-l în apă. Trebuia să se confrunte cu faptul că nu era o pată care ar putea fi spălată. Degetul ei era roşu, roşu închis şi nesănătos, ca şi cum cineva l-ar fi strâns la bază, împiedicând sângele să curgă. Dar măcar putea să-l mişte.

Lângă ea, Amina a devenit agitată în somn. Era aproape zorii zilei, era timpul să se întoarcă la drum. Adhara şi-a pus sub semnul întrebării corpul. Cum se simţea? Nu ar fi fost în măsură să spună asta. Se întâmpla ceva în ea, ceva deranjant, pe care nu putea să-l explice.

«Poate că nu sunt imună la boală aşa cum am crezut că sunt», s-a gândit ea. Cu toate acestea, intuiţia i-a spus că era altceva, un rău mai profund. Incidentul din pârâu a alarmat-o serios, iar de atunci a simţit că starea ei se înrăutăţeşte. Şi-a băgat destul aer în plămâni? Şi inima ei, nu bătea prea repede? Şi între timp, pata a continuat să crească.

S-a ridicat, a scuturat-o uşor pe Amina.

— E timpul, i-a şoptit la ureche.

Amina s-a întins, gemând un pic. Abia când s-a trezit a pierdut aerul feroce şi dureros pe care l-a avut pentru restul zilei, doar pentru a deveni pentru o clipă ceea ce era cu adevărat: un copil. Dacă ar fi putut rămâne aşa pentru totdeauna, dacă ar fi fost posibil să şteargă ce s-a întâmplat ca să fie din nou fetiţa pe care o cunoştea... În loc de această enigmă pe care Adhara nu a putut-o descifra.

— Am găsit câteva mere pentru micul dejun.

Amina s-a ridicat, arătând somnoroasă şi a dat din cap. Au mâncat în tăcere, într-o ploaie uşoară. Iarna era la porţi şi dimineaţa aerul era îngheţat. De două zile, mergeau prin loc deschis. Trebuiau să găsească un sat unde să poată obţine provizii, desigur, dar şi să găsească indicii despre direcţia de urmat.

— La drum, a spus de îndată ce au terminat de mâncat.

Amina s-a înfăşurat în haină şi a urmat-o fără să facă scandal.

Pământul era ud şi cizmele lor se scufundau în noroi. Adhara era îngrijorată. Marea câmpie a Ţării Vântului era întinsă în faţa lor, şi nu exista nici un copac pe leghe în jurul lor. Să călătoreşti aşa era riscant.

Dintr-o dată, un miros urât îi cuprinse gâtul. Şi-a acoperit imediat faţa cu o bucată de haină.

— Ce este?, a întrebat Amina, reprimând un tresărit.

Adhara ştia mirosul ăla. Cel al putrefacţiei, sângelui şi morţii.

— Stai aici, voi vedea, a spus ea.

Amina, albă ca o foaie de hârtie, doar a dat din cap.

Traseul mirositor era mai clar decât urmele de paşi, şi Adhara nu i-a luat mult timp pentru a-l urma. Picioarele i s-au oprit, împiedicându-i să continue.

Doi bărbaţi zăceau la pământ. Sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ei. Deci asta se întâmpla cu corpurile umane când destinul lor şi-a închis bucla, nu s-a putut abţine să nu se gândească. Dacă Observatorii n-ar fi scos-o din mormânt, şi ea ar fi ajuns aşa. Această idee a ameţit-o, dar trebuia să se apropie, asigurându-se că niciunul dintre ei nu este Amhal.

Şi-a făcut curaj şi s-a apropiat încet, protejându-şi nasul şi gura cu braţul. S-a aplecat să examineze cadavrele, evitând să se uite la feţele lor descompuse. Cei doi bărbaţi au fost străpunşi de o singură lovitură. Adhara a înţeles imediat. Doar un paloş ca al lui Amhal ar putea lovi aşa. A fost acolo.

Cei doi bărbaţi nu purtau armură, ci doar lenjerie intimă, la fel ca bărbatul rănit pe care îl găsise pe malul pârâului. Poate că un hoţ care trecea a furat ce a mai rămas din ei? Trebuia să se mişte repede: Amina era singură, iar locul era periculos. A observat rapid împrejurimile, şi a făcut câţiva paşi cu capul înclinat spre pământ, în căutarea de indicii. Dintr-o dată, urmele i-au atras atenţia. În primul rând, cele dintr-un grup de patru sau cinci persoane, care ducea la o mică pădurice pe dreapta. Apoi, cele a doi călători, care au continuat la nord-vest. Pământul Apei. Acolo se duceau Amhal şi San. Nu îi spusese Theana că aici au invadat elfii regatul?

Un urlet sfâşietor a speriat-o. Oh, Amina! Adhara a sărit, cu pumnalul în mână. A fugit cu respiraţia tăiată şi în curând i-a văzut: trei bărbaţi, care înconjurau fata.

Erau îmbrăcaţi în zdrenţe şi purtau arme ruginite. Fără îndoială ţărani, pe care foamea şi boala i-au împins la crimă... Adhara s-a aruncat la primul şi i-a înfipt pumnalul în coaste. Bărbatul a alunecat fără să se plângă pe jos. Ceilalţi au rămas uimiţi o clipă, apoi unul dintre ei a împins-o pe Amina la pământ, în timp ce celălalt s-a năpustit asupra lui Adhara. A ridicat sabia omului pe care tocmai îl omorâse, a evitat atacul şi l-a lovit pe atacator în spate. Acum a fost rândul ultimului. A prins-o ferm pe Amina, care s-a luptat ca o furie. Refuzând să recunoască înfrângerea, fata a scos un pumnal cioplit dintr-unul din buzunare şi a încercat să-l lovească, dar loviturile sale erau lipsite de forţă şi precizie. Doar din întâmplare a reuşit să-i zgârie braţul.

— Ciumă blestemată! O să plăteşti pentru asta! mârâi banditul.

Era pe cale să o lovească, atunci când o mână înarmat cu o sabie a apărut din spatele umărului său. O linie roşie subţire i-a apărut pe gât, şi s-a prăbuşit, holbându-se spre cer.

Tăcerea le-a învăluit pe cele două fete. Amina gâfâia, cu ochii strălucind de frică, dar şi de o determinare profundă.

— Trebuie să mă înveţi să lupt cu o sabie, urlă ea. Dacă aş fi putut să-l folosească, aş fi făcut-o singur!

— Ce s-a întâmplat?

Povestea ei era confuză şi dezarticulată. Se pare că hoţii au ieşit din pădure la scurt timp după ce Adhara a părăsit-o. A reacţionat imediat, dar au fost trei şi au imobilizat-o rapid. Au căutat-o în întregime şi i-au ordonat să le dea tot ce avea.

— Trebuie să plecăm de aici, concluzionează Adhara. Locul ăsta e plin de bandiţi şi avem nevoie de adăpost.

S-a uitat la Amina.

— În regulă? a întrebat zâmbind.

Fata doar a dat din cap sec, cu un aer arogant.

În jurul serii, criza s-a manifestat din nou. Cele două fete tocmai se stabiliseră pentru noapte la marginea pădurii din Ţara Apei. Mergând fără oprire, au reuşit să traverseze ultima porţiune din Ţara Vântului care le separa de graniţă.

A început cu o greaţă vagă, iar Adhara a crezut iniţial că era urmarea scenei pe care a văzut-o dimineaţa. Dar aproape imediat, respiraţia i s-a oprit, inima a încetat să mai bată şi corpului său i s-a scurs energia.

— Adhara, eşti bine? Adhara!

O voce îndepărtată, o atingere de mâini reci pe pielea ei.

— Mă simt rău... murmură ea, încovoindu-se.

Asta a durat câteva minute. Apoi, din nou, neliniştea s-a disipat aşa cum a venit.

De data asta, Adhara a mărturisit. Sprijinindu-se de un copac, i-a spus Aminei despre cele două crize anterioare şi a făcut legătura cu pata de pe degetul arătător.

A început să plouă din nou.

— Ce ai de gând să faci? Dacă este boala...

— Nu, e imposibil. Sângele nimfelor îmi curge prin vene. Sunt imună.

— E mai bine să arăţi cuiva degetul tău. Doar nu crezi că se va vindeca singur!

— Voi încerca să cer ajutor în primul sat pe care-l întâlnim. Presupunând că găsim unul.

În timp ce Adhara rostea aceste cuvinte, faţa ei se întunecase. Aveau nevoie disperată de mâncare.

A doua zi, imediat ce au trecut graniţa, au văzut o bază militară. Era, probabil, un han vechi rechiziţionat de armată, dar şi-a păstrat structura iniţială: la parter o cameră mare cu o tejghea deschisă, care a fost golită de mesele sale pentru a fi folosită ca depozit; la primul etaj, camerele erau folosite drept cazare pentru soldaţii în tranzit pe front. În jurul clădirii era o mulţime pestriţă - desculţi, supravieţuitori, refugiaţi din ţinuturile învecinate, în care ar fi fost uşor să se amestece. Cele două fete au decis să ia din poţiune. Au luat câte o înghiţitură fiecare şi s-au trezit transformate instantaneu în două tinere ţărănci cu trăsături dure.

— Încearcă să nu vorbeşti, bine? Şi dacă ni se cere vreodată ceva, suntem surori, a spus Adhara.

Intrarea nu era o problemă. Tot ce trebuiau să facă era să se lase examinate de o preoteasă bătrână fără dinţi cu maniere abrupte, însărcinată să verifice dacă nu erau bolnavi. I-a examinat degetele lui Adhara. Două dintre ele erau roşii, iar prima falangă a celui de al treilea începuse să se înnegrească.

— Şi asta?, a întrebat ea, suspicioasă.

— Le-am zdrobit ridicând o piatră, a minţit fata.

Preoteasa s-a uitat din nou la mâinile şi faţa ei şi, în cele din urmă, le-a eliberat.

Li s-a servit mâncare într-un cort în faţa hanului: pâine uscată şi supă de napi, condimentată cu poveşti de război.

Cantina mizerabilă era ocupată aproape în întregime de refugiaţi îngroziţi. Primele poveşti au apărut curând.

— Au masacrat un sat întreg pe Saar. Mai întâi i-au aliniat pe locuitori, majoritatea femei şi copii, şi apoi i-au trecut prin sabie. Şi în cele din urmă, au dat foc ruinelor.

— Există chiar şi femei care luptă printre ei. Creaturi nemiloase cu putere supraumană!

— Şi călăresc animale oribile, care ţipă să-ţi îngheţe sângele! Toate negre, fără picioare, cu corpuri de şerpi.

Adhara şi-a mâncat supa, holbându-se la bolul ei, în timp ce Amina urmărea conversaţia cu interes.

— Am văzut una dintre aceste fiare o dată, a spus ea brusc.

Adhara a îngheţat, lingura ei atârnând în aer, şi i-a făcut semn să tacă.

— Dar era departe de aici, spre Marele Pământ, a continuat fata, de neclintit.

— E unul care a fost aici într-o noapte, a spus un om.

Adhara a simţit cum i se opreşte inima.

— Trebuie să fie... aproximativ zece zile. L-am auzit-o ţipând, şi apoi l-am văzut alergând în faţă.

Deci erau pe drumul cel bun.

— Oricum, nu e vorba doar de elfi. Şi ai noştri înnebunesc uneori, a adăugat o femeie.

Adhara şi Amina au făcut schimb de priviri.

— Ce vrei să spui?, a întrebat Adhara, ieşind din rezerva sa.

— Unul care poartă uniforma Armatei Unitare, dar comite atrocităţi. Nu-i aşa, Jiro?

Tăcerea a căzut în cort şi totul s-a îndreptat spre un băiat înfricoşat. Avea un bandaj pe ochi şi altul pe umăr. Dar ceea ce lovea cel mai mult la el era spaima care i-a strălucit în ochi. Stătea îndoit ca şi cum ar fi vrut să dispară.

Un tânăr care stătea lângă el l-a lovit cu cotul.

— Dă-i drumul, Jiro, nu ne face să te rugăm. Este o ocazie, ele nu-ţi ştiu povestea.

Jiro s-a uitat în jurul lui, arătând neliniştit, şi apoi s-a bâlbâit:

— Eram într-o... plimbare. Cu prietenii.

Şi-a înghiţit saliva.

— Ne plimbam pe aici.

«Un hoţ», se gândi Adhara. Ca şi cei cu care ea şi Amina s-au intersectat.

— Acolo i-am văzut.

El a continuat să se întrerupă, ca şi cum ar fi tras din sine puterea de a continua. Cel care l-a incitat să vorbească şi-a păstrat un braţ pe umărul său.

— Erau doi, un tânăr şi un bărbat a cărui vârstă nu o pot spune. Purtau glugi.

A trebuit să se oprească din nou.

— Unul dintre ei purta tunica Armatei Unitare sub haină. Doamne, ar fi trebuit să fugim, dar ne era foame, eram disperaţi...

— Calmează-te, Jiro, nimeni nu te acuză.

— Nici măcar n-am avut timp să-i atacăm. Jur, săbiile noastre erau încă în tecile lor! Cel mai în vârstă şi-a scos arma: era terifiantă, neagră, şi strălucea în lumina lunii.

Adhara a închis ochii pentru o clipă. San. În apropiere, Amina asculta, cu faţa concentrată, fălcile şi dinţii încleştaţi. Şi-a pus mâna pe genunchi, sub masă.

— Nu a fost o luptă. A fost un masacru. Au ucis pentru distracţie, atât bătrâni cât şi tineri. Cel cu tunica armatei avea un paloş, şi era înfricoşător...

Băiatul şi-a pus mâna pe ochiul sănătos. A plâns, cu umerii zdruncinaţi de un tremur convulsiv.

— Nu ai nici o idee despre furia care strălucea în ochii lor. N-am mai văzut aşa ceva, nici măcar la elfi! M-am prefăcut că sunt mort, şi a trebuit să stau sub cadavrele tovarăşilor mei o noapte şi o zi întreagă.

— Unde s-a întâmplat asta?, a întrebat Adhara cu o voce tremurândă.

Jiro s-a uitat la ea neliniştit. I-a luat ceva timp să răspundă.

— La vest, la patru zile de mers pe jos de front. I-am auzit vorbind despre Kalima, un sat din sudul Ţării Apei, la câteva leghe de Saar.

Tăcerea a căzut din nou. Tânărul probabil că şi-a spus povestea de multe ori, dar toţi păreau la fel de uimiţi ca şi cum ar fi auzit-o pentru prima dată. În plus, dacă nu se mai putea conta pe Armata Unitară, în cine să avem încredere?

Adhara şi-a împins bolul înapoi, incapabilă să înghită încă o lingură.

În acea seară, au dormit sub cortul mare care a servit ca adăpost pentru refugiaţi pentru noapte.

— Mâine cumpărăm mâncare şi plecăm, spune Adhara cu răceală înainte de culcare.

Nu putea să doarmă. Imaginile câmpiei, privirea îngrozită a lui Jiro şi, în cele din urmă, scena morţii lui Neor i-a invadat mintea, luându-i odihna. Ce a mai rămas din Amhal pe care l-a iubit? Unde era băiatul care se lupta cu disperare cu partea întunecată a lui? Nu l-a mai recunoscut în urma sângelui pe care l-a lăsat în urmă şi pe care a fost forţată să-l urmeze pentru a i se alătura.

Pentru prima dată de când a plecat, determinarea ei a oscilat. Dacă Amhal ar fi mers prea departe? Dacă nu mai avea ocazia să se răscumpere? Dacă ar fi aşa, nimic nu avea sens: zborul său, călătoria, însăşi existenţa ei, modelată pe cea a lui Amhal...

S-a întors şi s-a răsucit mult timp în pat, chinuită de îndoială.

7

REGELE

San Şi Amhal au sosit dimineaţă. Aerul mirosea a muşchi şi lemn ud.

Au călătorit ultima parte a călătoriei pe spatele balaurului.

«Suntem pe teritoriul elfilor aici, nu mai există nici un pericol», a spus San.

Trecuseră de linia frontului şi de atrocităţile războiului. Au luptat şi au ucis, dar Amhal tot nu s-a simţit mai bine. El spera că, după atâtea bătălii ar fi capabil să scape de mila pe care încă o simţea pentru victimele sale. Cu toate acestea, el era încă în acelaşi punct, ca în momentul uceniciei sale ca şi Cavaler al Dragonilor, atunci când lupta împotriva acestei furie din el.

Balaurul lui San se cabra în aerul curat.

— Iată-ne, spuse jumătate elful.

Amhal, în spatele lui, nu a putut distinge nimic în special în zona împădurită peste care zburau. În afară de un fel de incintă mică, pe partea de sus a unui deal chel, în care erau doi balauri; unul maro, celălalt de un violet întunecat şi ameninţător.

Au plutit uşor spre incintă, unde au fost întâmpinaţi de o creatură palidă şi subţire, cu membre de lungime neobişnuită, cu părul verde strălucitor şi ochii purpurii. Era prima dată când Amhal a văzut un elf în adevărata sa formă. Acest lucru a avut un efect ciudat asupra lui, pentru că proporţiile acestui corp lung şi subţire erau cu adevărat diferite de cele ale unei fiinţe umane, aproape monstruoase. Cu toate acestea, nu putea fi descris ca deformat, exista chiar şi o eleganţă hipnotică în gesturile sale.

«Trebuie să fie un mare luptător», s-a gândit Amhal.

Elful a luat frâiele balaurului, le-a aruncat o privire binevoitoare şi şi-a plecat capul.

— *Arva*, Marvash, a spus.

— Fericit să fiu din nou printre voi, a spus San în limba oamenilor.

Apoi s-a întors spre tovarăşul său.

— Cei mai mulţi dintre ei vorbesc limba noastră, chiar dacă nu le place s-o folosească foarte mult. Şi nu-ţi face griji, regele o stăpâneşte foarte bine.

Destul de ciudat, această limbă nu părea complet necunoscut pentru Amhal. Era ca şi cum ar fi auzit-o în trecutul foarte îndepărtat.

Au părăsit incinta şi au intrat într-o tabără care era complet ascunsă de pădure. Casele erau colibe din lemn cu acoperişuri de paie atârnând de copaci. Unele aveau mai multe etaje, dar se amestecau atât de bine în frunziş încât era greu să le observi. Un sistem complex de poduri le conecta, iar pe acoperişurile unora, se putea vedea posturi de pază ocupate de santinele.

Sub această tabără neobişnuită venea şi pleca o mulţime zgomotoasă. Soldaţi, desigur, înarmaţi în mare parte cu suliţe sau topoare cu două tăişuri cu mânere subţiri, trunchiurile lor fiind protejate de armură metalică simplă; dar şi femei, magnifice, învelite în rochii din pânză de păianjen, ţinute de ace elaborate. Umerii lor erau acoperiţi cu piei bronzate, cu un

aspect moale precum mătasea. Părul lor era lung, verde strălucitor, ochii lor uriaşi, lichizi, şi se mutau dintr-o ramură în alta ca prezenţe de vis. Amhal s-a trezit urmându-i, hipnotizat de legănarea lentă a şoldurilor lor mici. Şi apoi, o mulţime de copii, zgomotoşi, veseli. Nu arăta ca o tabără militară. «O insulă a păcii în mijlocul unui ocean de război», a gândit Amhal. Nu-şi putea imagina aceşti oameni în luptă, gata să provoace moartea. Şi totuşi ei erau cei care au declanşat războiul şi au răspândit boala în Lumea Pământeană.

În ciuda privirii sale admirative, elfii păreau să fugă de el, atât de mult încât un gol s-a deschis în calea lui.

Lui San nu-i păsa.

— Nu par foarte fericiţi să ne vadă, spuse el, înclinându-se spre Amhal. Ne văd ca invadatori, monştri care le-au alungat strămoşii de pe acest pământ. De aceea ne privesc cu dispreţ.

Amhal, care cunoştea istoria în linii largi, nu înţelegea motivul pentru atât de multă ostilitate.

— Şi de ce te acceptă?

— Am sânge de elf în vene, din partea bunicii mele, şi apoi sunt destul de deştepţi să ştie cât de utilă poate fi o armă ca mine pentru ei. Sau ca tine, a adăugat San, cântărindu-şi cuvintele.

Dintr-o dată, încetineşte.

— Iată-l, acolo.

Amhal i-a urmat privirea. A văzut un elf tânăr de o frumuseţe remarcabilă, şi de o eleganţă atât naturală cât şi divină. Faţa lui de copil era luminată de doi ochi mari purpurii, în care focul pasiunii strălucea. Părul său, lung şi neted, legat într-o coadă de cal, era de un verde strălucitor, care uneori părea albastru, alteori arămiu. Purta aceeaşi uniformă ca şi războinicii săi: pantaloni scurţi care îi dezvăluiau picioarele, cizme de piele strânse pe gambă cu şireturi subţiri şi o tunică montată sub o armură uşoară. Dacă nimic nu îl distingea de ceilalţi soldaţi, o aură de superioritate emana de la el. În mod clar nu era o fiinţă comună, ci o creatură binecuvântată de destin, animată de o misiune foarte specifică. Elful a luat în braţe o fetiţă care a râs de grimasele lui tandre şi a avansat printre oamenii îngenuncheaţi în calea lui. A avut un cuvânt pentru toată lumea, şi mâna lui părea să aibă puterea de a uşura orice boală. O femeie s-a aruncat în braţele lui şi a îmbrăţişat-o pentru a o consola. I-a şoptit cuvinte dulci la ureche, iar ea şi-a şters lacrimile.

— O văduvă de război, a şoptit San. I-a spus că soţul ei a murit cu curaj şi că sacrificiul său va ajuta la construirea noii lumi în care fiii săi vor creşte.

Amhal era complet fascinat de această figură, care părea să infuzeze tuturor calm şi confort. Un erou, un sfânt, asta întruchipa în ochii lui. «Poţi muri pentru un astfel de om», s-a gândit el.

— Cine este?, a întrebat el.

Elful s-a apropiat încet de ei, zâmbind.

— Majestatea Sa Kryss, regele elfilor, l-a anunţat San în timp ce îngenunchea, imediat imitat de Amhal.

Suveranul i-a observat.

— Puteţi să vă ridicaţi, spuse el în sfârşit.

Vorbea cu un accent muzical curios.

San şi Amhal s-au supus.

— *Arva,* San, a spus regele cu un zâmbet, aruncând o privire trecătoare spre Amhal. Văd că ţi-ai îndeplinit misiunea. Nu am avut nici o îndoială în privinţa asta.

San şi-a pus mâna pe umărul tovarăşului său de călătorie.

— El e Amhal, Domnul meu, al doilea Marvash, băiatul profeţiei.

Kryss se uita intens la el. Amhal i-a susţinut privirea pentru câteva momente, şi apoi aceasta i-a alunecat. Era ca şi cum regele îi căuta sufletul.

— E cu noi?, a întrebat suveranul.

— Total, chiar dacă nu este pe deplin conştient de asta încă, a replicat San.

Kryss a înţeles pe jumătate.

— Veţi avea în curând posibilitatea de a vă dovedi loialitatea faţă de noi, a spus el, fixându-l pe Amhal din nou. Haide, să mergem.

I-a condus într-o zonă a taberei din care se auzea un bubuit confuz şi ţipete. Un mic grup de elfi se adunaseră într-un cerc, dar sosirea regelui a fost suficientă pentru a-i dispersa şi a readuce tăcerea. În centru, ceva se agita în praf. Amhal şi-a dat seama că era un om în lanţuri, cu faţa plină de sânge. I-a recunoscut imediat uniforma: era unul din oamenii lui Doubhée, un spion. Privirile pline de ură îl înconjurau. Un copil a strâns o piatră în mână, cu ochii furioşi. Acest nefericit ţipa şi acei oameni erau acolo să-l linşeze. Soldatul care ţinea lanţul voia să vorbească; Kryss l-a oprit.

— Exprimă-te în limbajul uzurpatorilor, din respect pentru noul nostru aliat.

Soldatul a dat din cap cu respect, şi a continuat cu un accent destul de marcat.

— L-am capturat în zori, la marginea taberei. Ne spiona, ascunzându-se în tufişuri. Este unul dintre ei.

Suveranul aruncă o privire îngheţată la omul prosternat de pe pământ.

— Bineînţeles că este unul dintre ei. Ca toţi cei care au fost înaintea lui, şi ca toţi cei care îl vor urma.

S-a aplecat şi i-a atins tunica cu un deget, ca şi cum ar fi fost infectată.

— Îi recunosc însemnele josnice.

— Înălţimea Voastră, aşteptam instrucţiunile voastre. Mulţimea e turbată.

Kryss s-a oprit în faţa supuşilor săi.

— Uzurpatorii ne-au furat pământul, ne-au forţat să lingem sarea din pietrele de la marginea lumii în timp ce fiii lor se înfruptau cu lapte şi miere. Au pătat Erak Maar cu sângele lor, profanându-l cu războaiele lor inutile. Mânia poporului meu este legitimă!

Un strigăt de aprobare a crescut din mulţime.

Regele s-a apropiat de Amhal.

— Ai fost unul dintre ei, nu-i aşa? San mi-a explicat cine eşti şi de unde vii, a şuierat el.

Amhal şi-a înghiţit saliva cu mare durere. A simţit asupra lui privirile ostile ale tuturor acestor oameni, şi dintr-o dată s-a simţit ca un străin într-o ţară străină.

— N-am fost niciodată ca ei.

— Trădătorule! Viperă murdară, cum îndrăzneşti! a strigat omul de la pământ cu respiraţia tăiată.

O piatră l-a lovit în faţă, transformându-i strigătul într-un geamăt de durere.

Kryss a zâmbit.

— Aşa e, nu eşti ca ei.

Apoi a închis ochii.

— Condu spionul în arenă! a ordonat el, şi mulţimea a aplaudat.

Amhal a urmărit mulţimea, uimit de ura pe care tocmai o descoperise în oaspeţii săi. Arena era situată pe dealul unde au aterizat: un fel de fântână adâncă de cel puţin patru stânjeni, care era înconjurata de o balustradă de lemn. Înăuntru erau cei doi balauri pe care îi văzuse din cer. Acesta era locul pe care l-a ales pentru arenă. Oamenii se adunau pe margini, copiii în prima linie. Prizonierul, epuizat, era condus înăuntru pe un coridor subteran. Abia atunci Amhal a înţeles. L-a privit pe bărbat încercând să scape, l-a auzit ţipând când unul dintre animale l-a apucat cu ghearele. A perceput mirosul sângelui său, sunetul oaselor rupte, pielea sfâşiată. În cele din urmă a văzut fiarele flămânde aruncându-se asupra lui şi dezmembrandu-l în mijlocul strigătelor de bucurie ale acestor oameni. A observat elfii, şi nu a văzut nici o urmă de milă în ei. Numai ură, şi o bucurie de nedescris, chiar şi pe faţa demnă a suveranului. Acelaşi bărbat care, cu câteva momente mai devreme, se juca cu o fetiţă şi i-a apărut ca un înger salvator, era martor la acest masacru.

Amhal se cutremură. Aceşti oameni vorbeau limba Distrugătorului, aceeaşi limbă care i-a animat, pe San şi pe el. Dacă ar fi fost cineva capabil să-l elibereze de chinul conştiinţei sale, capabil să-l transforme în fiinţa insensibilă şi nemiloasă care şi-a dorit atât de arzător să devină, era acest tânăr rege, splendid şi mărinimos, cu inima de gheaţă.

Spectacolul s-a terminat când trupul mărunţit al omului a încetat să se mai răsucească în spasmele agoniei. Mulţimea s-a dispersat, lăsând balaurii la masă.

Kryss s-a întors spre Amhal.

— Vino cu mine.

San s-a prefăcut că-i urmăreşte. Regele l-a oprit ridicând degetul arătător.

— Singur.

Coliba lui nu era foarte diferită de celelalte. La etajul inferior, era echivalentul sălii tronului, împodobită cu un fotoliu şi podea din lemn sculptat fin, şi deasupra camerele. Aici şi-a condus Kryss oaspetele. Au intrat într-o sală de lucru mobilată cu o masă şi numeroase rafturi umplute cu pergamente. În fundal, în spatele unei cortine, se putea vedea o cameră mai mică, care părea să conţină doar un pat de tabără simplu. O locuinţă destul de austeră pentru un rege, mai ales pentru un suveran care aspira să conducă întreaga Lume Pământeană.

Kryss s-a aşezat şi i-a indicat un scaun lui Amhal. Amândoi au rămas tăcuţi câteva momente, iar apoi regele a vorbit.

— De când mă ştiu, am o misiune de îndeplinit, spuse el, cu aceeaşi lumină în ochi pe care Amhal o văzuse în arenă. Şi indiferent de sângele pe care trebuie să-l vărs sau de crimele cu care trebuie să-mi murdăresc mâinile. Istoria are un preţ, şi sunt dispus să-l plătească pentru că sunt cel ales. La sfârşitul acestui război, voi fi blestemat, dar poporul meu îşi va lua înapoi pământul.

A tăcut din nou şi s-a aplecat pe scaun.

— Vă ştiu versiunea. Spuneţi că am plecat din proprie voinţă. Dar erau mii de oameni! V-aţi reprodus ca iepurii, ne-aţi devorat recoltele, ne-aţi asediat pământul şi ne-aţi făcut de ruşine femeile! Ne-aţi alungat din cauza lăcomiei voastre bestiale, ne-aţi transformat paradisul în iad. Erak Maar a devenit Lumea Pământeană, şi am plecat în exil.

Amhal ascultat, captivat. Acest om ştia să seducă, ştia să aprindă inimile; în gură, faptele păreau plauzibile.

— Ne-am refugiat pe ţărmurile Ţinuturilor Necunoscute, unde timp de secole am trăit la fel de mizerabili, fără să îndrăznim să ne gândim să luăm înapoi ceea ce era al nostru. O viaţă de laşi, pe care poporul meu a dus-o până m-am născut eu.

Kryss şi-a fixat privirea pătrunzătoare asupra băiatului.

— Au crezut că sunt nebun. Tatăl meu şi curtenii lui slabi şi depravaţi m-au tachinat. Zece ani au fost suficienţi pentru mine să-l dobor pe el şi banda lui de incapabili. Am reunit într-un regat cele patru oraşe-state ale elfilor, şi i-am condus aici. A fost ideea mea: boală, invazie. Am făcut totul singur, prin forţa voinţei mele şi măreţia visului meu. Am învins duşmanii poporului meu, mi-am chemat bărbaţii, femeile şi copiii, să fie martori la triumful nostru. Şi voi merge până la capăt. Nimic şi nimeni nu mă poate opri.

În căldura discursului său, el s-a aplecat spre Amhal şi acum îl privea cu ochi nebuni. Tânărul l-a crezut fără ezitare; într-o clipă a ştiut că Lumea Pământeană e pierdută.

— Am nevoie de tine, a continuat suveranul după o scurtă pauză. Aşa cum am nevoie de San. Sunteţi arme, arme pe care zeii le-au pus în mâinile elfilor. Ştiu textele vechi, şi pot să vă spun că au fost interpretate greşit. Marvash nu distrug lumea. O pregătesc pentru un nou început. Ei resetează contoarele, le permit celor care au fost supuşi, celor care au suferit sub jugul celor puternici, să ridice capul şi să reia ceea ce le aparţine. De aceea am nevoie de tine: să extermini uzurpatorii şi să-l înapoiezi pe Erak Maar elfilor mei.

S-a oprit din nou, lăsându-i lui Amhal destul timp să-şi asume cuvintele. Acum, rolul său era clar: să semene moartea în scopul de a purifica Lumea Pământeană. De fapt, în ultimele zile, el aproape se hotărâse la această soartă. Aspira doar să fie eliberat de greutatea insuportabilă a vinovăţiei.

— Dar nu-ţi pasă de asta, a spus Kryss, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Eşti la fel ca San şi ca toţi semenii tăi. Îţi cauţi interesul, deja te întrebi: «Dar eu?» San are un preţ, un preţ pe care l-am găsit potrivit în schimbul serviciilor sale. Care-i al tău?

Amhal a încercat să scape de privirea insidioasă a regelui.

— Ştiu că m-am născut aşa, a început el ezitant. Dorinţa de a ucide, am ştiut-o din copilărie. Mi-am petrecut toată viaţa luptându-mă, pedepsindu-mă de fiecare dată când am cedat, pentru că am crezut că sunt un monstru. San mi-a explicat că trebuie să o urmez în schimb, dar oricât aş încerca, o parte din mine continuă neobosit să se revolte. Nu-mi pot reduce la tăcere conştiinţa, mă sfâşie şi mă sufocă, omorându-mă încet. Nu mai ştiu cine sunt şi oricât de mult aş încerca să aleg, rămân suspendat între groază şi nevoia de a fugi. Şi nu mai suport.

Kryss a ascultat cu atenţie, cu o licărire vagă de ingăduinţă în ochi.

— Continuă, l-a încurajat. Spune-mi ce vrei, pentru că îţi pot oferi.

Pentru Amhal, zâmbetul de pe faţa lui era ca o lumină care străpunge întunericul.

— Dacă trebuie să fiu un Marvash, dacă ăsta e destinul meu, atunci vreau ca fiecare sentiment să moară în mine. Vreau să mă distrug în misiunea mea şi să nu experimentez nimic. Fără bucurie, fără durere. Vreau să fiu un lucru, şi să fac ceea ce trebuie să fac, fără acel sentiment de vinovăţie care mă oprimă. Şi când totul se va termina, vreau să mor. Să nu mai rămână nimic din mine, nici măcar o amintire. Vreau să mă ştergi de pe suprafaţa acestui pământ, ca şi cum n-aş fi existat vreodată.

Kryss a rămas tăcut câteva secunde, cu aceeaşi expresie binevoitoare pe faţă. Apoi cuvintele i-au ieşit încet de pe buze, ca nişte mângâieri.

— Te voi satisface.

Amhal s-a aruncat la picioare lui, mişcat. S-a terminat, în sfârşit s-a terminat.

8

ELYNA

— Nu poţi continua aşa.

Amina stătea în faţa lui Adhara şi se uita neliniştită la ea.

— Trebuie să vezi un preot.

Adhara se uita la mâna stângă ca şi cum ar fi fost un obiect străin. Acum, trei dintre degetele ei erau în întregime negre. După ultima sa criză, acest rău care avansa inexorabil a devorat o altă bucată din carnea ei. Amina avea dreptate, trebuiau să găsească un sat şi să ceară ajutor, chiar dacă afacerea nu era simplă.

După ce au părăsit baza militară, au mers zile întregi fără să se întâlnească cu nimeni. Şi-au epuizat mâncarea şi au trebuit să se hrănească cu rădăcini. Într-o dimineaţă au ajuns în faţa unui mic grup de colibe izolate şi au încercat să intre, dar santinela era de neoprit. Bărbatul nici măcar nu le-a lăsat să deschidă gura şi le-a alungat cu brutalitate. Doar un cerşetor care a supravieţuit bolii a avut curajul să le vorbească şi să împartă nişte pâine cu ele. El a fost cel care le-a confirmat că se îndreaptă în direcţia cea bună.

— Mai sunt patru zile de mers pe jos de aici până la Kalima, spune el, dar va trebui să fiţi atente. Linia frontului a trecut mai departe. Ultimul avanpost al armatei este o mică tabără de refugiaţi la marginea teritoriului controlat de elfi, şi dacă pot să vă dau sfaturi, nu este un loc potrivit pentru fete ca voi.

— Doar că... caut pe cineva, a şoptit Adhara.

Un zâmbet trist a apărut pe buzele cerşetorului, ca şi cum ar fi simţit dezamăgirea care îl aştepta.

— M-ar mira să-l găseşti. Aproape toţi locuitorii din Kalima sunt morţi.

Dar cele două fete nu s-au predat. Au continuat să meargă, agăţându-se cu disperare de scopul lor. Oroarea cu care s-au confruntat de-a lungul drumului era din ce în ce mai insuportabilă. Cadavrele abandonate erau aruncate pe câmpuri, aşteptând în zadar ca supravieţuitorii să le arunce în groapa comună, în timp ce trupurile nimfelor sacrificate le-au amintit de modul în care oamenii încă le considerau responsabile pentru boală.

Adhara avansa din inerţie, ca şi cum oprirea ar putea provoca scufundarea în neant. Din când în când se uita la Amina, care mergea cu aceeaşi determinare ca în primele zile, învăluită într-o aură de tăcere şi ostilitate. Probabil că nu era interesată de mizeria care o înconjura. Doar dorinţa de a pune mâna pe bărbatul care i-a ucis tatăl conta pentru ea. Uneori, o invidia: binele şi răul aveau acum contururi înceţoşate pentru ea, dificil de deosebit..

— Ne vom opri în tabăra despre care ne-a spus omul, a spus prinţesa.

— Da, nu avem de ales.

Cerul devenise greu, iar aerul mai rece. Adhara s-a uitat în jurul ei, amintindu-şi de minunarea ei când a descoperit Pământul Apelor cu Amhal. Nimic nu părea să se fi

schimbat, şi totuşi viaţa ei la acel moment nu avea nimic de-a face cu acest cadou care a zdrobit-o.

În jurul prânzului, după câteva ore de mers pe jos de-a lungul unei cărării care se afunda în pădure, au văzut o palisadă de lemn. Amina şi Adhara au observat-o de departe. Avea o singură intrare, păzită de doi soldaţi.

— Crezi că acesta este locul pe care îl căutăm?, a întrebat Amina, cu o licărire de speranţă în voce.

Era probabil. Cerşetorul a menţionat patru zile de mers pe jos, şi cam la fel de mult timp a trecut de la întâlnirea lor. În timp ce ocoleau palisada, au văzut stindardele Armatei Unitare. Pentru prima dată după mult timp, feţele celor două fete s-au luminat de un zâmbet. Au reuşit!

După ce au băut o înghiţitură de poţiune şi şi-au schimbat hainele, s-au apropiat încet de intrare, la vedere. Imediat ce le-a văzut, unul dintre gardieni a îndreptat suliţa spre ele.

— La pământ!

— Venim în pace, căutăm ajutor...

— La pământ, am spus!

Adhara s-a oprit şi a forţat-o şi pe Amina să îngenuncheze.

Santinela a fugit spre ele şi le-a studiat îndeaproape.

— Cine sunteţi?

Adhara a ridicat capul să răspundă, dar paznicul s-a retras.

— Am spus jos! a ţipat, agitând ameninţător suliţa.

Adhara era forţată să vorbească cu faţa scufundată în frunzele uscate; a povestit că erau surori, care au fugit din satul lor pentru a scăpa de boală.

Omul s-a îndepărtat câţiva paşi.

— Nu acceptăm străini.

— Te rog, avem nevoie de ajutor. Ne e foame şi am fost atacate de hoţi...

Amina a luat un ton plângăreţ pentru a înmuia inima soldatului. Asta l-a lăsat indiferent. Apoi a încercat să se ridice şi să-l privească în ochi în speranţa de a-l face să se retragă.

— Rămâi la pământ sau te omor!

— Te rog, nu avem unde să mergem...

Santinela dădu să lovească. Adhara a sărit şi a înconjurat ferm talia Aminei pentru a o proteja.

— Opreşte-te!

Soldatul a îngheţat, oprind suliţa la un fir de păr de stomacul lui Adhara.

— Nu crezi că exagerezi?

Era un om în vârstă cel care tocmai vorbise, cu barbă şi păr grizonate. În ciuda tunicii rupte, arăta demn şi sever. Un lider, fără îndoială, s-a gândit Adhara.

Santinela a rămas în gardă, gata să intervină.

— Sunt străini, nu ştim de unde vin, eu doar ascult ordinele.

Bărbatul s-a apropiat, i-a ridicat faţa lui Adhara cu o mână aspră şi a examinat-o cu atenţie. Amina s-a rugat ca deghizările lor să fie credibile.

— E sora ta?

A dat din cap.

— Am fugit de boala care a devastat satul nostru, cerem doar un pic de mâncare şi un pat pentru noapte.

Omul zâmbeşte.

— Nu am refuzat azil nimănui.

Le-au invitat cu un gest să se ridice, apoi a împins înapoi suliţa santinelei.

— Sunt de acord cu prudenţa, spune el, dar nu uita compasiunea.

Un castron de supă de linte, pâine neagră şi o bucată de brânză tare ca lemnul. Era departe de o cină festivă, dar cel puţin locuitorii taberei erau prietenoşi – refugiaţi, în cea mai mare parte, aşteptând răbdător rândul lor în faţa oalei uriaşe din centrul cantinei. Lui Adhara nu i-a venit să creadă. În timpul şederii sale în Damilar cu Amhal, în Pădurea de Nord, ea a văzut cum boala putea acri sufletele oamenilor, iar călătoria din urmă a confirmat-o. Cu toate acestea, în acest cort, atmosfera era diferită. Imediat după masă, o tânără s-a oferit să o însoţească pe Amina la pârâu, pentru a se putea spăla. Arăta bine şi, după zile de neîncredere, Adhara s-a încrezut în ea fără ezitare. A profitat de ocazie pentru a arunca o privire în apropiere, rătăcind printre răniţii şi oamenii de rând din tabără. Femeile spălau hainele la pârâu, copiii continuau să râdă.

— Vă urăm bun venit în comunitatea noastră, dar bucătarii noştri ar dori să vă cunoască mai bine.

O voce nesigură în spatele ei. Era o bătrână fără dinţi care a luat-o de mână şi a dus-o într-un cort mai puţin dărăpănat decât celelalte.

— Nu vă fie teamă, vor doar să vă pună câteva întrebări, a adăugat ea.

Adhara s-a concentrat. Era vorba de a fi convingătoare... A trecut pragul şi s-a trezit în faţa bărbatului care le-a primit, însoţit de un băiat de vârsta ei. Avea părul creţ, ochii negri ca cerneala, şi asemănarea lor era de aşa natură încât Adhara crezu imediat că sunt tată şi fiu.

— Te simţi mai bine?, a întrebat bărbatul cu zâmbetul pe buze.

A dat din cap timid.

— Aş fi preferat să vă las să vă odihniţi puţin, dar chiar dacă avem aproape întreaga jurisdicţie a acestei tabere, trebuie să o trimitem armatei, iar ei vor să vă cunoască povestea, a continuat el.

Adhara a avut nevoie de câteva secunde pentru a-şi aduna ideile. Apoi a vorbit despre un sat care nu a existat niciodată, unde ea şi sora ei au dus o viaţă simplă. A vorbit despre boală, moartea celor dragi, zborul lor. Să mintă nu i-a fost greu. În plus, ea a trecut cu adevărat prin acele atrocităţi; toate vieţile frânte pe care le-a întâlnit au prins viaţă în cuvintele ei. În cele din urmă, ea a plâns, şi nu a avut nevoie să se forţeze. Primirea neaşteptată a locuitorilor taberei a topit armura cu care se înconjurase pentru a se proteja de oroarea războiului.

— Te înţelegem, i-a şoptit bătrânul. Te înţelegem foarte bine.

S-a ridicat de pe scaun şi a îmbrăţişat-o cu tandreţe paternă.

— Am fost un sat de pescari, a continuat el. Am fost Cel Bătrân şi am exercitat autoritatea cu fiul meu. A fost nevoie de doar trei zile pentru ca boala să ne îndepărteze comunitatea; suspiciunea a făcut restul. Odată ce era mai rău s-a terminat, am reuşit să adunăm

supravieţuitorii împreună şi să aducem înapoi ordinea şi politeţea. Sătenii noştri sunt oameni buni... era după ce au ajuns...

A tăcut, iar fiul său a preluat conducerea.

— I-am văzut ieşind din câmpie. Eram obosiţi, copleşiţi de durere, neînarmaţi. Nu suntem luptători, aşa că am fugit. Au dat foc satului şi ne-am ascuns în pădure. Mai bine să fim în viaţă şi fără patrie decât să murim în ruinele caselor noastre.

Adhara a simţit că inima ei se strânge.

— Ne-am stabilit aici, a continuat tatăl său. Zi de zi, refugiaţii ni s-au alăturat. Supravieţuitori ai bolii, şi, de asemenea, mulţi oameni fugind de război. De atunci, am trăit ascunzându-ne, şi până acum asta ne-a salvat. Dar ştim că nu va dura la nesfârşit. Suntem ultimul avanpost înainte de front, la şase leghe de aici.

Bătrânul s-a oprit.

— Puteţi să staţi aici cât vreţi, a adăugat el. Şi chiar să vă alăturaţi nouă, dacă nu ştiţi unde să mergeţi. Conducem o existenţă frugală, ne mulţumim cu puţin. Karin vă va arăta unde să vă aşezaţi.

Adhara exulta. I-a convins. Ea şi Amina ar putea rămâne în tabără pentru a-şi restabili puterea înainte de a se întoarce la traseul lor. Dar mai întâi, trebuia să analizeze situaţia. Din nou, era o chestiune de atenţie. Cât de mult ar putea avea încredere în aceşti oameni? Şi cum ar reacţiona dacă ar suspecta-o că poartă boala? În orice caz, trebuia să ceară ajutor. A aşteptat până a ieşit din cort ca să-l interogheze pe Karin:

— Aveţi preoţi în tabără?

— Desigur. Uneori, pacienţii vin la noi, şi încercăm să-i tratăm cât de bine putem.

S-a uitat la ea.

— Nu te simti bine?

Adhara şi-a pregătit cu grijă răspunsul.

— Nu ştiu ce este, a spus ea, ţinându-şi degetul. A apărut la câteva săptămâni după ce m-am vindecat, a minţit.

Karin s-a uitat la mâna ei, întorcându-o între degetele conice. Avea o atingere delicată, iar pielea lui difuza o căldură plăcută. S-a oprit pe o aluniţă mică, lângă încheietura mâinii, şi a palpat-o uşor. Adhara a simţit un fior alergându-i pe spate şi şi-a trass mâna, jenată.

Karin s-a uitat în jos brusc.

— Scuză-mă, n-am vrut să... a spus grav. Doar că am cunoscut pe cineva care avea acelaşi lucru.

Adhara a rămas interzisă, copleşită de un sentiment ciudat de vinovăţie.

— Odihneşte-te, apoi te vei duce la preotul nostru. El ocupă ultimul cort al taberei, nu departe de pârâu. Nu poţi greşi, e roşu închis, şi e singurul de aici.

Odată ajuns în dormitor, tânărul a arătat spre un pat. Erau zeci, dar probabil nu erau fost de ajuns pentru toţi oaspeţii taberei.

— Stai acolo. Va trebui să împarţi locul cu sora ta.

— Suntem obişnuite cu asta, a răspuns Adhara. De-a lungul călătoriei, am dormit una lângă cealaltă pentru a ne linişti.

Karin a zâmbit, apoi a aşteptat în tăcere, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă.

— Mulţumesc pentru tot, spuse Adhara ca să-l ajute.

Tânărul i-a aruncat o privire tristă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat mai devreme. Doar că... mereu mă gândesc la acea persoană. Sunt obsedat de ea zi şi noapte. În ciuda timpului care a trecut de la dispariţia ei, ea este cu mine când mă trezesc şi închid ochii, a spus el cu o voce spartă. Mi-e foarte dor de ea.

Adhara i-a atins umărul.

— Elyna... a şoptit Karin, cu ochii tulburi.

I-a spus toată povestea. Îi ardea buzele, era evident, iar Adhara îl asculta ţinându-l de mână. Poate că doar îi împărtăşea durerea, dar s-a simtit foarte aproape de el.

— Elyna a fost logodnica mea. Deşi foarte tineri, trebuia să ne căsătorim curând. Ne-am iubit atât de mult. Din păcate, lumea este un loc crud, şi soarta găseşte întotdeauna o cale de a ne lovi ca un trădător.

Şi-a tras nasul, iar Adhara a simţit că era lângă un copil.

— A murit cu doar o lună înainte să ne căsătorim. S-a dus să culeagă fructe de pădure dintr-o mică pădurice din apropierea satului. Încă mă întreb cum le-ar fi putut confunda: am făcut-o atât de des împreună! Când, seara, nu am văzut-o întorcându-se, ne-am dus s-o căutăm. Am găsit-o sub un copac. Părea doar somnoroasă... de fapt, nu mai era nimic de făcut.

El nu şi-a putut reţine lacrimile şi a început să plângă în tăcere, ca şi cum nu ar fi vrut să deranjeze, sau că era conştient de faptul că durerea lui era doar pentru el.

— Îmi pare rău, a spus Adhara.

Băiatul şi-a şters obrajii cu spatele mâinii.

— Nu am fost niciodată în stare să mă resemnez. Tot ce s-a întâmplat după aceea a fost doar o consecinţă a acestei prime tragedii pentru mine. De atunci, hoinăresc prin lume ca şi cum nu i-aş mai aparţine, m-am lăsat să trăiesc în timp ce încerc să găsesc un motiv să nu mor.

Ciudat, Adhara simţea acelaşi sentiment pentru Amhal.

Karin a ridicat capul şi a adăugat:

— Vrei s-o vezi, pe Elyna mea?

Adhara a deschis ochii larg, iar băiatul a desenat un zâmbet.

— Întotdeauna mi-a plăcut desenul. Făceam multe portrete cu ea. Le-am păstrat pe toate, dar au fost afumate în incendiul satului. Am salvat doar unul.

A scos o foaie de hârtie îngălbenită din cizmă şi a desfăcut-o ca şi cum ar fi fost o relicvă preţioasă.

— Elyna mea... Era şi mai frumoasă în viaţa reală. Ce n-aş da s-o mai am aici cu mine...

Portretul înfăţişa o fată cu părul lung negru, o frunte înaltă şi o faţă subţire cu obrajii plini. Sub nasul drept se deschidea o gură graţioasă, cu buze mici, dar bine desenate. Pe hârtia îngălbenită, Elyna zâmbea timid. Adhara a simţit o răceală în piept; acea faţă zâmbitoare şi timidă era a ei.

9

ÎN CORPUL ALTUIA

Când s-a întors din baia în pârâu, Amina părea mai uşoară. Era curată şi odihnită, iar faţa ei era aproape senină. S-a aruncat pe pat, în dormitorul încă gol, şi a scos un oftat lung.

— Am făcut ce trebuia oprindu-ne aici. Chiar arată bine, oamenii ăştia. Ai vorbit vreodată despre mâna ta?

Adhara nu a răspuns. Imobilă pe marginea patului, ea a continuat să-şi caute memoria pentru amintiri despre Karin şi viaţa ei anterioară. Dar oricât de concentrată ar fi fost, nimic nu a ieşit din neantul care o locuia.

— Adhara?

Vocea stridentă a Aminei a readus-o la realitate.

— Mă asculţi sau nu? I-ai arătat mâna preotului?

Fata a dat din cap. Boala ei a trecut brusc în fundal. Descoperise ceva imens în acea după-amiază, ceva ce i-a deschis lumi necunoscute. Şi ea a avut un trecut. Un tată, o mamă, o dragoste, chiar. Şi, de asemenea, o casă, un pământ pe care să trăiască. Ce fel de persoană era această Elyna? Arăta ca Adhara de acum?

— Când ai de gând s-o faci? Nu vom sta aici pentru totdeauna! Frontul e aproape, iar San trebuie să fie acolo...

San. Amhal. Trecutul ei cu Karin, şi o viaţă întreagă de care nu-şi aminteşte deloc. Şi apoi nu faţa ei mergea prin tabăra asta.

«Dar chiar dacă mi-ar vedea faţa, m-ar recunoaşte? În plus, sunt încă fata pe care o iubeşte?»

— Mi s-a arătat cortul preotului, a răspuns ea absentă.

Amina stătea în faţa ei.

— Cred că eşti ciudată...

Adhara s-a forţat să zâmbească.

— Sunt obosită.

— Atunci te sfătuiesc să înoţi! Apa e rece, dar relaxează muşchii.

Adhara a dat din cap şi s-a ridicat, ştergându-şi hainele. Nu a purtat haine de damă pentru o lungă perioadă de timp, şi s-a simţit aproape inconfortabil.

«E adevărat. Trebuie să-mi limpezesc mintea.»

— Ne vedem mai târziu, a spus ea, îndreptându-se spre pârâu.

După ce s-a spălat, s-a dus la cortul roşu.

Faţa preotului era acoperită de riduri, iar părul îi era slab, o culoare ezitantă între alb şi galben murdar. A şchiopătat prin cortul său îngust, ocupat de două scaune şi o masă plină de pergamente şi fiole. Pe podea, cărţi mari deschise erau îngrămădite una peste alta lângă un scrin vechi mâncat cu molii. Nu purta o tunică, nici un semn al lui Thenaar, iar aspectul

său nu inspira multă încredere. Lui Adhara i-a fost greu să creadă că e un preot adevărat. Şi totuşi Karin a asigurat-o că a reuşit să salveze câţiva dintre bolnavii în stare gravă.

A început prin a o examina: a deschis degetele şi a studiat palma şi spatele mâinii cu ochii lui de porc. Adhara era puternic tentată să fugă, dar nu şi-a putut permite, nu acum că îl cunoştea pe Karin.

— Se pare că e cangrenă, a declarat preotul în cele din urmă, după ce a ascultat relatarea lui Adhara.

Fata i-a explicat cum s-a simţit în timpul crizelor, încercând să fie cât mai precisă.

— Şi ce înseamnă asta?, a întrebat ea.

— Că mâna ta este în proces de necroză.

Faţa lui Adhara a devenit lividă.

— Uneori se întâmplă atunci când un membru este zdrobit, sau atunci când o rană se infectează. Nu doare, nu-i aşa?

Adhara a dat din cap.

— Doar furnicături uneori, dar sunt sigură că nu am fost lovită...

— Pare a fi cangrenă, a repetat preotul, doar că nu ştiu de care. N-am mai văzut aşa ceva. Nu poate fi Răul, pentru că l-ai avut deja, deci în acest caz este fie o boală nouă, fie un fel de blestem.

Asta e tot ce lipsea! Adhara s-a gândit imediat la Observatori. Poate că i-au impus o pecete malefică pentru a o lega de ei, pentru a o face sclava lor. Sau era opera Theanei? Nu ar fi fost prea surprinsă de asta. Acum aştepta totul de la femeia asta.

— Cât timp vei sta cu noi?

Inima Adharei sare din piept.

— Câteva zile, a răspuns ea.

— Trebuie să mă gândesc la asta şi să-ţi studiez cazul. Am câteva cărţi, poate una dintre cele pe care am reuşit să le împachetez conţine răspunsul. În orice caz, aceasta este o problemă care nu trebuie subestimată.

S-a ridicat şi a şchiopătat până la scrin, de unde a scos o cutie mică plină cu ierburi uscate.

— Rădăcini de păducel. În general, e bun pentru inimă. Data viitoare când te simţi rău, ia câteva, spuse el, împachetând câteva ciupituri într-o bucată de pânză.

Adhara i-a mulţumit preotului înclinându-şi uşor capul.

— Nu este necesar. Asta e treaba mea. Din moment ce familia mea a fost devorată de rău, mai am doar această tabără şi oamenii care locuiesc aici. Salvarea de vieţi e singurul lucru care încă mă susţine.

Adhara şi-a strâns cârpa de piept şi a ieşit.

Ea şi Amina au luat cina în acelaşi cort unde au luat prânzul. A fost din nou o masă frugală, dar atmosfera a fost întotdeauna la fel de jucăuşă. Un iz de solidaritate plutea în aer şi unea toţi refugiaţii, orfanii sau răniţii. Mâncarea era distribuită în funcţie de vârsta şi starea fiecăruia, dar o bătrână s-a privat spontan de o bucată de pâine pe care să o ofere lui Adhara.

Karin a stat lângă ea. Adhara îl privea căutând ceva pe faţa lui care să-i amintească de dragostea lor din trecut. Avea o simpatie instinctivă pentru el, şi ar fi vrut atât de mult pentru să găsească un semn, o urmă a ceea ce a fost.

După tot ce i s-a întâmplat, s-a convins că nu mai are nevoie de un trecut, că se poate mulţumi să trăiască în prezent. Acum a înţeles cât de nebună a fost să creadă asta. Amintirile, sentimentele, legăturile pe care le-a făcut an de an au făcut oamenii să prindă viaţă. De când s-a trezit pe pajişte, nu fusese decât o umbră a ei însăşi, şi a descoperit brusc că tot ce şi-a dorit era la îndemână.

După masă, un tânăr sătean a apucat o lăută dezacordată şi a luat loc lângă Karin; copiii au făcut cerc în jurul lor, precum şi mulţi dintre locuitorii taberei, iar cei doi băieţi au început o poveste. Adhara şi-a dat seama imediat că vorbeau despre Elyna. A citit-o în ochii lui Karin, a putut-o vedea în tremurul vocii ei. Fascinată, ea s-a lăsat purtată de legenda acestei prinţese care a cules cândva fructe de pădure pentru a face un tort şi care a fost dusă departe şi nu s-a mai întors.

Când cântecul lor s-a terminat, şi-a luat curajul în mâini şi s-a apropiat de Karin.

— Încă o mai iubeşti?, a întrebat ea fără preambul.

Băiatul se uita la ea cu uimire.

— Desigur, a răspuns.

— Dacă s-ar putea întoarce? a adăugat apoi Adhara cu voce spartă.

De data aceasta, Karin s-a uitat la ea cu un aer de reproş.

— E moartă, a spus el cu voce joasă.

— Ştiu. Dar dacă, din motive absurde... scuză-mă, uneori îmi doresc ca ireparabilul să fie mai puţin... definitiv.

— Ne-ar plăcea tuturor, a răspuns Karin, cu o expresie înmuiată. Du-te şi odihneşte-te acum, ai avut o zi grea.

Adhara doar a dat din cap şi a dispărut repede în întunericul taberei.

În acea noapte, a avut un vis. Era liberă şi fericită, în mijlocul unei păduri de basm. Totul a fost atât de strălucitor, lumina atât de clară şi pură. În plus, nu era singură. Era Karin cu ea. S-au jucat de-a v-aţi ascunselea, au râs. Totul era simplu, perfect. Şi când s-au sărutat, i s-a părut atât de natural încât a cedat îmbrăţişării lui fără ezitare. Mâinile lui nu o strângeaua violent ca Amhal, iar săruturile lui erau tandre, uşoare. Totul era atât de normal încât, atunci când s-a trezit, Adhara avea ochii umezi.

Amina dormea liniştită lângă ea. Cortul era aruncat în semi-întuneric, iar corpurile care se odihneau pe celelalte paturi creau o atmosferă ireală care prelungea poezia visului său.

Atunci a luat o decizie. Dintr-o dată, impulsiv. Ca şi cum găsirea lui Amhal nu mai era singurul scop al acestei călătorii oribile. Ca şi cum urma lui nu mai era singurul obiectiv al acestei lungi serii de zile amare şi teribile.

Pentru că în lumina acestui vis, nimic nu părea să mai conteze dintr-o dată.

În dimineaţa următoare, cele două fete s-au trezit devreme. S-au întâlnit în faţa cortului şi Adhara a informat-o pe Amina despre situaţie. A repetat ce i-a spus preotul şi i-a arătat ierburile.

— Deci intenţionezi să rămâi, încheie mica prinţesă cu o privire de sfidare.
— Timpul necesar pentru a înţelege ce am.
Tăcerea care a urmat a fost plină de sens.
— Asta e o problemă?
— Nu, dar am crezut că trebuie să ajungem pe front cât mai curând posibil...
— Nu am uitat misiunea, a răspuns Adhara.
— Sper. Atunci nu crezi că ar trebui să facem un plan? Cred că ne-am odihnit destul.
— Să mai stăm doar două zile, a sugerat Adhara.
Să-i explice acum nu ar fi avut sens. Amina nu ştia originile ei şi, în orice caz, nu ar fi înţeles.
— Bine, i-a răspuns fata după câteva momente. Doar că avem nevoie de poţiune.
Adhara a scos flaconul din geantă şi i l-a dat.
— Şi tu? a întrebat-o Amina.
— L-am luat deja, a minţit ea.
S-a uitat în altă parte. Soarele abia îşi începuse arcul pe cer. Încă câteva ore şi ea ar şti.

Adhara îl aştepta pe Karin în faţa cortului ei. Mâinile ei erau transpirate. Efectul poţiunii va dispărea în curând.
Văzându-l apropiindu-se cu toporul, a scos un oftat de uşurare.
— Vrei să vii cu mine un moment? l-a întrebat fără să-l salute.
Părea surprins, dar a urmat-o.
L-a dus în dormitor, sperând că nimeni nu-i va deranja. Era la mijlocul dimineţii, şi majoritatea oamenilor erau încă ocupaţi cu diferitele sarcini ale taberei. Stăteau unul lângă altul pe patul ei, şi între ei s-a aşezat o tăcere incomodă. Adhara nu ştia ce să spună.
— Vrei să vorbeşti cu mine? se aventură Karin întorcându-şi capul spre ea.
A pălit imediat, iar Adhara ştia ce s-a întâmplat. Acum i-a văzut adevărata faţă. Era din nou Elyna, fata pe care a iubit-o atât de mult.
— Ochii tăi... doar ea i-a avut în două culori diferite... şopti Karin, neîncrezător.
Şi-a trecut mâna peste obraz, iar Adhara i-a aşteptat reacţia, cu respiraţia tăiată. Asta a durat doar o secundă. Scânteia de tandreţe pe care o văzuse în ochii lui s-a stins brusc. Privirea lui a devenit îngheţată, şi s-a retras ca şi cum i-ar fi fost frică de ea.
— Cine eşti?
— Eu sunt Elyna, nu mă recunoaşteţi?, a răspuns Adhara, făcând un pas spre el.
Karin tremură, furios.
— Elyna e moartă.
— Da, dar... E o poveste lungă. Am fost readusă la viaţă, şi...
A ajuns la el, şi Karin a început să urle. Doi bărbaţi au apărut la uşă, cu o armă în mână, şi o mulţime s-a format rapid în faţa uşii.
— Acesta sunt eu! a insistat Adhara.
Bătrânul satului a ajuns la rândul său. Adhara spera că cel puţin el o va recunoaşte, că va înţelege.
Dar bătrânul şi-a lărgit ochii, holbându-se la ea cu groază.
— De ce reacţionezi aşa? gemu Adhara. Sunt Elyna, ştiu că pare absurd, dar m-am întors. O sectă de nebuni, Observatorii, m-a readus la viaţă, şi...

O femeie a aruncat cu o piatră în ea, care i-a atins braţul. Apoi un bărbat, cu un băţ în mână, s-a aruncat peste ea pentru a o imobiliza. Adhara s-a luptat ca o nebună, strigând la cer neînţelegerea şi furia ei. Karin nu i-a spus chiar el că va da totul să o găsească? Nu dorea toată lumea să-i revadă pe cei dragi mai presus de toate?

În cele din urmă, bărbatul a fost cel care a câştigat. O lovitură de băţ în cap, şi Adhara simţi cum alunecă spre nimic. Visul a dispărut înainte să înceapă.

10

SEMNE DE SLĂBICIUNE

Cineva în spatele ei. Doubhée a auzit şuierul unei săbii deasupra capului; s-a aplecat la timp, dar lama totuşi i-a tăiat un fir de păr alb. S-a întors, a lovit la întâmplare. Ploua. Apa i-a căzut pe obraji, cizmele i-au alunecat pe pământ, mâna i-a alunecat pe garda sabiei. Lovitura ei a întâmpinat rezistenţă, şi un şuvoi de sânge cald i-a lovit pieptul, apoi s-a scufundat în pământ. Corpul din faţa ei a căzut cu o bufnitură.

Doubhée nu a avut timp să se bucure, sau chiar să-şi tragă răsuflarea. O femeie a îndreptat arma spre ea, gata de atac. Erau multe printre elfi. Erau splendide şi fatale. Prea subţiri, prea agile.

Războinica ţinea o sabie în fiecare mână şi le mânuia pe amândouă cu aceeaşi dexteritate. Regina s-a aşezat dureros într-o poziţie defensivă, cu picioarele neclintite pe pământ.

«De ce nu este nevoie de nici un efort din partea *ei?*» a înjurat în interior, încercând să-şi păstreze echilibrul.

O piruetă, şi se văzu cu lama duşmanului îndreptată spre piept. A reuşit să o îndepărteze cu o mişcare a braţului şi a încercat imediat o fantă, dar a ratat ţinta. O arsură la picior a făcut-o să tremure. Era atinsă. Muşchii au cedat şi s-a trezit în genunchi. S-a uitat în sus şi a văzut o bucată de cer gri şi lăptos. Nopţile erau luminoase, pe Tărâmul Apelor. Războinica s-a ridicat deasupra ei, cu faţa impasibilă încadrată de cele două săbii strălucitoare. Peste tot, doar sunetul ploii fine care i-a amintit lui Doubhée de tinereţea sa, de timpul petrecut cu Maestrul, o viaţă mai înainte şi cu Learco.

Deci aşa trebuia să se termine?

Femeia s-a uitat urât la ea şi i-a încrucişat cele două săbii pe gât. Ştia că era pe cale să-i taie gâtul reginei Ţării Soarelui, comandantul suprem al Trupelor Lumii Pământene, aşa cum era numită acum pompos armata ei?

Doubhée i-a susţinut privirea.

Şi apoi un geamăt înăbuşit, şi trei centimetri de metal au străpuns-o pe războinică. Corpul său s-a prăbuşit brusc, iar Doubhée abia a avut timp să-l evite. În spatele ei, ea a recunoscut faţa uneia dintre ordonanţele sale, un băiat înalt şi slab care o însoţea în misiunea ei.

— Eşti bine?, a întrebat el, îngrijorat.

Doubhée a dat din cap, încercând în zadar să se ridice.

— Am o singură problemă cu unul dintre picioarele mele, a mormăit ea.

— Am terminat aici, am de gând să te ajut, a spus băiatul, ajungând la ea.

Avea o prindere puternică, nu ca a ei. Doubhée s-a uitat la pielea aspră a braţului lui, la al ei, şi s-a simţit mai în vârstă ca niciodată.

Reuşeşte să se pună pe picioare. Apoi s-a zgâlţâit, piciorul refuzând s-o poarte.

— Rana este adâncă?, a întrebat soldatul.

Doubhée a dat din cap.

— O zgârietură, dar nu pot merge.

În jurul lor, cadavre de elfi şi oameni. Aerul era îmbibat cu miros de sânge. Aroganţa i-a împins adesea pe invadatori să meargă dincolo de front, să evalueze situaţia, mai ales să-şi epuizeze adversarii atacându-i prin surprindere. De aceea Doubhée a ordonat acest atac nocturn asupra câtorva soldaţi inamici pe care i-au văzut pe teritoriul lor.

În timp ce şchiopăta spre tabără, număra cadavrele. Zece elfi. Şapte oameni. Chiar a meritat?

Furia, frustrarea şi sentimentul de eşec au urmat unul după altul fără răgaz în sufletul lui Doubhée. În timp ce preotul se apleca asupra rănii ei, regina s-a luptat să-şi ascundă sentimentele.

A intrat în prima linie timp de opt zile. Când a luat decizia, l-a avertizat pe Kalth că va pleca a doua zi. Băiatul tocmai zâmbea.

— Nu-mi spui nimic?

— Ai făcut alegerea corectă, a spus nepotul său. Nu-ţi face griji, voi fi bine.

— Va trebui să ţinem legătura. Mă voi întoarce aici o dată pe lună să-ţi raportez, dar nu am nicio mustrare dacă mă chemi dacă e nevoie. Magia este, de asemenea, folosită pentru acest lucru.

Ea a plecat pe zidurile Palatului Armatei Unitare, înainte de a zbura pe dragonul care a aparţinut soţului ei. Kalth a urmărit-o mult timp, până când mai era doar un punct la orizont.

Apoi războiul s-a reluat. Ea s-a aruncat cu capul înainte în el, impunându-se generalilor ei şi îndrumând în acelaşi timp soldaţii şi spionii pe linia frontului. Ca de obicei, nu a cruţat timp, pentru că a simţit că aceşti oameni descurajaţi aveau nevoie mai mult decât orice de un comandant dispus să-şi dea viaţa cu ei, să calce pe câmpul de luptă alături de ei, fără teama de sânge sau de moarte.

Abia atunci a devenit conştientă de limitele corpului ei.

Atâta timp cât a fost închisă în palat, antrenându-se pentru o oră pe zi în parc, ea putea crede că era încă la fel. Că muşchii erau mereu ascuţiţi, gata să răspundă cererilor. Nu era cazul. Avea aproape 70 de ani, iar timpul şi-a făcut treaba, era inutil să-şi ascundă faţa. Pe câmpul de luptă, a obosit foarte repede, iar simţurile ei erau mai puţin alerte; nu a mai putut prezice loviturile adversarului cum făcea odată.

— Înălţimea Voastră, tu eşti generalul. Locul tău e în linia din spate, i-a spus Baol, ordonanţa ei.

Dar ea a vrut să fie pe teren, a vrut ca oamenii ei să o vadă. Dacă i-ar fi lăsat singuri, tot ce a făcut până acum ar fi fost inutil.

În acea noapte, s-a alăturat escadronului de soldaţi care i-au atacat pe elfi. Pentru ea, această operaţiune era un fel de răzbunare. Patru zile mai devreme, a trimis unul dintre spionii ei pentru a ucide un general inamic. Având în vedere numărul mic de trupe şi epuizarea lor, crima era principala armă în încercarea de a opri avansul invadatorului. Tactica era simplă: să elimine şefii pentru a semăna confuzie în trupele lor şi să atace înainte de a avea timp să se reorganizeze. Cu mulţi ani în urmă, a jurat în faţa cadavrului Maestrului ei că nu va mai practica niciodată arta de a angaja ucigaşi. Dar era o urgenţă, o situaţie disperată care depăşea cu mult angajamentele sale personale.

Asasinul pe care l-a ales pentru această misiune se numea Tara. Era o fată foarte promiţătoare, care înainte de a pleca o privi drept în ochi şi a jurat să reuşească. Doubhée se baza pe ea. Era cea mai bună. Dar până la începutul zilei următoare, Tara nu se întorsese. Au găsit ce a mai rămas din ea atârnând de un copac, ca un afront. Doubhée a trecut printr-o durere şi furie atât de mare încât şi-a strâns pumnii până la punctul de a-şi scufunda unghiile în carne şi oase.

Pentru ea a coborât pe câmpul de luptă, pentru că nimeni nu-şi putea permite să facă ceva similar cu unul de-al ei fără să plătească pentru asta. Nimeni.

— Am terminat, a spus preotul când s-a ridicat. Va trebui să te odihneşti o zi sau două, dar nu e nimic serios. Pune asta pe rană.

Şi i-a dat o sticlă plină cu un lichid vâscos.

Doubhée i-a mulţumit cu un dat din cap şi un scrâşnit din dinţi şi a cerut să fie lăsat singură. Preotul a ieşit fără să adauge nimic, iar regina şi-a dus o mână la ochi. Şi-a mângâiat încet fruntea şi obrajii, a simţit pielea fragilă sub vârful degetelor. Riduri, şi riduri din nou. Nu a dat niciodată importanţă frumuseţii, şi până atunci a acordat puţină atenţie urmelor trecerii timpului pe faţa ei. Dar războiul era o aventură pentru tineri. De fapt, tinerii pe care i-a devorat. Ca cei la care le-a văzut cadavrele în luminiş. Şi nu putea face nimic să-i ajute. Fără reţeta ei, nu ar fi aici acum. Un sentiment de neputinţă i-a îmbrăţişat pieptul.

S-a ridicat de pe scaun, şi o durere ascuţită ca o lovitură de cuţit îi răsuci piciorul. Cu un gest nerăbdător, şi-a forţat corpul s-o asculte şi s-a apropiat de birou. Apucă stiloul. Când venea vorba de magie, ea ştia doar o vrajă, la îndemâna tuturor, care permitea ca mesajele să fie trimise de la distanţă. A folosit-o în fiecare noapte pentru a-i scrie nepotului ei, într-o scriere care, cu anii era din ce în ce mai imprecisa şi mai lentă.

— Şi aceasta este poziţia noastră pe Pământul Apelor, a spus Kalth, arătând spre un punct de pe harta de pe masă, după ce a citit cu voce tare scrisoarea bunicii sale.

El a desenat o cruce peste un sat pierdut pentru general şi cei doi consilieri prezenţi. A convocat de urgenţă întâlnirea pentru a demonstra că ştia exact ce să facă şi că lucrează neobosit pentru a găsi o soluţie. Pentru că problema lui nu era să onoreze moştenirea tatălui său, ci să fie credibil în ochii celor din jurul lui. În trecut, Ţara Soarelui a fost condusă de un copil. Sulana, străbunica lui, urcase pe tron la vârsta de 15 ani. Şi totuşi Kalth a impus o disciplină severă, extenuându-se zi şi noapte în cărţile sale. Trebuia să ştie totul, să controleze totul, şi nu şi-a permis nici cea mai mică incertitudine.

— Când s-a întors această informaţie?, a întrebat unul dintre consilieri.

Kalth a dat mâna uşor pe pergament. Simţind cuvintele bunicii lui sub vârful degetelor i-a dat încredere.

— Alaltăieri. Regina îmi trimite rapoarte aproape zilnic.

Câteva secunde de tăcere atentă şi sceptică. Kalth a decis să-l umple.

— În opinia mea, strategia aleasă de regină este cea mai bună. Gherilele sunt singura noastră armă, iar aceste crime vor avea în curând primele lor efecte. Chiar ieri, un regiment

de elfi a fost privat de conducătorii săi: în acest moment, aproximativ cincizeci de oameni sunt fără comandă. Atacul va avea loc înainte de răsăritul zilei de mâine.

Mereu aceeaşi tăcere.

— Ceva întrebări?

Nimeni nu s-a uitat în sus.

— Atunci puteţi pleca. Ne vedem aici în trei zile, când vom avea răspunsul Lumii Scufundate.

El a venit cu ideea. Soldaţi pentru front şi preoţi să aibă grijă de bolnavi în schimbul unei deschideri comerciale de îndată ce războiul se va încheia. Pentru o lungă perioadă de timp auto-suficientă, Lumea Scufundată a experimentat în ultimii ani o explozie a populaţiei care a pus o presiune asupra capacităţilor sale de producţie. Tensiunile sociale au continuat să escaladeze, iar deschiderea către lumea exterioară era singura cale de ieşire pentru regat.

Cei trei bărbaţi au părăsit camera fără să spună un cuvânt, iar Kalth a stat câteva momente în lumina sinistră a torţelor. I-ar fi plăcut să se relaxeze, să nu se gândească la nimic, dar masca pe care o afişa era atât de lipită de piele încât acum îi era greu să o scoată după bunul plac. Doar degetele, încleştate nervos în jurul pergamentului, au trădat suferinţa care îl cuprindea.

S-a ridicat şi a ieşit la rândul său.

— Domnul meu?

Stând în spatele uşii, ordinanţa aştepta ordinele. «Domnul meu.» Înainte, nimeni nu-i spunea aşa. Pentru toată lumea, el era «tânărul prinţ.» El a fost cel care a cerut ca să î se adreseze ca unui rege, conştient de faptul că puterea, de asemenea, trecea printr-o serie întreagă de ritualuri indispensabile pentru a insufla frica, respectul necesar pentru a conduce.

— Mă retrag în apartamentele mele, a spus el. Pregăteşte-mi patul.

Şi timpul la care mamei lui se culca era departe. Ca în fiecare seară, s-a dus în camera lui Fea. I-ar fi plăcut să-i aducă veşti bune, ceva care să o elibereze de această aşteptare epuizantă, dar spionii bunicii sale i-au raportat cu câteva ore mai devreme. Nimic. Amina părea să fi dispărut de pe faţa Lumii Pământene, şi Kalth ştia că era mai rea decât o condamnare la moarte. Incertitudinea ar putea fi umplută de cele mai atroce coşmaruri, exacerbând şi mai mult suferinţa mamei sale. Singura lui consolare era că sora lui era cu Adhara. El a înţeles de la început că această fată era specială, şi asta era suficient pentru a alimenta speranţa lui.

Palatul era îngrozitor de gol. Tăcerea lui i-a bâzâit în urechi ca un semn al morţii, şi a încercat să se concentreze asupra sunetului regulat al paşilor săi. A mers repede pe coridoare, cu o frică iraţională în stomac, ca şi cum o creatură monstruoasă ar fi riscat în orice moment să iasă din întuneric să-l devoreze. Cu toate acestea, abia ieşise din copilărie, iar braţele liniştitoare ale mamei sale încă mai aveau puterea să-l calmeze.

S-a oprit la uşa camerei sale, încercând săse calmeze, şi a bătut de mai multe ori. Ca de obicei, nicio voce nu i-a răspuns.

— Sunt eu, mamă, a spus el la intrare.

Fea stătea lângă fereastră. Şi-a petrecut zilele în acest fel, uitându-se la cerul cenuşiu şi numărându-i pe cei câţiva trecători care străbăteau străzile din Noul Enawar. Noaptea, dormea neliniştită până a doua zi dimineaţă. În fiecare zi identică cu cea anterioară, într-un ciclu încăpăţânat şi nesurprinzător.

Kalth a avansat încet. Camera mirosea a mucegai, şi era frig. S-a aşezat în faţa mamei sale, şi-a luat mâinile.

— Cum te simţi?

Fea a rămas tăcută. Privea afară, spre întuneric, cu o mască de durere pe faţă.

Ca în fiecare noapte, Kalth i-a spus despre ziua lui. Ştia că probabil nu-i păsa, dar era bine pentru el; să-şi limpezească mintea, să tragă o linie în privinţa evenimentelor trecute şi să se pregătească pentru noile bătălii ale zilei următoare.

— Dar ea?

Vocea fragilă a mamei lui l-a speriat.

Şi-a înghiţit saliva.

— Amina este bine, spune el cu un zâmbet. Mi-a scris.

A scos scrisoarea bunicii sale din buzunar, a deschis-o şi s-a prefăcut că o citeşte.

— «Dragă Kalth, dragă mamă, sper că vă descurcaţi bine. În ceea ce mă priveşte, am găsit azil într-o familie care să-mi satisfacă toate nevoile. Nu pot să mă plâng.»

O poveste pe care o inventa în timp ce mergea. Povestea unei călătorii paşnice, într-o Lume Pământeană liniştită şi complet falsă. Fea asculta, captivată. L-a crezut? În orice caz, a încercat să o facă. Aşa că a mulţumit-o, spunându-i despre Amina la care visa mereu: puternică, blândă, amabilă.

— Şi de ce nu se întoarce?, a întrebat Fea brusc.

În fiecare noapte aceeaşi întrebare.

— Ea explică acum. Ascultă: «Aş dori să mă întorc la voi cât mai curând posibil, dar mi s-a spus că călătoria la Noul Enawar nu era sigură. Aşa că aşteaptaţi-mă, ştiind că sunt bine şi mi-e dor de voi. Mă doare că vă faceţi griji pentru mine. Nu vă faceţi griji, sunt în siguranţă. Amina voastră.» Poftim.

Kalth a împăturit încet scrisoarea şi i-a strâns mâna mamei sale.

— Ai auzit asta? E bine şi o vom revea curând.

Fea a dat din cap, cu un zâmbet foarte dulce pe faţă.

— Când se va întoarce, o vei proteja, nu-i aşa?, a întrebat ea.

— Întotdeauna am protejat-o, ştii asta, a răspuns Kalth cu o voce tremurândă. Şi încă o mai fac.

S-a uitat în jos, apoi s-a ridicat, forţându-se să zâmbească.

— Vrei să te ajut să te culci?

Fea a dat din cap, iar fiul ei a pus-o în pat, i-a aranjat păturile şi i-a dat un sărut pe frunte.

— Mâine îi vei spune menajerei să aerisească hainele Aminei. Vreau să fie curate, pentru când vine acasă.

— Promit. Acum dormi.

Fea nici măcar nu i-a ascultat răspunsul. Deja închisea ochii, cu capul întors spre perete.

Kalth s-a uitat la ea o clipă şi apoi a ieşit. Odată ce a intrat pe hol, şi-a simţit ochii vărsând lacrimi. I-ar fi plăcut să audă un cuvânt de alinare, să se arunce în braţele mamei sale şi să plângă din cauza durerii pe care trebuia să o ascundă de întreaga lume. Dar acele zile s-au terminat. A recitit ultimele rânduri ale pergamentului, cele pe care bunica lui le-a trimis intenţionat doar pentru el.

«Mai presus de toate, nu-ţi pierde inima. Sunt cu tine.»

11

DUEL PRINTRE FLĂCĂRI

— Sper că eşti mulţumită.

Adhara continua să se holbeze la pământ.

— Au spus că mă vor trimite înapoi la palat. Au trimis deja mesageri la bunica mea, a continuat Amina, de neclintit.

Au fost închise timp de o zi şi jumătate, iar acum efectul poţiunii înceta şi asupra ei. La început, a fost închisă cu Adhara, dar când i-a apărut adevărata faţă, un soldat a recunoscut-o. Deşi a fost eliberată şi tratată cu respect datorită rangului ei, a încercat imediat să fugă. Astfel, s-a trezit din nou închisă, aşteptând să fie adusă înapoi la Regină.

Închisoarea lor era o simplă cuşcă de lemn. Adhara s-a uitat la încheieturi, legate de o frânghie subţire de cânepă. Cu puţină bunăvoinţă, cu siguranţă ar fi reuşit să se elibereze, dar în acest moment nu avea nici puterea, nici dorinţa de a scăpa.

Ea a avut o altă criză şi s-a simţit secată, epuizată; şi acea mână acum complet roşie o obseda.

— Putem afla la ce te-ai gândit? Dacă voiai să mori, de ce m-ai luat cu tine? Puteai măcar să mă laşi să evadez şi să-mi continui drumul!

Amina avea dreptate. Ce nebunie i-a trecut prin cap? Era previzibil că Karin se va teme de ea, că nimeni nu o va recunoaşte. Pentru că nu mai era Elyna. Cea care a fost şi pe care aceşti oameni au iubit-o a dispărut în mormânt.

Amina a apucat-o de gulerul cămăşii pe care o purta sub vestă.

— Nu te preface! răspunde-mi!

Adhara a ridicat ochii în gol; dar îi datora o explicaţie.

— Vrei să ştii adevărul?, a întrebat cu un zâmbet amar.

Amina s-a uitat la ea, nedumerită.

— Atunci stai jos. E o poveste lungă şi foarte dureroasă.

I-a spus totul, fără să ascundă nimic. Aproape crud. A început cu celulele Observatorilor, unde cea care era, oricine ar fi fost, s-a născut dintr-un pântec mort. I-a spus despre această sectă, despre puterile sale. Şi apoi Karin, încercând să găsească, mai mult pentru ea decât pentru Amina, un sens pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Am vrut doar să am şansa mea, concluzionează ea, pentru a duce o viaţă normală. Când i-am auzit pe aceşti oameni vorbind despre mine, m-am gândit că ar putea fi un punct de plecare, o modalitate de a întoarce pagina, sau mai degrabă de a începe din nou din locul în care povestea fusese întreruptă.

Ea a tăcut, şi tăcerea le-a învăluit pe amândouă. Puteai auzi doar murmurul vântului în ramurile de deasupra lor.

Amina, nemişcată într-un colţ, se uita la ea.

— Când intenţionai să-mi spui? a şuierat.

— Oportunitatea nu s-a prezentat niciodată. Am aflat în ziua în care tatăl tău a murit, şi apoi ne-am petrecut timpul fugind.

Amina zâmbea cu dispreţ.

— Adevărul este că ai decis de la început să nu faci asta.

— Cum ai fi reacţionat in locul meu? Am vrut să uit cum m-am născut, de aceea nu ţi-am spus despre asta.

— N-ai avut niciodată încredere în mine! De când am plecat, ţi-ai săpat creierii ca să ştii cum să mă abandonezi pe drum!

— Nu e adevărat, eu...

— Dar de ce ţi-a fost frică? Ai preferat să-ţi păstrezi micile secrete pentru tine în timp ce eu te-am eliberat de Theana riscându-mi viaţa! Şi apoi, când te-ai decis să pui capăt acestui mic spectacol, ai făcut-o fără să-ţi faci griji pentru ce mi s-ar întâmpla!

— Ajunge!

Lui Adhara nu i-a venit să creadă.

— Ai o idee vagă despre cum *mă* simt?, a întrebat ea, neîncrezătoare.

— Dar tu? Te-ai gândit vreodată că ai putea pune în pericol misiunea mea?

— Chiar te gândeşti doar la tine, a observat Adhara cu amărăciune. Nu ai ascultat niciun cuvânt din ceea ce ţi-am spus şi îţi baţi joc de cine sunt şi de suferinţa pe care o pot simţi.

Privirea lui Amina s-a aprins uşor.

— Nu asta am spus...

— Dar asta mi-a spus comportamentul tău de când am plecat de la palat. Nu mai eşti ca înainte.

— Şi cum ar putea fi altfel? a ţipat Amina.

Strigătul ei a ieşit dintr-o dată, ca şi cum ar fi fost reţinut prea mult timp.

— Cum poţi să crezi că tot ce s-a întâmplat nu m-a schimbat? În timp ce tu îţi urmezi visele romantice şi stai acolo întrebându-te cine te-a creat şi de ce, eu, în fiecare noapte, îl visez pe tatăl meu, şi nu mai pot găsi odihnă! Nu mă interesează problemele tale stupide!

Ea a lovit patul, cu un aşa impuls că a căzut la pământ.

— La naiba! a ţipat, şi s-a ghemuit pe vine, cu faţa ascunsă în genunchi.

Dar nu plângea. Respiraţia ei era sacadată, gâfâind, iar Adhara şi-a dat seama că obsesia ei era incurabilă. Întreaga eu fiinţă ţipa răzbunare. Pentru a-şi atinge scopul, nu s-ar opri de la nimic, şi nu ar ezita s-o omoare pe Adhara dacă ar fi ajuns în calea ei. Adhara a simţit că inima i se strânge. Era adevărat, a trădat-o folosind-o ca pion şi abandonând-o soarţii ei.

Uşa cuştii scârţâi pe balamale. Soldatul a stat un moment pe prag, interzis, apoi s-a apropiat şi a atins delicat umărul Aminei.

— Înălţimea Voastră...

Fetiţa s-a întors brusc.

— Înălţimea Voastră, e timpul să plecăm...

Amina a dat din cap, implorând.

— Te rog, dă-mi drumul, te implor...

S-a luptat ca un animal turbat. Adhara a observat-o în tăcere. Nu a mai rămas nimic din zilele fericite pe care le-au petrecut împreună. Dar măcar îi pasă de fetiţa aia. Trebuia s-o protejeze singură, pentru binele ei. Din acest motiv l-a ajutat pe paznic. Reuşi să-i imobilizeze picioarele.

— Acum!, i-a spus cu răceală soldatului, care s-a uitat la ea nehotărât.

— De ce? a protestat Amina. Eram prieteni!

— La drum! a spus Adhara, prefăcându-se că nu aude.

Soldatul a ridicat-o pe Amina în braţe.

— Te urăsc, te urăsc! a ţipat fata în timp ce o lua.

Adhara s-a întins şi şi-a sprijinit faţa de pământ. Acum era cu adevărat singură şi fără nici o speranţă.

Karin a sosit noaptea. Adhara i-a auzit paşii uşori apropiindu-se de celula ei improvizată. Cu siguranţă nu i-a fost uşor: trupul pe care l-a iubit, pe care şi-a dorit atât de mult să-l găsească, era în faţa lui. Dar nu Elyna îl locuia, ci un străin, un duşman.

Tatăl lui era cu el. Impasibil, rece, sever. Adhara s-a aşezat.

— Am aflat adevărul, a început bătrânul. În curând te vei întoarce la Noul Enawar, la Oficianta Supremă.

Adhara tremură. S-a terminat. Tot drumul ăsta înapoi de unde a început. Era furioasă... cu toate eforturile ei, nu scăpase de soarta ei. A călătorit sute de leghe, dar nu a reuşit să pună o distanţă suficientă între Ea şi Theana.

— Am dori să îţi punem o întrebare, a continuat Bătrânul.

Adhara s-a uitat la el fără să înţeleagă.

— Cum se numea părinţii tăi? a întrebat Karin.

Trecutul ei. Viaţa ei *înainte*. Şi-a muşcat buzele.

— Nu-mi amintesc asta...

— Unde te-ai născut?

— Nu-mi amintesc nimic din acel moment.

Karin nu părea să audă.

— Cum ţi-au spus părinţii tăi când erai copil? Care era jocul tău preferat? Cum o chema pe sora ta şi la câţi ani a murit? Dar unchii tăi? Pe ce pământ s-au dus să trăiască? De cât timp se întâmplă asta?

— Nu-mi amintesc nimic! urla Adhara cu toată forţa plămânilor.

Bătrânul a avansat să atingă barele de lemn.

— Atunci de ce ai faţa ei? Cum îndrăzneşti să vii înaintea noastră, *exact înaintea noastră*, cu faţa ei?

Ochii lui străluceau de furie. Adhara şi-a dat seama atunci de amploarea răului pe care i l-au făcut Observatorii, nu numai ei, ci tuturor acestor oameni.

S-a uitat la Karin, căutând în zadar o licărire de înţelegere în ochii ei.

— Eu sunt Elyna, a spus ea în timp ce se apropia. După moartea sa, oameni abominabili i-au readus corpul la viaţă. Te rog, a implorat ea cu toată sinceritatea de care fost capabilă, dă-mi o şansă să o iau de la capăt! Dacă mă ajuţi să-mi amintesc, sunt sigură că Elyna se poate întoarce cu tine!

Bătrânul a privit-o cu dezgust, în timp ce fiul lui s-a uitat în jos, ca şi cum nu i-ar fi putut suporta vederea.

— Cum îndrăzneşti... a spus, în cele din urmă, cu vocea tremurând. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti *aşa*, să-mi vorbeşti despre ea, tu care eşti doar un monstru cu faţa ei!

Adhara a întors capul, cu ochii umezi.

— Dacă alegerea ar fi fost a noastră, te-am fi ucis, a adăugat el. Elyna a murit, şi nu merita o soartă atât de oribilă. Dar Oficianta Supremă te vrea, şi ne vom supune. Vei pleca mâine dimineaţă. Sper din toată inima că soarta îţi va da sfârşitul pe care îl meriţi.

A scuipat pe jos, apoi a plecat cu tatăl său.

Soarele, în spatele palisadei taberei, păta cerul cu roşu sângeriu. Adhara a simţit că respiraţia i se taie. Şi nu din cauza bolii necunoscute care o mânca, ci din cauza groazei pe care o simţea pentru ea.

Când s-a trezit, o serie de gânduri confuze i-au trecut prin cap. Această discuţie o terminase, şi tot ce a vrut a fost să uite.

S-a ridicat cu dificultate, încercând să calmeze suferinţa care îi asuprea pieptul. Dar mai era ceva. Un sentiment de pericol.

Un strigăt strident a sfâşiat aerul. Adhara l-a recunoscut imediat, iar respiraţia i-a fost blocată în gât. Uriaşul animal negru cu corpul de şarpe s-a ridicat deasupra ei în toată puterea lui. A deschis gura, gata de atac, şi într-o clipă, totul a dispărut într-un nor orbitor.

Ţipete de panică. Zăngănitul lamelor care se ciocnesc între ele. Şi flăcări, peste tot. Un atac surpriză.

În întunericul nopţii, Adhara a recunoscut corpurile elegante ale elfilor. Ceva s-a agitat în ea; bătălia o chema, sau poate era doar instinctul ei de supravieţuire. Un lucru era sigur: nu putea sta închisă acolo.

A încercat să forţeze barele sprijinindu-se pe picioare şi făcând pârghie cu braţele. Nu au cedat. Un bărbat rănit s-a târât spre ea implorând ajutor înainte de a se prăbuşi la câţiva paşi de cuşcă, cu o sabie ruginită în mâini. Ar fi fost de ajuns pentru ea. Dar mai întâi, trebuia să se elibereze.

Atunci a văzut un tufiş în flăcări. Într-o clipă, a întocmit un plan. Nebun şi disperat, dar era singura ei şansă.

Şi-a scos braţele printre bare şi şi-a întins mâna bolnavă. Era mai bine s-o sacrifice pe asta. Căldura flăcărilor a devenit repede insuportabilă, iar când a atins arbustul, pielea ei aproape a sfârâit. Încleştându-şi dinţii, a reuşit să scoată o crenguţă incandescentă şi a aruncat-o pe unul din pereţii cuştii. Apoi, ascunsă într-un colţ, ea a privit cum flăcările îşi efectuau munca.

Curând a lovit în bare şi cuşca a explodat într-o multitudine de scântei. Adhara nu s-a putut abţine să nu-şi strige triumful. Fără să piardă o secundă, a luat sabia mortului. Era mai rea decât credea la prima vedere, dar măcar i-a permis să-şi taie legăturile.

Întărită de o furie şi disperare care au fost suprimate prea mult timp, ea s-a aruncat în luptă. Un covor de cadavre acoperea pământul. A preferat să nu se uite la ele. Feţele lor îi erau prea familiare: feţele celor care au primit-o şi au ajutat-o şi, bineînţeles, ale celor care au alungat-o, au respins-o şi au condamnat-o. Cu toate acestea, nu era suficient pentru a merita un astfel de sfârşit.

În toiul luptei, s-a lăsat pradă instinctelor ei. Apoi amintirea Aminei a lovit-o pe neaşteptate, ca o rană sâcâitoare. Probabil era închisă undeva în iadul ăsta. Trebuia s-o găsească şi s-o salveze.

— Amina! a plâns ea.

Din nou, flăcările, mirosul de sânge şi moarte. Încă o dată războiul, în cel mai oribil aspect. Adhara era antrenată să lupte, ea a purtat memoria în carne şi oase, dar în acelaşi timp, războiul o dezgusta. Cu un dram de mândrie, ea şi-a dat seama că acest sentiment era al ei, şi doar al ei, acea Adhara care s-a trezit pe luncă şi care a refuzat soarta pe care alţii au trasat-o pentru ea.

— Amina!

O primă înţepătură în piept. Adhara instinctiv îşi duse mâna la inimă.

«Nu acum, nu acum!» şi-a spus, încercând să controleze criza, şi a continuat să avanseze, mâna tremurându-i febril pe garda sabiei.

— Amina!

Pe măsură ce respiraţia i-a devenit din ce în ce mai sacadată, a văzut ceva ridicându-se din flăcări.

— Amina, Tu eşti?, a întrebat, plină de speranţă.

Figura a devenit treptat clară, şi un tânăr cu umeri largi a apărut în faţa ei, cu o sabie în mână.

A avansat spre ea, şi lama lui trasa o urmă lungă de sânge de-a lungul drumului lui.

Inima lui Adhara a început să bată. Ea ar fi recunoscut această figură printre o mie, şi îi evoca abisuri de durere şi tandreţe, speranţă şi suferinţă. Ştia acei ochi verzi, acele păr abia ondulat legat la spate, acea armură de piele neagră, protejând un corp adolescentin care devenise adult. Acelaşi Amhal ca în ultima zi. Cu aceeaşi privire pierdută.

Adhara a simţit că picioarele îi cedează, şi doar printr-un efort de voinţă a reuşit să stea în dreaptă. Săptămâni întregi s-a gândit la ce i-ar fi spus să-l convingă să renunţe, iar acum că l-a avut în faţă, nu i-a venit niciun cuvânt. Şi inima ei. Inima i s-a oprit aproape pentru a doua oară.

«Nu acum!»

Se pare că Amhal nu a recunoscut-o. Un medalion de cristal negru cu un model complicat îi atârna de gât. În centrul său, o piatră arunca reflecţii violet, probabil din cauza flăcărilor, sau o lumină interioară.

Adhara s-a luptat cu durerea care i-a rupt pieptul.

— Cum poţi face asta? Eşti un om, şi cu oamenii trebuie să lupţi, aşa cum ai făcut şi înainte!

Amhal nu a răspuns. Şi-a ridicat încet sabia şi s-a pus într-o poziţie de atac. Adhara era imediat sigură că nu era în măsură să se apere. Aşa cum se gândea ea, o altă figură a ieşit din flăcări, scotând un strigăt uşor. Amina. Fetiţa s-a aruncat fără ezitare la Amhal, cu o sabie veche în mână.

Amhal a fost prins cu garda jos. A căzut într-o parte, în timp ce Amina a continuat loviturile.

— Trădătorule, mi-ai ucis tatăl! a plâns ea.

Nu avea tehnică, lupta cu energia disperării, cea care o susţinea în timpul călătoriei lor nesfârşite. Amhal a avut nevoie doar de un moment pentru a-i zbura sabia prin aer, apoi s-a prăbuşit la pământ cu un geamăt. Probabil că a rănit-o, la picior. Faţa tânărului nu trăda nicio emoţie. Şi-a ridicat sabia, gata să-i provoace lovitura de graţie.

Adhara şi-a adunat puterile şi s-a năpustit. Încheieturile i-au fost lovite violent, dar şi-a îndoit genunchii şi a reuşit să nu dea înapoi.

— Eşti nebun? A ţipat. E prinţesa!

Un fulger de luciditate a trecut prin ochii lui Amhal, şters rapid.

— Ridică-te, spuse el printre dinţi.

Adhara şi-a trase sabia înapoi şi s-a întors la distanţa sigură.

Nu se putea preda. Trebuia să reziste, pentru Amina care gâfâia în spatele ei. A încercat să intre în poziţie, dar arma i-a tremurat între degete. Mâna ei stângă era moartă, pieptul îi ardea. S-a aruncat ţipând la Amhal. Tânărul a evitat fără dificultate această încercare neîndemânatică şi a atacat cu mânerul sabiei între omoplaţi. Fără suflare, Adhara s-a prăbuşit cu faţa în jos.

«Ridică-te şi luptă!»

S-a îndreptat şi a tăiat aerul din faţa ei fără să-l atingă pe Amhal.

— Sunt eu, Adhara! E posibil să nu mă recunoşti? a strigat, cu disperare.

Mâinile lui Amhal tremurau uşor pe gardă.

— Chiar ai şters din memorie tot ce am împărtăşit?

În timp ce rostea aceste cuvinte, a simţit că punctele ei forte o abandonează, iar sabia i-a alunecat din mâini. Nu mai avea controlul asupra braţelor ei, şi a căzut la pământ. Singura ei şansă era ca el să-şi amintească, să decidă să nu anuleze tot ce i-a unit. Dar îndoiala care îl străbătuse pe băiat a dispărut.

«S-a terminat», s-a gândit Adhara.

Dintr-o dată, un voal argintiu a strălucit în noapte şi a înfăşurat-o. Apoi totul s-a scufundat în întuneric.

12

O ALIANŢĂ NEOBIŞNUITĂ

Adhara s-a ridicat cu un salt, protejându-şi faţa cu o mână, în timp ce cu cealaltă căuta garda sabiei sale. Încă o putea salva pe Amina.

Mâna ei s-a închis în gol. Nu mai era întuneric în jurul ei. Braţul ei subţire abia masca razele strălucitoare ale soarelui dimineţii care i-au rănit ochii. Unde era?

Când a încercat să se ridice, muşchii ei nu au răspuns. S-a trezit cu un cot pe un covor cu frunze uscate şi a observat că zăcea întinsă pe un pat improvizat, cu o pătură până la talie.

Nu a putut înţelege. Şi-a amintit perfect atacul asupra taberei, şi modul în care Amhal a ridicat arma asupra Aminei, ca şi cum nu ar fi recunoscut-o. Şi-a amintit că s-a simţit rău, dar încă se lupta. Şi acum se trezea singură, în mijlocul pădurii.

S-a uitat la corpul ei pentru un indiciu. Mâna stângă era bandajată.

— Te-ai trezit...

Vocea aia. Adhara a fost lovită de un fior. Instinctiv, a vrut să se pună într-o poziţie de atac, dar o repulsie violentă a făcut-o să se clatine. Nu se schimbase de ultima dată când l-a văzut: aceiaşi ochi albaştri decoloraţi, aceeaşi barbă groasă. Părea doar încercat, ca toţi cei care au rătăcit mult timp în oroarea acestei lumi devastate de nebunie.

Adrass şi-a pus mâna pe cutele tunicii murdare pe care o purta.

— Asta cauţi?, a întrebat el, scoţând un pumnal.

Adhara şi-a strâns dinţii.

— Ar fi trebuit să înţelegi că nu eu sunt duşmanul, Chandra.

Chandra. Al şaselea. Numele unui animal de laborator pe care creatorul său l-a lipit de piele.

— Nu-mi spune aşa. Numele meu este Adhara.

Adrass a zâmbit cu compasiune, apoi i-a dat o ceaşcă plină cu un lichid limpede.

— Ţi-am adus ambrozia. Ţi-ai fi imaginat că e un Tată al Pădurii pe aici?

— Nu vreau nimic de la tine. Poate că nu am arme, dar ar trebui să ştii mai bine decât oricine că sunt capabilă să ucid cu mâinile goale.

Şi ar fi făcut-o fără ezitare dacă ar fi îndrăznit să se apropie. L-ar fi ucis şi s-ar fi eliberat pentru totdeauna de acest om.

Adrass a pus paharul pe podea şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate. O sabie veche îi atârna de talie. Adhara a luat rapid în considerare toate rezultatele posibile, în cazul în care el ar fi încercat s-o oprească prin magie.

— Ţi-am salvat viaţa aseară. Speram la puţină recunoştinţă măcar.

Dintr-o dată, Adhara şi-a dat seama că Amina nu era cu ea.

— Ce i-ai făcut prinţesei? A ţipat.

— Este pe mâini bune, a răspuns Adrass, fără să se deranjeze prea mult.

— Minţi!

— Cine crezi că sunt? Crezi că pot renunţa la o fetiţă în favoarea cuiva ca Marvash?

— Nu mi-ai exhumat cadavrul şi l-ai transformat într-o armă, ca să te joci de-a zeii cu prietenii tăi?

Adhara a simţit că ura o invadează.

— Calmează-te, spuse Adrass. Pot explica totul.

Adhara a simţit că e într-o fundătură, şi asta a înnebunit-o. S-a uitat la bandaj. El era cel care a avut grijă de ea; acest om ştia probabil ce se întâmplă cu ea, şi avea nevoie disperată să înţeleagă. S-a aşezat pe vine, fără să-şi coboare garda.

— Vorbeşte! spuse ea, cu un indiciu de ameninţare în voce.

Povestea lui Adrass era plină de detalii. Vorbea despre rătăcirile sale, despre război, despre nenumăratele momente în care şi-a riscat viaţa. Adhara a rămas neclintită. Ar fi preferat ca el să moară în călătoria lui. Un câine mai puţin după ea.

— Theana ţi-a arătat-o, nu-i aşa? A întrebat-o în sfârşit.

Imaginile zilei petrecute cu preoteasa i-au revenit. Pentru nimic în lume, ea nu a vrut să-i satisfacă curiozitatea.

— Dacă crezi că face vreo diferenţă, te înşeli amarnic, a mormăit ea. Am fost creată pentru un anumit scop, dar asta nu înseamnă că nu sunt liberă să-mi aleg destinul. Nu sunt o bucată de carne. Am un nume.

— Tu nu înţelegi. Uram să sap prin morminte şi să te văd murind. Dar pentru Adevăr, pentru Binele Suprem, uneori trebuie să fii pregătit să comiţi abominabilul. Şi să-ţi accepţi destinul.

Adhara a dat din cap, cu un zâmbet sarcastic pe buze.

— Iluzii. Sunt doar iluzii sadice. Nu-ţi împărtăşesc credinţa şi nu voi acţiona niciodată împotriva voinţei mele.

— Eu sunt ultimul, Chandra, Observatorii vor muri cu mine. Depinde de tine să ne urăşti, dar să ştii că dacă te-am găsit, dacă te-am salvat când ai avut nevoie, este prin voinţa lui Thenaar. Nu trebuia să le arăţi faţa acestor oameni. Nu mai eşti fata aia. Fata aia e moartă.

— Ce ştii despre asta? I-a provocat Adhara.

— Eu te-am creat. Nu mai există nici o urmă a acestui suflet în tine. Este doar ceea ce am vrut să scriu în corpul tău: cunoştinţe despre magie, despre Lumea Pământeană, şi tehnici de luptă.

— Acestea sunt poveştile pe care ţi le spui pentru a justifica urâciunile pe care le-ai comis. Sunt o persoană reală, cu o poveste, cu sentimente!

Mai mult decât un strigăt de protest, era o plângere disperată.

— Sau poate că tu eşti cea care te păcăleşti crezând că eşti altceva decât o armă?

Aceste cuvinte au înţepat-o pe Adhara în inimă. Şi-a amintit feţele lui Karin şi ale tatălui lui, expresia dezgustului lor. Şi-a muşcat buzele până la sânge.

— Continuă, izbucni ea.

Adrass se ascunsese, cu intenţia de a profita de întuneric pentru a o elibera. Dar când elfii au atacat prin surprindere, a trebuit să-şi schimbe rapid planurile. A profitat de confuzie pentru a trece prin tabără în căutarea ei, până când a găsit-o confruntându-se cu Amhal.

— Mi-am dat seama imediat că eşti în pericol. Nu puteai lupta în starea ta, şi cu siguranţă nu-l puteai înfrunta pe Marvash cu o sabie. Aşa că am folosit o vrajă pe care ar trebui să o ştii bine.

Adhara şi-a amintit confuz fulgerul argintiu, întunericul care a înghiţit-o.

— O translaţie... a spus ea.

— Corect. Tot ce trebuia să fac era să te mut o ligă ca să te scot din ghearele lui. Cu toate acestea, vraja necesita un efort teribil, care a consumat aproape toate puterea mea.

— Şi Amina?

— A fost cu noi. După ce te-am adăpostit, am lăsat-o lângă o tabără militară, nu departe de aici. Era inconştientă, dar m-am asigurat că o găsesc.

Adhara a simţit o lovitură în inimă. Prinţesa, singura ei prietenă, era singură şi neajutorată pe teritoriul inamic, fără ca ea să o poată proteja.

— Ar fi trebuit s-o duci la ei, era rănită. Cum ai putut s-o părăseşti?

— Am văzut soldaţii cum au luat-o, i-a tăiat vorba cu o voce iritată. Ştiu cine e, şi în ciuda a ceea ce crezi, nu sunt un monstru.

Adhara a respirat lung. Amina chiar era în siguranţă?

— Dovedeşte-mi că spui adevărul.

— Am doar cuvântul meu.

De asta se temea. A închis ochii.

«Amina...»

— De cât timp eşti bolnavă?, a întrebat-o brusc Adrass, arătând spre mâna ei.

Vocea lui s-a întărit.

Adhara înghiţi cu greu. Ce i s-a întâmplat i-a provocat o frică nebună şi disproporţionată. I-a spus totul şi s-a simţit eliberată de o greutate.

Adrass privit în jos, fiind absorbit de reflecţiile sale. Când a ridicat privirea, părea jenat.

— Ţi-am explicat deja cum ai fost readusă la viaţă. Pentru a-l crea pe Sheireen, am folosit formule diabolice, extrase din Magia Interzisă. Nu exista altă cale de a salva Lumea Pământeană, crede-mă. Şi am plătit preţul pentru asta prin blestemul sufletelor noastre.

Era o adevărată suferinţă în vocea lui, şi pentru prima dată Adhara a crezut că nu este singura victimă a acestui plan întunecat şi nebun.

— Aducerea unui corp înapoi la viaţă şi modificarea acestuia în funcţie de voinţa ta este ca inversarea ordinii naturale a lucrurilor. Şi când se întâmplă asta, fiinţa creată încearcă în felul ei să corecteze situaţia.

— Nu înţeleg, a spus Adhara, cu vocea redusă la o şoaptă.

Se temea de explicaţia pe care i-o va da acest bărbat, iar respiraţia ei a devenit brusc mai scurtă, ca şi cum nu i-ar fi ajuns suficient aer în plămâni.

— E ca şi cum ai îndepărta cursul de la un râu. Digurile şi barajele sunt construite pentru a forţa apa să meargă acolo pe unde nu ar fi trebuit să treacă. Şi apoi râul se răzvrăteşte, şi la prima inundaţie sparge barajele şi distruge totul în drum.

O suspiciune îngrozitoare a venit în conştiinţa lui Adhara. Gura ei s-a uscat, mintea ei a început să meargă la viteză maximă, punând înapoi la loc piesele acestui puzzle pe care simţea că deja îl ştia.

— Am păcătuit din mândrie crezându-ne capabili să încălcăm această limită insurmontabilă. Poate că ne-am înşelat undeva, dar dacă corpul tău se descompune, este cu siguranţă pentru că aspiră să se întoarcă la starea iniţială din care l-am rupt.

Adhara era copleşită. Ca întotdeauna, cineva sau ceva a decis pentru ea. A trăit o viaţă trasată de alţii. Creată din neant, urma să se întoarcă în neant. S-a uitat la bandajul de pe mână şi şi-a dat seama că abia îşi putea mişca degetele.

— Cum o să fie?, a întrebat ea, îngrozită.

Adrass s-a uitat la ea, nedumerit.

— O să mor? a insistat Adhara.

— Tu eşti Sheireen, nu te *pot* lăsa să mori!, a strigat el, aplecându-se spre ea.

Era o asemenea determinare în ochii lui încât Adhara era tentată să spere.

— Am înţeles deja înainte să te găsesc. Am ghicit greşeala teribilă pe care am făcut-o, şi în acele luni lungi când te-am căutat am încercat să găsesc o soluţie. Dacă nu am încă un leac definitiv, ştiu un ritual care poate stăpâni răul care te mănâncă, spuse Adrass cu convingere. Va fi ca şi cum ai lua-o de la început, într-un mod mai simplu. Sânge de nimfă, bucăţi de carne umană şi limfă de elf. Numai ingrediente uşor de cumpărat în vremuri de război.

«Voi continua să trăiesc din cauza morţii altora», s-a gândit Adhara. Acest gând a făcut-o să cutremure, şi-a perceput din nou corpul ca pe o entitate înfricoşătoare, care nu îi aparţinea.

— Dar mâna mea? O s-o pierd?, a întrebat ea dintr-o suflare.

— Ritualul va încetini procesul, nu-l va opri. Acesta va atenua durerea şi elimina convulsiile de care suferi, dar nu va împiedica corpul să se răzvrătească.

— Deci, ce rost are? Voi muri oricum!

— E singurul mod pe care îl ştiu pentru a face rost de timp pentru a afla cum să te tratez.

Adhara s-a uitat la el distrasă. Cu câteva minute mai devreme, era gata să-l omoare, iar acum se simţea complet dependentă de el. Dacă Adrass n-ar putea s-o salveze, nimeni n-ar putea s-o facă.

— Nu ştiu toate formulele. Sunt un magician mediocru, care a creat-o pe Sheireen doar prin voinţa lui Thenaar, dar ştiu unde trebuie să mergem pentru a obţine răspunsuri la întrebările noastre. Este un loc legendar, deţinut cândva de elfi. O bibliotecă pierdută, îngropată în măruntaiele Makratului.

Doar numele oraşului a făcut-o pe Adhara să tremure. Din moment ce regele a cedat bolii, trebuie să fi căzut într-un haos total.

— Dacă este o legendă, de unde ştiţi că există cu adevărat?, a întrebat ea, neîncrezătoare.

— Pentru că m-am dus acolo. Un grup de Observatori a dat peste ea din întâmplare. O clădire imensă, pe jumătate ruinată, care adăpostea o colecţie extraordinară de pergamente, cărţi şi colecţii foarte vechi de magie. Este încă parţial neexplorată. Acolo am căpătat cunoştinţele care mi-au permis să te creez. Şi formula care te va salva este, de asemenea, acolo, sunt sigur.

Adhara şi-a amintit ultima imagine pe care o avea despre Makrat: un oraş muribund, populat de oameni consumaţi de frică şi suspiciune, cu o mulţime de oameni disperaţi adunaţi sub zidurile sale.

— Boala i-a decimat pe ocupanţii palatului, a observat ea. E prea periculos, nu eşti imun la boală.

— Dumnezeul meu mă va proteja.

Cu siguranţă, acest om era nebun. Şi totuşi i-a ţinut destinul în mâini. O soartă care începuse cu el. Adhara nu şi-a imaginat niciodată că evadarea ei va lua această turnură, dar confruntată cu posibilitatea unei morţi teribile şi inevitabile, concluzionează că nu are de ales.

— Ce vrei în schimb?

— Vreau doar să rămâi în viaţă.

— Ca să-mi îndeplinesc misiunea, nu? Să-mi fac datoria omorându-l pe Marvash, Amhal, singura persoană pe care am iubit-o vreodată, a spus ea cu o voce frântă.

Era un moment de reculegere.

— Da, a răspuns el în cele din urmă.

Adhara a privit soarele filtrat printre vârfurile copacilor şi a simţit vântul rece de iarnă mângâindu-i pielea, uscându-i lacrimile de pe obraji. Era absurd, dar nu era încă pregătită să renunţe la toate astea.

— Voi sta cu tine doar până mă vei vindeca.

Adrass a dat din cap.

Pactul a fost pecetluit. Adhara a căzut pe salteaua de frunze.

«Totul începe din nou», s-a gândit ea. Şi ideea îi inspira doar îndoială şi durere.

PARTEA A DOUA

ÎN COMPANIA INAMICULUI

13

O LICĂRIRE DE SPERANŢĂ

— Prinţesa e rănită, dar starea ei generală arată bine. A fost descoperită lângă avanpostul atacat de elfi. Probabil că a fi reuşit să scape în confuzie.

Theana bătea darabana pe cotierele scaunului ascultând acest raport.

— Şi ea?, a întrebat în cele din urmă.

Fratele Fulgerului a dat din cap.

— Nu e nici un semn de ea. Drumurile lor s-ar putea să se fi separat, sau...

Theana ştia să umple acest gol: soarta lui Adhara s-ar fi împlinit în acea noapte, când l-a întâlnit pe Amhal. Istoria o învăţase că binele şi răul alternau într-un ciclu perpetuu, ca două feţe ale aceleiaşi monede. Cu toate acestea, într-o viaţă dedicată credinţei, Theana nu a considerat niciodată că Dumnezeul ei ar putea-o abandona, lăsând lui Marvash posibilitatea de a câştiga. Acest lucru nu a coincis cu ideea unui Mântuitor neprihănit şi bun care şi-a trimis emisarii pe Pământ pentru a-i proteja creaturile de distrugere. Deci, unde era greşeala? *Trebuie să fi fost* un sentiment în spatele tuturor acestor lucruri, o explicaţie pentru care încă merita să sperăm. Când soţul ei a murit, certitudinea existenţei acestui plan divin i-a dat puterea de a continua, dar acum era diferit. Ideea de a avea ghinionul de a trăi într-o eră fără întoarcere a făcut-o să tremure.

— Asta nu e posibil... murmură.

— Vom continua să cautăm, a spus fratele tânăr, ghicindu-i gândurile. Este Consacrata, Thenaar o va conduce la noi.

— Bine, dar dacă o găseşti, urmăreşte-o şi adu-mi tot ce vezi. Apoi, şi numai dacă Adunarea decide, o vom captura, a declarat preoteasa.

Tânărul Frate părea uimit, ca şi cum ar fi aşteptat alte ordine. Theana a înţeles acest lucru: ei însăşi îi venea greu să accepte pierderea de timp în timp ce soarta Lumii Pământene se desfăşura în faţa ochilor ei.

«Inacţiunea este esenţa credinţei», a gândit ea iritată, şi apoi s-a pocăit de scopului acestei blasfemii tăcute. Cu toate acestea, nu era nimic altceva de făcut. Prin încarcerarea Adhareu, ea a îndepărtat-o de misiunea ei, şi o altă greşeală de acest fel ar putea fi fatală.

— Acum du-te, a spus ea, îndepărtându-se de gândurile ei.

Băiatul s-a supus şi a părăsit camera în tăcere.

Theana respiră adânc. Ar fi vrut să fie singură, şi acolo, în templu, credincioşii o aşteptau. De când s-au mutat în Noul Enawar, birourile erau mereu aglomerate. Confruntaţi cu oroarea războiului care se mişca tot mai spre vest, oamenii panicaţi căutau refugiu în rugăciune. Aduceau aur, argintărie, uneori chiar şi copii să se sacrifice pentru închinare. Theana încerca să le explice că nu aceasta se aştepta Thenaar de la ei, dar teroarea de a nu vedea ziua următoare umplea pivniţele templului cu ofrande şi daruri pentru un zeu în care nici măcar nu credeau.

În mod ironic, această epidemie a făcut mai mult pentru religia lui Thenaar decât a făcut-o în toţi aceşti ani istovitori de muncă. Ea şi Fraţii ei ai Fulgerului căutau un leac pentru boală de luni de zile. Mulţi dintre ei muriseră îngrijind şi studiind bolnavii. Şi apoi, cu câteva zile mai devreme, aproape din întâmplare, au făcut un mic pas înainte. Datorită capacităţii sale extraordinare de a capta prezenţa magiei, Theana a simţit o aură slabă care curgea prin venele unui om doar contaminat, ducând la o singură concluzie: această boală era o pecete, sau mai degrabă o vrajă care putea fi ridicată doar de magicianul care a evocat-o. Această urmă, pe care niciunul dintre Fraţii ei nu a putut să o perceapă, dispărea treptat, motiv pentru care a durat atât de mult să o înţeleagă. Din acea zi, ea şi adepţii ei au urmărit soluţia acestui flagel în toate lucrările magiei. Pentru că *trebuie să fi fost* unul, altfel Lumea Pământeană s-a pierdut.

Theana a avansat rapid la altar printre mulţimea tăcută. S-a uitat la feţele pline de speranţă, şi un spasm dureros i-a contractat stomacul. Trebuiau să găsească un leac. Şi repede.

În timp ce Dalia a ajutat-o să-şi scoată hainele Oficiantei Supreme, s-a auzit o bătaie în uşă.

Fata s-a grăbit să deschidă, cu o mina mânioasă.

— Ţi s-a ordonat să aştepţi! s-a plâns ea.

Un pitic dezordonat cu faţă servilă a apărut în prag.

— Dar aştept de ore!

— Dalia, a întrerupt-o Theana cu un zâmbet, nu contează. Adu-l înăuntru şi lasă-ne singuri.

I-a făcut semn piticului să se aşeze. Acesta din urmă se mişcă încet şi s-a aşezat pe marginea scaunului. Părea să vrea să deranjeze cât mai puţin posibil, dar era ceva neplăcut în felul în care îşi freca mâinile.

— Vorbeşte.

Piticul emise o serie de mormăieli confuze, ca şi cum nu ştia cum să-şi înceapă discursul.

— Numele meu este Uro. Nu vin la cerşit, a spus el, uitându-se la ea cu respect. Îţi aduc un mare ajutor, dimpotrivă.

— Explică-te.

Piticul şi-a scotocit prin buzunare cu mâinile murdare şi noduroase şi a scos un flacon care conţinea un lichid închis la culoare.

— Asta vindecă boala.

Theana înţepeneşte. Nu era primul care a pretins că a găsit leacul. Străzile erau pline de şarlatani care se lăudau cu poţiuni miraculoase, vândute la preţuri exorbitante. Oamenii voiau să creadă, şi piaţa era în plină expansiune. Dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să vină la ea.

— Fraţii mei ai Fulgerului lucrează la asta de o lungă perioadă de timp, şi până acum nu au găsit nimic. Ce te face să crezi că ai reuşit?

— Nu sunt aici să-mi vând descoperirea şi să speculez moartea unor oameni nevinovaţi.

Atitudinea lui sugera contrariul, dar răspunsul său a convins-o pe Theana să-i pună cel puţin câteva întrebări.

— Eşti preot?

— Sunt herbalist. Aveam un magazin şi îmi plăcea să experimentez. Mă vindecam cu ierburi, şi cu un dram de magie, desigur.

— Şi de unde ai antidotul ăsta?, a întrebat ea, sceptică.

— Toţi cei dragi mie sunt morţi. Am încercat imposibilul pentru a-i salva, dar nici unul dintre amestecurile mele nu s-au dovedit eficiente. Apoi m-am îmbolnăvit şi eu.

Şi-a ridicat cămaşa şi a arătat o pată neagră mare care îi acoperea o parte din piept.

— Aşa că am testat ultimele experimente. Febra a dispărut după câteva ore, precum şi sângerarea.

Era doar un nebun. Un nebun care s-a lăudat că a găsit leacul pentru a se acoperi cu glorie.

— Şi ce e în ea?

Piticul părea suspicios.

— Un amestec de plante diferite, cu vârful frunzelor de mătrăgună.

— E o otravă puternică.

— Nu şi dacă distilăm limfa din ea.

În plus, nici măcar nu ştia herbalism.

— Şi apoi?

— Sânge infectat, şi o picătură de ambrozie. Acest flacon conţine tot ce mi-a mai rămas, a şoptit piticul.

Theanei îi părea rău pentru el, dar nu putea crede. Poate că el a fost într-adevăr convins, pe când boala s-a vindecat, probabil, pe cont propriu.

— Îţi înţeleg îndoielile, dar măcar dă-mi o şansă! Dacă această poţiune ajunge la bolnavi, sacrificiul familiei mele nu va fi inutil.

Trupul lui mic tremura, ochii lui implorau.

— Las-o acolo, a răspuns Theana cu indulgenţă.

Piticul a îngenuncheat şi i-a mulţumit în lacrimi.

— Îmi redai viaţa.

— Te rog... a răspuns Theana, jenată.

Celălalt s-a înclinat din nou, dispreţuindu-se, şi apoi, în cele din urmă, a mers înapoi ca un semn de respect.

Odată singură, Theana a observat flaconul de pe masă. Niciunul dintre ei nu a reuşit să găsească tratament, dar diseacă cadavre de săptămâni întregi, iar ea însăşi era epuizată de această sarcină îngrozitoare care i s-a părut aproape imorală.

«La urma urmei, nu poate face mai mult rău decât boala.»

A deschis fiola şi a adulmecat conţinutul. Un parfum proaspăt, lemnos. Ea a examinat lichidul verde închis, cu reflexii uşoare albastru. Şi dacă din întâmplare era într-adevăr un antidot, cine era ea să decidă să nu-l folosească? Toate aceste morţi au ajuns să-i cântărească conştiinţa. Poate că cercetătorii Frăţiei, obsedaţi de dorinţa lor de a găsi un leac, au neglijat elementele de bază ale cunoştinţelor lor. Poate că ea însăşi, Oficianta Supremă a Cultului, nu era în stare să insufle în adepţilor ei încrederea necesară pentru a merge mai departe. A transferat o parte din lichid într-o sticlă mai mică şi a evaluat cantitatea. Cu asta, ar putea trata o duzină de pacienţi.

A sunat, iar Dalia a apărut aproape imediat.

— Stăpână, a spus ea, înclinându-şi capul.

— Du-i fiola lui Milo şi spune-i să o studieze. Cât despre conţinutul sticlei, vreau să fie administrat persoanelor infectate. Şi anunţă-mă despre starea lor.

Dalia a dispărut cu o expresie sceptică, iar Theana nu a dat vina pe ea.

«Nu costă nimic să încerci», s-a gândit ea cu un zâmbet amar, şi s-a simţit mai departe de Thenaar decât oricând.

14

RITUALUL

Adrass se ghemuia în faţa ei, arătând concentrat. El a scos din geantă o serie de flacoane şi un pergament mototolit de pe care nu şi-a luat ochii.

— Cum ai luat toate ingredientele astea?, a întrebat Adhara, cu gâtul uscat.

Adrass tresări.

— Suntem în război, ţi-am spus, nu e greu să găseşti materie organică.

— E de la cadavre?

— Şi ce dacă? Şi tu eşti un cadavru, nu văd care e problema.

Adhara s-a uitat instinctiv la mâna bandajată.

— Nu vreau să mă hrănesc cu vieţile altora ca să supravieţuiesc.

Adrass a îngheţat pentru o clipă, şi apoi a privit-o în ochi.

— Ştiu că vrei să trăieşti. Destinul tău este cel care ţi-o impune, scopul pentru care ai fost creata. Te asigur că nu vei găsi pacea până când nu vei face ceea ce trebuie să faci, pentru că aşa funcţionează şi pentru că aşa a fost întotdeauna, de milenii. Murim pentru că alţii trăiesc şi se hrănesc cu noi.

Adhara nu s-a ridicat. L-a privit pregătindu-se, întrebându-se dacă a făcut acelaşi lucru când a creat-o.

— Să începem, a anunţat Adrass.

Adhara a simţit un nod în stomac.

— Ce trebuie să fac?

— Când se va termina, probabil că nu te vei simţi prea bine şi vei dormi mult timp. Aşa că e mai bine să te întinzi acum.

Ea se supuse, cu corpul la fel de greu ca plumbul. Adrass a căutat mult timp un loc destul de sigur. Un fel de peşteră cu intrarea îngustă, dar a cărei cavitate principală era suficient de confortabilă pentru a le permite amândurora să se mişte în picioare. Ochii lui Adhara se holbau la bolta acoperită cu muşchi. Părea să-i atârne deasupra capului ca o ameninţare, ca şi cum în orice moment ar fi putut s-o zdrobească. Dintr-o dată a simţit ceva strângându-i încheieturile şi l-a văzut pe Adrass înarmat cu şireturi de piele. A sărit în sus, l-a apucat de gât şi l-a pus cu faţa pe stâncă.

— Ce faci? a răcnit.

Ochii lui Adrass au crescut în frică.

— E pentru binele tău. Trebuie să stai nemişcată în timpul ritualului, a explicat el, încercând să-şi recâştige controlul asupra sa. Dacă nu ne grăbim, corpul tău se va destrăma. Gândeşte-te, crezi că după toate prin câte am trecut voi putea să-mi distrug creaţia?

S-au uitat unul la altul câteva momente. În cele din urmă, Adhara l-a eliberat. Avea sens pentru ea.

— Ştii măcar ce faci?

— Absolut, a răspuns el, dând din cap viguros.

Adhara întins pe pământ, şi de data asta nu a mai opus rezistenţă. L-a lăsat pe Adrass să-i lege mâinile şi picioarele, şi când a intrat în contact cu pielea, a simţit furnicături în încheietura mâinii stângi. Petele nu ajunseseră în acel punct. «Dar vor ajunge acolo în curând», a gândit ea cu groază.

Când şi-a terminat sarcina, Adrass şi-a şters sudoarea de pe frunte. A aprins un foc magic, iar temperatura a crescut rapid. Trebuia să se concentreze, să rămână calm. Nu avea dreptul să facă greşeli. A închis ochii şi a repetat cuvintele maestrului său: «Nu există nici un suflet sau spirit în trupurile acestor creaturi. Vedeţi în ele doar misiunea voastră. Sunt arme pentru salvarea lumii, puse în mâinile voastre pentru un scop suprem.» Un refren pe care fiecare Observator îl ştia pe de rost. Adrass a recunoscut în muşchii fetei silueta lui Chandra, carnea destinată să-l producă Sheireen, şi în cele din urmă s-a simţit pregătit.

El a aruncat câteva picături de esenţă în foc, şi un fum gros aromat a pătruns în aer. Apoi a strâns nişte cenuşă cu o lingură şi a pus-o într-o pungă. Ţinând-o departe de faţă, a aruncat câteva picături de lichid întunecat peste ea şi s-a uitat la creatura lui.

Adhara, îngrozita, tremura până la os. Şi amintirile s-au întors treptat: acele plantate peste tot, magia care curgea din mâinile lui Adrass şi pătrundea dureros în carnea ei. A contractat involuntar muşchii braţelor, ardea să se elibereze si să fugă.

— Stai calmă, acum vei adormi şi nu vei simţi nimic, a spus Adrass.

Vocea lui era lipsită de compasiune.

I-a pus punga pe gură şi a apăsat cu toată puterea lui. O lacrimă a curs pe obrazul lui Adhara, apoi totul s-a înnegrit şi ritualul a început.

Adrass a observat acel corp adormit cu un dram de nostalgie. Era ca şi cum ar retrăi timpul când a creat-o, timpul glorios al unei existenţe de altfel anonimă şi banală. Nu era singur atunci, făcea parte dintr-o sectă care i-a instigat puterea, i-a dat un scop şi ceva în care să creadă.

S-a relaxat, a aliniat unul câte unul, instrumentele din faţa lui. Nu reuşise să le recupereze pe toate înainte de a fugi din Camera Observatorului, dar cele pe care le avea ar putea fi suficiente. Erau încă înnegrite de focul provocat de San, dar în lumina focului magic, au luat reflexii de sânge.

Alege o canulă mică, cu vârf metalic şi mâner de sticlă. A aspirat conţinutul translucid al unei fiole şi l-a injectat în gâtul lui Adhara. Limfa elfului a pătruns încet, provocând doar câteva mici tremurări la nivelul membrelor ei. Apoi a fost rândul sângelui de nimfă, în vena trepidantă a antebraţului. A obţinut acest sânge pe drum, după ce a fost martor la masacrarea unei femei nevinovate de către călători. A trebuit să se mişte repede, pentru că nimfele se transformau rapid în apă pe care pământul o absorbea imediat. Dar a fost abil, şi a făcut o provizie generoasă.

De data aceasta, corpul reacţionează cu spasme violente. Adrass a fost forţat să-l ţină cu ambele braţe, în timp ce sângele iriga reţeaua capilarelor, iluminându-le cu o lumină albăstruie. Când convulsiile s-au oprit, a luat cutia de lângă el şi a scos o bucată de carne umană.

Stomacul lui s-a revoltat când a trebuit să taie cadavrul. Nu era ca în cult. Observatorii au procedat chirurgical, fără emoţii, în timp ce în vremuri de război totul era o lungă serie de răni deschise şi membre rupte.

A ridicat-o pe Adhara la perete şi i-a pus ierburi sub nas. Ochii fetei s-au deschis larg. Ochii fără privire, la fel ca cei care, de luni de zile, au însoţit experienţele sale.

— Asta e bine, a şoptit mecanic.

Ea nu era conştientă, el ştia asta. Era necesar ca ea să se supună ordinelor lui fără să se opună.

A făcut-o să înghită cu răbdare, o bucată mică după alta, masându-i gâtul pentru a o face să înghită. Când cutia era goală, a lungit-o pe Adhara la pământ. Acum, tot ce mai rămăsese de făcut era să recite vrăji. Vrăji împrumutate din arta preoţilor, la fel ca cele folosite de Theana, dar reformulate în lumina magiei interzise.

A luat un stylus, l-a scufundat într-un lichid negru şi a tăiat pielea, desenând simboluri complexe care se închideau fumegând la sunetul formulelor magice pe care le rostea. Adhara a început să tremure din nou, şi un geamăt confuz a ieşit dintre buzele ei. Avea dureri, dar ce era mai rău era pe cale să vină.

Neantul devine treptat populat de siluete ceţoase. Aceste prezenţe pe care Adhara le-a perceput în momentul în care Adrass a adormit-o au prins treptat contur. Monştrii fără contururi din întuneric au hărţuit-o din toate părţile, atingând-o carnea slabă şi dureroasă. Lumina s-a aprins brusc, şi a văzut bolta peşterii. Ochii ei erau largi, dar nu era nici o modalitate de a mişca pupilele sau închide pleoapele. Simţea că arde, voia să plângă, dar muşchii ei nu i-au dat ascultare. Prizonieră în ea însăşi, ea putea doar să asiste, neputincios, la transformarea ei. Contactul obscen al zecilor de mâini care i-au scuturat membrele s-a transformat în tortură. Şi şi-a amintit. Era ca şi cum s-ar fi întors în timp, ca şi cum s-ar fi întors în celula aia urât mirositoare unde a creat-o Adrass. Acea primă suflare care i-a sfâşiat plămânii, acel foc care i-a muşcat carnea fără să o consume cu adevărat, acel sânge gros care curgea înapoi în venele ei ca şi cum ar fi ars lavă şi i s-a răspândit încet în corp. Şi apoi acea prezenţă, acea respiraţie care i-a devenit familiară. Adrass era acolo, şi avea puterea vieţii şi a morţii asupra ei. Chandra se forma în faţa ochilor lui şi a simţit clar că dispărea pentru a-i face loc.

A durat o veşnicie, şi apoi lumina s-a stins în cele din urmă şi totul s-a înnegrit din nou. Fantomele s-au retras în umbră, iar senzaţia de arsură s-a stins, în timp ce o tăcere densă şi păstoasă a învăluit-o. Nu mai era Adhara, dar nu era încă nici a şasea creatură. Nu era nimic, şi era cea mai mare suferinţă pe care a trăit-o vreodată.

Lumina caldă a zilei a trezit-o. Fiecare fibră din corpul său era dureroasă şi răspundea ordinelor sale. Adhara reuşeşte să se întoarcă pe o parte. Şi-a trecut mâna peste corp, aproape redescoperindu-se. Era întreg. Şi nu mai era nici o urmă de acelei nopţi de foc şi nebunie.

Un miros plăcut i-a gâdilat nările şi încet-încet şi-a deschis ochii.

— Cum te simţi?

Adrass stătea în faţa ei, cu un bol în mână.

Prezenţa lui a adus-o înapoi la realitate, strângându-i măruntaiele. Nimic nu s-a schimbat.

— Trebuie să mănânci. Ai dormit două zile şi două nopţi la rând, şi ai avut febră mare. De aceea te simţi slăbită, a adăugat el, ajutând-o să se ridice.

— Lasă-mă, a explodat Adhara.

Voia să se descurce singură. A înghiţit cu lăcomie conţinutul bolului şi şi-a dat seama că torţionarul ei avea dreptate: murea de foame. În mod sigur, acest om citea în ea ca într-o carte deschisă.

Când a terminat, Adrass i-a făcut semn cu mâna.

— Uită-te la mâna ta.

Da, mâna ei. Cea pentru care ea s-a înclinat în faţa acestui chin. Adhara s-a uitat indiferentă şi aproape că şi-a scăpat paharul. Degetul ei mic revenise la o culoare palidă, aproape normală. L-a strâns: era sensibil din nou.

Restul mâinii sale era încă negru şi dureros, dar cel puţin exista un progres.

— Cu cât găsim mai repede o cale de a opri acest proces, cu atât este mai probabil să îţi recapeţi mâna cum a fost. Trebuie să ajungem la Makrat cât mai curând posibil, timpul se scurge.

Adhara îşi ridică privirea emoţionată; dar orice urmă de recunoaştinţă a dispărut când imaginea omului care i-a vorbit în linişte s-a suprapus pe cea a Observatorului care experimentase zi şi noapte cu viaţa ei.

S-a ghemuit pe vine, cu genunchii la piept şi cu privirea fixată pe bărbatul care era atât temnicer, cât şi creatorul ei.

15

DOUBHÉE ŞI AMINA

Mai întâi era durerea. O durere pe care nu o mai experimentase niciodată, acută şi arzătoare, şi în acelaşi timp surdă, trepidantă. Geme.

— Ştiu că doare, dar dacă nu te agiţi, vei fi bine, îi spune o voce.

Amina a deschis ochii. Era o pânză de cort deasupra ei. Percepţiile ei au revenit încet, una câte una. A înţeles că era întinsă pe un pat de campanie, şi i s-a părut că corpul ei era complet lipit de salteaua de frunze uscate, parcă lipsit de forţă. Nu îl putea controla, şi simplul act de a întoarce capul necesita un efort teribil.

Ochii ei au atins faţa bunicii. Ea era cea care tocmai a vorbit.

«Ce... »

Fetiţa a mai scos un geamăt.

— Bine, o să merg să caut un preot, a spus Doubhée, ridicându-se.

Amina ar fi vrut s-o oprească, s-o facă să-i explice ce avea. A întins mâna şi nici măcar nu a avut timp să-i atingă braţul.

Un lucru era sigur: nu i-a fost niciodată atât de rău în viaţa ei. Odată a avut febră mare şi a crezut că va muri, dar nimic de genul ăsta. Durerea din picior i-a făcut tot corpul să tremure.

«Ce naiba s-ar fi putut întâmpla?», a repetat în sinea ei, fără să-şi amintească.

Regina a reapărut în compania preotului, un bătrân cu părul lung şi neîngrijit. Aminei nu-i plăcuseră niciodată preoţii. Miroseau a boală, unguente şi poţiuni amare; de data aceasta, de data asta însă, ea l-a primit ca pe un salvator.

Bărbatul a examinat-o câteva momente, apoi s-a întors spre Doubhée ca şi cum nu ar fi înţeles de ce a fost deranjat.

— Am făcut deja tot ce trebuia să fac. Rana nu este gravă, se va recupera repede, a mormăit.

— Dar e un copil. Nu-i poţi cere să suporte o asemenea durere. Dă-i ceva s-o calmeze.

Bătrânul preot a ezitat, şi apoi a dat din cap obosit. A scos din geanta pe care o avea o fiolă umplută cu un lichid limpede şi a apropiat-o de buzele Aminei. Avea un miros acid, alcoolic.

— Bea dintr-o dată, ca un om mare, a spus el, strecurând mâna în spatele gâtului pentru a-i ridica capul.

Amestecul i-a ars gâtul şi ceva i-a curs pe obraji. Trebuie să fi început să plângă fără să-şi dea seama. Îi era ruşine. Ea care a vrut să fie un războinic pentru a răzbuna moartea familiei ei, ea s-a lăsat doborâtă de o rană ridicol.

Atunci şi-a amintit: călătoria cu Adhara, gestul ei nebun de a-şi dezvălui faţa oamenilor din tabără, şi mai ales Amhal în faţa ei, cu sabia în mână, în ochi cu aceeaşi privire indiferentă ca în ziua în care i-a ucis tatăl.

A încercat să se ridice, dar poţiunea deja îi amorţea membrele. La scurt timp după aceea, un somn greu şi fără vise a învăluit-o.

Acest lucru a continuat pentru câteva zile. În rarele ei momente de luciditate, a simţit o furie nebună crescându-i în piept. A eşuat. A avut inamicul în faţa ei şi nu a fost în stare să-l omoare. Mai rău, Amhal a umilit-o. Şi-a amintit cercul perfect al lamei lui, sângele cald care i-a ieşit din rană. În acel moment nu a simţit nimic, cu excepţia unui sentiment usturător de înfrângere.

Apoi a leşinat. Cineva trebuie s-o fi salvat-o. Adhara poate, dar dacă era de asemenea, în tabără, de ce nu a venit să o vadă încă? Doar dacă Amhal n-a ucis-o, în timp ce ea era îngrijită în linişte de bunica ei…

Trebuia să se întoarcă la luptă. Dacă nu se putea răzbuna, atunci era mai bine să moară sub sabia lui Amhal.

Când durerea a devenit în cele din urmă suportabil şi preotul a încetat să-i administreze somnifere, bunica ei s-a aşezat lângă ea şi a privit-o în ochi.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Amina a avut timp să-şi rafineze răspunsul. Nu putea să-i spună adevărul, la fel cum nu i-l putuse spune lui Adhara. Nimeni nu ar fi trebuit să ştie, pentru că dacă ar fi ştiut, ar fi închis-o. Cu toate acestea, justificarea evadării ei nu era simplă şi, în plus, trebuia să înveţe să manevreze o armă.

— Mă sufocam la Curte, i-a explicat ea, şi în adâncul sufletului era adevărat.

Bunica ei s-a uitat mult timp la ea, cu o privire nemiloasă care părea să sape adânc în sufletul ei.

— Spune-mi adevărul.

Amina a încercat să se închidă într-o tăcere încăpăţânată, dar Doubhée nu i-a dat drumul. S-a aplecat pe spătarul scaunului ei şi a continuat:

— O să te ajut, bine?

Fata a înghiţit.

— Ai evadat din palat pentru că voiai răzbunare. Ai eliberat-o pe Adhara pentru că ştiai că te poate ajuta şi să te ducă unde vrei.

— Nu e deloc aşa, şi…

Bunica ei a oprit-o cu o fluturare de mână.

— Acum o săptămână, a avut loc o ciocnire nu departe de aici, în Kalima. Tu şi Adhara aţi reuşit să ajungeţi atât de departe într-un mod pe care nu-l ştiu, şi în timpul atacului asupra elfilor ai fost rănită.

— Am vrut doar să fiu cu Adhara… Tu mi-ai trimis-o, nu-i aşa? E singura mea prietenă.

Doubhée zâmbea, aproape cu compasiune.

— Pe cine crezi că prosteşti?

Amina s-a înroşit.

— Era acolo?

Fetiţa a simţit că inima îşi accelerează bătăile. Într-o clipă, retrăieşte silueta lui Amhal înconjurată de flăcări. Şi-a scuturat pleoapele.

— Da.

— Te-a rănit?

Mirosul de sânge, confuzia, ochii lui de gheaţă. Simplitatea cu care a scos-o din acţiune.

— Da.

Bunica ei i-a dat timp să-şi înăbuşe lacrimile şi să-şi revină.

— Acum, nu te poţi mişca. Preotul spune că rana ta ar putea fi redeschisă. Dar de îndată ce te vei simţi mai bine, te vei întoarce la mama ta.

— Nu vreau! Dacă mă obligi s-o fac, voi scăpa din nou!

Doubhée nu s-a lăsat cucerită de furie. Ura şi disperarea nepoatei ei păreau să alunece peste ea.

— Prima dată, ai reuşit să evadezi în siguranţă pentru că nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva de la tine. Eram sigură că în cele din urmă îţi vei găsi locul, dar acum ştiu exact ce ai în cap, şi crede-mă, nu vei mai putea să mă mai iei pe nepregătite altă dată. Şi dacă trebuie, te voi plasa zi şi noapte sub supravegherea unuia dintre oamenii mei de la palat.

Amina şi-a muşcat buzele.

— De ce nu vrea nimeni să mă înţeleagă...? murmura ea.

— Dar te înţeleg, a răspuns Doubhée. Ce crezi, că nu am simţit la fel ca tine? Că nu mai simt?

— De ce nu faci nimic împotriva lui? E acolo, îţi omoară oamenii, îşi savurează victoria după ce a intrat în casa noastră ca un hoţ! Bunicul l-a primit pe San ca pe un erou, iar Amhal s-a prefăcut că e prietenul meu antrenându-mă în luptă. Sunt mincinoşi, sunt trădători!

A izbucnit în lacrimi, dar oricât ar fi plâns, sentimentul de neputinţă totală nu a vrut să plece. A îmbrăţişat aşternuturile, şi-a frecat ochii până s-au înroşit... furia pe care o trăia era încă în pieptul ei, şi asta o împiedica să respire.

— Ai dreptate, a spus Doubhée cu o voce obosită. Mă gândesc adesea la ziua în care San a venit la Curte, la ce a spus bunicul tău despre el, la imensa bucurie pe care a simţit-o. Îmi amintesc, de asemenea de Amhal, când era încă un băiat foarte tânăr care tocmai intrase la Academie. Şi astfel furia mă orbeşte şi pe mine. Dacă aş asculta-o, aş lua o sabie şi aş merge singură până la liniile inamice.

A căutat un moment prin cort, ca şi cum ar căuta calmul care, simţea Amina, o părăsea treptat.

— Şi de ce nu o faci? A întrebat ea. Este de datoria noastră să facem dreptate, dacă zeii sau unul dintre emisarii lor nu intervin.

Doubhée s-a uitat la ea cu un zâmbet amar.

— Speram ca tu, cel puţin, să nu ai de-a face cu astfel de lucruri. Mi-am imaginat că copiii mei, nepoţii mei vor trăi o viaţă diferită de a mea, şi că la treisprezece ani vor fi încă copii...

A oftat.

— Din păcate, micuţa mea, aceste timpuri tulburi te forţează pe tine şi pe fratele tău să creşteţi prea repede.

Amina se uita la ea cu un aer interogativ.

— În timp ce te plimbai prin Lumea Pământeană, făcându-ne pe mine şi pe mama ta să murim de durere, Kalth a devenit rege. El este în Noul Enawar, stând pe tronul tatălui tău, şi este cel care administrează regatul.

Amina a încercat să-şi imagineze fratele rege. Puternic şi aşa cum fusese tatăl său. O durere vagă i-a străbătut stomacul.

— Şi e timpul să te maturizezi. Genul de justiţie la care visezi nu se întâmplă întotdeauna. Cei care perpetuează crime odioase nu primesc sistematic pedeapsa pe care o merită. Trebuie să te hotărăşti.

A tăcut mult timp, pierdută în gândurile ei. Amina nu le-a putut ghici, ştia prea puţine despre Doubhée. Tatăl său nu i-a spus niciodată despre trecutul său, iar la curte tinereţea ei a fost întotdeauna înconjurată de un văl gros de mister.

— Nu voi renunţa, nu asta m-a învăţat tatăl meu. A spus că trebuie să schimbăm lumea. Nu asta aţi făcut tu şi bunicul?

— Schimb-o, da. Dar nu urmări o moarte inutilă.

Amina a rămas interzisă. Nu înţelegea ce încerca bunica ei să insinueze.

— Ce crezi că vei câştiga dacă te vei răzbuna? Îţi poţi imagina că se întorc tatăl şi bunicul tău? Sau speri să te simţi uşurată?

— Vreau să le dau odihnă.

Era o frază pe care o citise undeva, într-una din acele cărţi de aventură pe care le devorase la Curte. Întotdeauna era un erou în poveştile astea, un erou care a restaurat ordinea şi i-a făcut pe băieţii răi să plătească. Întotdeauna meritau să moară, şi au fost pedepsiţi fatal pentru pierderea lor. După aceea, lumea a fost un loc mai bun.

Doubhée şi-a permis să zâmbească.

— Singurul lucru care poate aduce pacea morţilor este să ştie că cei pe care îi iubesc sunt bine. Gândeşte-te la tatăl tău.

A respirat adânc.

— Gândeşte-te cât de mult te-a iubit. Crezi că s-ar bucura să te vadă aşa? Crezi că ar fi frumos pentru el să te vadă plângând de durere şi răsucindu-te de febră, ştiind că el este cauza tuturor acestor lucruri?

— Nu e adevărat, nu el e cel care...

— Pentru a-l răzbuna ai plecat, pentru a-l răzbuna ai fost rănită.

Amina a fost forţată să privească în jos. Nu văzuse niciodată lucrurile aşa.

— Tatăl tău a vrut să creşti fericită şi sănătoasă. Şi chiar şi acum că el nu mai este aici, dorinţa lui este încă intactă, şi depinde de tine s-o păstrezi.

Era teribil de adevărat. Şi dacă se uita adânc în ea însăşi, Amina trebuia să recunoască că nu era doar o dorinţă de dreptate în spatele faptei nebuneşti pe care intenţiona să o comită.

— Ştiu cât de dureroasă e inacţiunea pentru oameni ca tine şi ca mine. Nu suntem făcuţi să acceptăm realitatea crudă a faptelor cu braţele încrucişate. Doar atunci când ne punem trupurile în mişcare, chinurile noastre dispar.

Amina nu şi-a putut crede urechilor: era ca şi cum bunica ei ar fi citit în inima ei. Da, dacă ar fi făcut toate acestea, era, de asemenea, pentru a satisface furia pe care o purta în ea de la naştere.

— În plus, nu sunt aici? Şi eu m-am dus pe front ca să scap de suferinţa care mă asuprea.

— Şi funcţionează?, a întrebat-o Amina cu o voce joasă.

Doubhée părea răvăşită.

— Uneori da, a mărturisit. Dar nu asta e problema. Dacă vrei să-ţi onorezi tatăl, trebuie să-ţi reiei viaţa, exact în locul unde Amhal şi San au întrerupt-o. Va fi probabil o cale mai abruptă, dar aminteşte-ţi că răzbunarea duce doar la moarte. Şi meriţi mult mai mult.

Doubhée s-a aplecat pe spătarul scaunului ei în tăcere, pentru a se gândi la ceea ce tocmai spusese. Confuză, Amina şi-a dat seama că bunica ei avea dreptate. Dorinţa ei de

răzbunare era un mod ca oricare altul de a-şi înăbuşi durerea, de a hrăni ura care o devora. Dar furia era încă acolo, simţea cum creşte în ea.

Doubhée s-a ridicat şi i-a pus mâna pe umăr.

— Gândeşte-te la asta, bine? Încă te mai poţi întoarce. Şi în acest caz, să ştii că nu vei fi singură, pentru că voi face totul pentru a te ajuta să te regăseşti. Dacă te decizi să continui, atunci te avertizez că voi încerca prin toate mijloacele să te opresc.

Amina a privit-o ieşind din cort. Cuvintele ei au aruncat o sămânţă în ea, o sămânţă care i-a deschis un nou orizont.

«E ca mine, pot avea încredere în ea, mă înţelege», şi-a spus ea. Şi dacă ar putea să-şi transforme ura şi dorinţa de a lupta aşa cum a făcut Doubhée când era tânără, şi-ar găsi pacea. Să lupte, dar nu din răzbunare. Pentru ceva mai mare. Pentru regat, pentru fratele său, pentru tatăl său.

16

ORAŞUL MORT

Amhal tocmai se întorsese din luptă, cu imensul său paloş roşu de sânge, armura pătată cu noroi şi funingine. În ochii lui, nici măcar umbra unui sentiment. Îngheţat şi nemilos, s-a uitat drept înainte, în timp ce ordonanţa atribuită lui de Kryss l-a dezbrăcat. San stătea în cortul lui cu un pahar de vin în mână. În zona muntoasă Orva, chiar în spatele stâncilor, era cultivat un soi de struguri deosebit de apreciat, care oferea o băutură puternică şi intensă. Se obişnuia să-l îndoiască cu miere, condimente si puţină apă. Lui San i-a plăcut, mai ales la sfârşitul unei bătălii, când era binevenit să-şi clătească gura cu gustul înţepător al pământului.

— Ei bine?, a întrebat el, odată ce Amhal a scăpat complet de armura lui.

Pe tunica sa de piele stătea medalionul care i-a fost dat de Kryss, strălucind cu reflexii sângeroase sumbre.

— Cum a fost?

Amhal a prezentat o relatare concisă, ca de obicei. Din moment ce regele elfilor i-a îndeplinit dorinţa, s-a schimbat radical. San se întreba adesea la ce se gândea şi dacă reuşise să se elibereze de orice emoţie. Pentru el, era de neconceput. Furia bătăliei, furia de a ucide şi mutila cu sabia era seva care îl hrănea.

A ascultat distras. Amhal era invincibil; puterile sale chiar păreau să fi crescut, deoarece a renunţat la controlul asupra lor.

— Şi apoi a venit o fetiţă, a spus Amhal.

San a ciulit urechea.

— Cum adică, o fetiţă?

Amhal a povestit încercarea patetică de răzbunare a Aminei. San a înăbuşit un mic surâs. Aprecia spiritele rebele şi era forţat să recunoască că curajul tinerei prinţese impunea admiraţia.

— Ai ucis-o?

— Aş fi făcut-o dacă nu ar fi venit ea.

Un fior neplăcut a trecut prin spatele lui San.

— Cine e ea?

Amhal a încruntat imperceptibil pleoapele.

— Adhara.

San s-a ridicat şi şi-a pus paharul pe podea.

— Spune-mi totul despre asta.

Primele zile de recuperare au fost un iad. Adrass o tot întreba cum se simte şi o examina la cel mai mic semn de slăbiciune. În timp ce continua să-i spun Chandra. Adhara nu mai putea suporta numele ăsta. Şi apoi s-a simţit ciudată, diferită. Ca oaspete în propriul ei

corp, ale cărui membre ar fi devenit brusc prea mari pentru ea. Ceva era în neregulă cu reacţiile muşchilor săi, un fel de decalaj între corpul şi mintea ei, care îi încetinea mişcările. Ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Adrass, dar nu voia. A încercat să minimizeze schimburile ei cu acest om, pentru a face clar că acestea au fost legate doar de interesele pe care le-au împărtăşit în acel moment special.

— Sunt bine, a spus ea, îndepărtându-i mâna de pe frunte într-un gest enervat.

— Nu înţelegi, trebuie să ştiu cât timp avem să te tratăm.

— Atunci hai să plecăm de aici. Nu mai sunt atât de slabă, minte ea.

Adrass s-a uitat la ea câteva momente, apoi şi-a luat lucrurile şi a ieşit din peşteră. Un fluierat lung, modulat, sună afară. O chemare. Curând, un punct negru a apărut la orizont. Arăta ca o pasăre. Adhara a recunoscut în cele din urmă aripile negre şi corpul şerpuit plutind deasupra văii. A avut o lovitură în inimă. Era Jamila.

«El a abandonat-o», a gândit ea cu tristeţe. Pentru un Cavaler al Dragonilor, nu era nimic mai sacru decât dragonul său: destinele lor erau indisolubil legate. Numai moartea, şi nimic altceva, nu era capabil să-i separe.

— Am găsit-o urmărindu-te. Marvash a trebuit să o părăsească când a decis să i se alăture semenului său, a explicat Adrass.

— Credeam că dragonii sunt legaţi pentru totdeauna de stăpânii lor. Cum ai reuşit să-l faci să te asculte?

Adrass a zâmbit.

— Eu nu sunt un mare magician, cu toate acestea mica magie care curge prin venele mele este mai mult decât suficientă pentru a-mi permite să intru în contact cu spiritul unui dragon.

S-a apropiat de Jamila şi i-a mângâiat botul. Animalul părea să se supună fără tragere de inimă la această manifestare de afecţiune. Pe de altă parte, şi-a aruncat ochii verzi la Adhara, ca şi cum ar întreba-o, «De ce?»

«Dacă aş şti, Jamila...»

— O vom folosi pentru a ne întoarce la Makrat, spune Adrass.

— Nu este un mijloc de transport un pic prea vizibil?

— Toţi vor fi prea ocupaţi să fugă sau să lupte ca să le pese de noi. Lumea se destramă, Chandra, războiul şi bolile o mănâncă. Şi este şi vina ta, concluzionează el, uitându-se la ea lung.

Adhara s-a uitat în altă parte.

Adrass i-a făcut semn lui Jamila, care şi-a coborât gâtul ca să-l ridice. Nu era evident, obişnuit să călărească un dragon, şi nu şi-a găsit imediat poziţia corectă. Apoi s-a întins spre Adhara, care a sărit într-un salt.

— Să ne grăbim, a spus ea, ţinându-şi coapsele de flancurile animalului.

Adrass a tras frâiele.

— Nu cer nimic mai mult.

Jamila pufni, aruncând un jet sulfuros prin nări şi şi-a întins aripile uriaşe. Câteva bătăi mai târziu, erau pe cer.

S-au oprit doar pentru timpul strict necesar pentru a-i permite lui Jamila să-şi recapete puterea şi să refacă rezervele de hrană şi apă.

— Vom avea nevoie în bibliotecă, spune Adrass.

Adhara nu a pus întrebări. Trebuia să aibă încredere în el, deocamdată.

Călătoria asta la Makrat a durat doar zece zile. Văzută de sus, Lumea Pământeană părea întotdeauna la fel. Pădurile erau intacte, râurile au continuat să traverseze pământul şi cupolele de aur ale oraşului străluceau încă în lumina aprinsă a apusului de soare. Adhara a sperat pentru o clipă că boala a cruţat oraşul, că totul era încă aşa cum îl cunoştea. Dar era un gând prostesc. Nu era la fel, ca şi Amhal...

Au mâncat într-o pădurice tăcută lângă râu.

— De aici, vom continua pe jos, a spus Adrass la sfârşitul mesei. Jamila n-ar face decât să ne încurce.

Adhara a dat din cap şi a mângâiat botul dragonului. Avea să-i fie dor de ea, dar trebuia să continue. Chiar dacă era mai lent decât înainte, corpul său continua să se necrozeze.

Au mers în tăcere de-a lungul ceea ce a fost o dată artera principală care duce la Makrat. Un bulevard larg, pavat pe ultima sa porţiune de pietre mari de marmură. Era complet pustiu. Nicio urmă a taberelor disperate pe care Adhara a trebuit să le traverseze pentru a scăpa din oraş. Corturile grupate lângă ziduri au dispărut cu toate, ca şi cum o forţă misterioasă le-ar fi măturat. Vântul a legănat mici pete întunecate, aranjate la intervale regulate în partea de sus a zidurilor. Când s-au apropiat, au văzut că erau suliţe înfipte în piatră, de care fusese atârnat ceva.

Adhareu i s-a făcut pielea de găină şi s-a înfăşurat în haină.

— Crezi că ne va fi greu să intrăm?, a întrebat ea.

— Habar n-am. Dar e mai bine să ai grijă.

Odată ajunşi sub ziduri, au descoperit scena în toată oroarea ei: zeci de capete tăiate se uitau la ei, trupurile lor mutilate oscilând la capătul unei frânghii.

Adhara, cu picioarele trenurând, a fost forţată să încetinească. Adrass însuşi s-a oprit pentru o clipă. Oraşul era aruncat într-o tăcere spectrală. Tot ce puteai auzi era strigătul păsărilor şi scârţâitul frânghiilor spânzuraţilor.

Adhara a făcut un pas înapoi şi s-a uitat la Adrass cu un aer distrat.

— Nu există altă cale. E singurul loc unde pot găsi un leac pentru răul care te omoară. Trebuie *să* intrăm.

— Atunci hai să aşteptăm noaptea, a răspuns Adhara.

Pe fiecare cadavru atârna un semn, indicând printr-un scris de mână răsucit şi aproape ilizibil natura crimei condamnatului. Adhara reuşeşte să citească una: ULTRAJ LA ADRESA CONSILIUL ÎNŢELEPŢILOR.

Ea nu auzise niciodată de acest Consiliu. Trebuie să fi fost instituit după ce a plecat. Placa mare de marmură roz cu numele oraşului se află la poalele porţii principale, într-o mie de bucăţi. Fusese înlocuita cu un panou de lemn pe care era înscris: NOUL ORAŞ.

Adhara şi Adrass au înghiţit o masă frugală, şi când luna s-a ridicată, au pornit. Au început prin a merge în jurul zidului: nu părea să fie santinele. Uşa era închisă, dar în mai multe locuri zidurile erau străpunse cu găuri, ca şi cum locuitorii ar fi încercat să fugă din oraş. S-au oprit în faţa unei deschideri mai mari decât celelalte.

— Eu mă duc prima.

Fără să aştepte răspunsul lui Adrass, Adhara s-a furişat înăuntru. Tunelul era atât de îngust încât a trebuit să se târască prin noroi. În amintirea ei, pereţii erau de cel puţin trei

sau patru stânjeni, aşa că a încercat să risipească senzaţia de sufocare pe care o trăia. Dar foarte repede, a trebuit să se oprească: tunelul era blocat.

— Ei bine? a întrebat Adrass când ea s-a întors pe urmele proprii.

— E înfundat.

— Lasă-mă s-o fac eu.

La rândul său, s-a strecurat în galerie; întrucât era mult mai robust decât Adhara, a înaintat cu mare dificultate, chiar riscând să rămânem blocat de mai multe ori. Adhara l-a privit făcând-o cu nerăbdare. După un timp care i s-a părut infinit, ea a văzut o mică lumină strălucind la celălalt capăt şi a auzit vocea lui Adrass spunându-i să meargă mai departe. A început să se târască în spatele lui, şi când a simţit un pic de vânt proaspăt mângâindu-i faţa, a ştiut că el a reuşit.

— A fost nevoie doar de puţină magie, a şoptit el.

Erau în piaţă.

Adrass şi-a pus mâna pe sabie şi i-a înapoiat pumnalul lui Adhara. Era o tăcere tulburătoare. Totul părea liniştit, dar nici o lumină nu era filtrată din case. Arăta ca un oraş abandonat.

— Poate că toţi au fugit, a spus Adhara. Sau că sunt morţi.

— Dar cineva trebuie să fi închis uşa din interior. Şi apoi am observat cadavrele de pe ziduri; unele nu muriseră de mai mult de o zi sau două.

Au avansat încet, cu simţurile în alertă. Primele cadavre au apărut la cotul unei străduţe din apropiere. Abandonate pe pământ, acoperite cu pete negre.

Adhara i-a strâns braţul lui Adrass.

— Stai departe, nu eşti imun, spune ea. Ştii unde e locul pe care-l căutăm?

Adrass a dat din cap încet şi a dat înapoi câţiva paşi, vizibil zdruncinat. În plus, Adhara a trebuit, de asemenea, să-şi adune toate puterile, astfel încât să nu se întoarcă şi să fugă ca un iepure.

— Atunci hai să mergem, concluzionează ea.

Au continuat să meargă prin labirintul străzilor oraşului. Pe pereţi erau o multitudine de anunţuri, trasate cu vopsea neagră: *Nu ieşi după apusul soarelui. Obligaţia absolută de a deschide uşile Gardienilor Înţelepciunii. Neplata taxelor zilnice se pedepseşte cu moartea.*

Adrass a examinat unul dintre afişe.

— Nu avem timp să ne oprim, a spus Adhara.

Se uita la ea cu ochii zăpăciţi.

— Nu înţelegi... Aceste comentarii au fost scrise pe pagini de cărţi vechi! Uite, acesta este un tratat de magie care trebuie să aibă cel puţin cinci sute de ani! Poţi să-l vezi? Acesta este unul dintre textele fundamentale. Şi apoi citim din nou: «Laudă lui Shevraar...»

În timp ce vorbea, el mângâia pergamentul cu vârful degetelor, delicat, cu tandreţea cuiva care şi-a petrecut viaţa în mijlocul cărţilor.

O mică trosnitură în spatele lor. Adhara l-a apucat pe Observator şi l-a pus la zid. Zgomotul a devenit mai puternic, iar ea şi-a încleştat pumnul în garda pumnalului, gata să atace. O mişcare ascunsă la picioarele ei. S-a speriat. Un şobolan.

— Continuăm, a şoptit, liniştită, dar nu ne oprim la fiecare colţ. Locul ăsta e periculos!

Cu toate acestea, în afară de şobolani şi cadavre, nu părea să fie nimeni. Adrass, vizibil dezorientat, se uita de multe ori în jur ca şi cum şi-ar fi căutat drumul.

— Eşti sigur că ştii unde e? l-a întrebat Adhara.

— Desigur! dar…

— Dar ce?

— Am fost în oraşul ăsta doar de două ori. Şi doar odată în bibliotecă.

Adhara l-a luat de guler.

— M-ai adus aici fără să ştii unde e nenorocita aia de bibliotecă?

— La intrarea în rândurile Observatorilor, fiecare dintre noi a trebuit să înveţe pe de rost calea care ducea la locurile noastre. Celelalte camere, înainte să fim forţaţi să ne ascundem în cea în care te-ai născut, şi în biblioteca pierdută. Face parte din iniţierea mea, e ca un act de credinţă pentru mine. Eu *ştiu* unde mă duc.

Ochii lui străluceau cu o strălucire febrilă.

Adhara l-a blestemat în imsinea ei, apoi l-a eliberat.

— Atunci mergi mai departe, a şuierat printre dinţi.

În acelaşi timp, un geamăt a făcut-o să tremure. O umbră neagră s-a târât spre ei.

— Salvează-mă… Du-mă la un preot… a implorat ea cu voce răguşită, ruptă de crize de tuse violentă.

Dintr-o dată, o lumină strălucitoare i-a luminat faţa. Era un om într-o cămaşă sfâşiată, înmuiată în sânge, pe care îl pierdea din gură şi nas. Avea o privire disperată, o privire de care Adhara nu se putea detaşa. Apoi, lumina tremurândă a unei alte torţe, şi o voce, în partea de jos a aleii.

— Nenorocitule, ai încălcat starea de asediu!

Un şuierat, şi o săgeată l-a lovit pe om chiar în inimă. S-a clătinat, a căzut în faţă. Adhara instinctiv s-a tras înapoi; Adrass, pe de altă parte, nu a fost suficient de rapid. Bărbatul s-a prăbuşit peste el, cu mâinile însângerate pe faţă. A alunecat pe jos şi şi-a dat ultima suflare. O nouă săgeată a fluierat în spatele lor şi a trasat un semn roşu pe umărul lui Adhara. Fata a gemut înăbuşit, s-a aplecat şi şi-a dat seama că nu mai are timp de pierdut.

— Haide, haide! a ţipat în timp ce îl trăgea pe Adrass.

Au început să fugă, cu bărbaţii pe urmele lor. Alţii au apărut la fiecare colţ de stradă, rapizi şi discreţi ca fiarele nocturne.

Adhara s-a întors spre dreapta, cu umărul din ce în ce mai dureros. Trei oameni cu rânjete rele, luminate de torţe, le-au blocat calea. Purtau armură veche, aparent nu de mărimea lor, şi purtau unul o sabie strălucitoare, celălalt o sabie ciobită veche. Pe armura lor, un ochi, desenat cu vopsea neagră.

Adhara s-a întors repede, dar a simţit că aceşti oameni îi înconjurau şi că nu aveau cale de ieşire. În curând îi vor captura, şi cine ştie ce se va întâmpla cu ei atunci.

O furie teribilă o invadează. A urmat acest nebun până atunci pentru că nu avea de ales, şi iată rezultatul! Era tentată să-i dea drumul la braţ şi să-l lase să moară acolo, el şi cultul lui stupid. Dar n-a putut. Adrass era singurul care ştia cum s-o vindece.

În timp ce toate speranţele păreau pierdute, o faţă pătată cu negru apare dintr-o crăpătură din perete. Fără un cuvânt, le-a făcut semn să-l urmeze. Adharei nu a trebuit să i se repete de două ori. Breşa era îngustă şi de data asta Adrass s-a blocat. Adhara a trebuit să-l tragă cu toată puterea, şi amândoi au căzut într-o pivniţă întunecată şi mirositoare. Au văzut cizmele urmăritorilor lor oprindu-se la câţiva metri de gol.

— Unde s-au dus?

— Eşti sigur că au luat-o pe acolo?

— Ben... ea a fugit repede, pe acestă potecă, dar mi s-a părut că s-a întors pe această stradă ...

— Am lovit-o cu săgeata, e rănită. O vom găsi mâine, s-a prăbuşit undeva, ea şi tipul care era cu ea. Vom cerceta tot oraşul şi vei vedea că-i prindem. Dar gura cusută, altfel Înţelepţii ne vor spânzura de pereţii din jur.

— Înţelegerea a fost încheiată, a răspuns a treia voce.

Au plecat încet, şi paşii le-au rezonat pentru o lungă perioadă de timp pe pietre. Abia după ce tăcerea s-a întors, Adhara a putut respira din nou.

17

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN MAKRAT

— Urmaţi-mă !

Faţa pătată aparţinea unui băiat murdar îmbrăcat în zdrenţe. El i-a ghidat prin tuneluri înguste săpate pe sub case, care străpung adesea ziduri şi fundaţii. Erau pasaje precare, făcute cu mijloace improvizate. Adhara şi Adrass au trebuit să se ghemuiască pentru a se mişca destul de repede, ceea ce era deosebit de dureros pentru fata care suferise o rană la umăr.

După o călătorie lungă şi întortocheată, au ajuns într-o cameră mare unde erau adunate aproximativ douăzeci de persoane. Bărbaţi, în principal, dar şi copii şi o femeie cu o privire de craniu. Arme de toate felurile îngrămădite pe lăzi de lemn. Acest pasaj sufocant, luminat de torţe rele, urma să fie folosit ca locuinţă.

Băiatul s-a oprit în cele din urmă şi l-a observat pe Adrass. Adhara i-a urmat privirea şi şi-a dat seama că era plin de sânge.

— Unde eşti rănit?, a întrebat băiatul, bâjbâindu-i tunica.

— Totul este bine, nu este sângele meu, a spus Adrass, cu vocea tremurând.

Era vizibil şocat, dar a încercat să-şi păstreze calmul.

— Ai... Ai un loc unde să mă pot spăla?

Această întrebare a dezlănţuit ilaritatea generală.

— Ce crezi, prietene? Toţi suntem haiduci aici. Trebuie să ne ascundem de Înţelepţi, nu avem confortul Lorzilor!

Adrass se uita la ei cu un aer pierdut. Cuiva i s-a făcut milă de el şi i-a aruncat o tunică dubios de decolorată.

— Dacă vrei, poţi să-ţi pui asta şi s-o dai jos pe a ta.

Adrass s-a uitat în jurul lui. Se pare că nu era altă cameră în care să se izoleze. S-a dus într-un colţ şi s-a schimbat în grabă.

Între timp, băiatul examina rana lui Adhara.

— Nimic foarte serios, a spus.

— Ştiu, a spus ea. Dar este mai bine să cureţi rana pentru a preveni infectarea acesteia.

— Nici o problemă, avem un preot printre noi.

— Nu te atinge de ea!

Toţi ochii s-au întors spre Adrass.

— Eu sunt cel care o tratează, a adăugat el pe un ton aproape ameninţător.

— Hei! Cum direşti, a replicat băiatul, ridicând mâinile.

Observatorul s-a repezit la Adhara şi a tras-o de braţ, ca pentru a marca că îi aparţinea.

În timp ce Adrass a bandajat-o, Adhara a avut timp să-i observe pe cei din jurul ei. Toţi aveau pete negre pe corp, semn că supravieţuiseră bolii. Băiatul i-a definit ca proscrişi şi nu

a fost nevoie de multă imaginaţie pentru a înţelege că erau oameni care au refuzat să se conformeze noilor legi impuse de aceşti Gardieni ai Înţelepciunii. Mai mult decât atât, încălcarea legii nu era dificilă în Noul Makrat; în timpul scurtei lor vizite în oraş, au văzut zeci de anunţuri lipite de pereţi, fiecare cu ordonanţa sau interdicţia lui.

Când Adrass a terminat, grupul a împărtăşit cu ei nişte carne uscată pe jumătate mucegăită şi pâine învechită.

— Mâncarea bună, o ţin pentru ei, desigur. Aceasta a fost furată dintr-una dintre căruţele care alimentează Consiliul Înţelepţilor, a explicat singura femeie a companiei.

Era îmbrăcată ca un bărbat şi avea un pumnal la centură. Şi ea era acolo să lupte, era evident.

— Care e povestea voastră? a ajuns să ceară un bărbat, şi toţi ochii erau pe noii veniţi.

Adrass şi Adhara au schimbat o privire consternată. Nu s-au gândit niciodată să dezvolte o versiune comună pentru astfel de cazuri. Cu toate acestea, aceşti oameni meritau o explicaţie: la urma urmei, le-au salvat vieţile.

— Venim din altă parte... s-a bâlbâit Adhara, şi căutăm ceva...

Au amestecat apoi adevărul şi minciunile, declarând că erau într-o misiune în numele Fraţilor Fulgerului şi că au venit la Makrat pentru a recupera cărţi utile pentru vindecarea bolii.

— Nu există nici un leac pentru această murdărie, a răspuns un tip cu un corp masiv şi viguros, avansând câţiva paşi.

El părea să fie liderul: ceilalţi i-au vorbit cu respect şi, când au ajuns, băiatul l-a informat imediat în detaliu despre ce s-a întâmplat.

— Aţi văzut cum e oraşul? Boala l-a devastat.

— Ce s-a întâmplat?, a întrebat Adhara. Sunt plecată de două luni.

O tăcere sumbră a căzut asupra publicului. Ostilitatea era palpabilă.

Era acelaşi om care a vorbit din nou.

— Blestemat să fie Ner şi rasa lui! Ne-a lăsat să putrezim aici. De îndată ce a văzut ce întorsătură au luat lucrurile, a fugit în Noul Enawar. La început, da, a încercat să pună ordine în oraş, dar apoi ne-a abandonat ca pe nişte câini!

— Neor este mort, a anunţat Adhara şoptit.

— Apoi, viaţă lungă eroului care l-a ucis, i-a răspuns celuilalt, scuipând pe pământ într-un semn de dispreţ. Learco... El, da, era un rege. După înmormântarea lui, totul a mers prost. De îndată ce regina a plecat de asemenea, armata a cedat. Majoritatea gardienilor au fost trimişi pe front, şi am rămas doar o mână să apărăm un oraş panicat.

— Dowan a fost unul de-al lor, ştii, a intervenit băiatul cu mândrie. A dezertat când i-au cerut să părăsească oraşul.

— Locul meu era aici. M-am înrolat în armată pentru a apăra Makratul, şi am vrut să continui să fac asta. Habar n-ai ce atmosferă era aici. Oamenii au fost ucişi pe stradă pentru un strănut. Oricine era acuzat de răspândirea bolii.

S-a oprit, cu ochii înlăcrimaţi.

— Şi apoi, într-o noapte, uşa s-a prăbuşit cu o bubuitură. Nefericiţii pe care îi ţineam în afara zidurilor au năvălit în oraş semănând teroare. Nu am avut destui oameni să-i oprim şi într-un timp scurt au invadat Makratul.

Privirea membrilor adunării s-a întunecat, iar tăcerea a devenit şi mai grea.

— A fost un coşmar, a continuat Dowan. Au răscolit hanurile şi s-au grăbit să intre în case furând tot ce au putut. Nici măcar nu le-a părut rău pentru femei şi copii, adevărate bestii turbate. Epidemia s-a răspândit ca un foc de tabără, şi am fost infectaţi unul după altul. Până atunci, boala a rămas închisă între zidurile palatului; apoi s-a răspândit peste tot.

— El este singurul supravieţuitor dintre tovarăşii săi, a adăugat băiatul.

Părea dornic să-şi dovedească propria valoare şi se uita la liderul său cu ochii strălucind de admiraţie. Dowan, pe de altă parte, l-a privit binevoitor.

— Eu şi tovarăşii mei am încercat să ne opunem acestei nebunii, dar când au ajuns, era deja prea târziu, a spus el.

— Cine, erau «ei»? a întrebat Adhara.

— Consiliul Înţelepţilor. N-am înţeles niciodată exact cine sunt. Poate soldaţi înapoiaţi de pe front, sau tâlhari. S-au proclamat conducători ai Makratului. După aceea, ei au adunat un grup de criminali ca şi ei, pe care i-au numit pompos «Gardienii Înţelepciunii» şi au pretins că vor restabili ordinea în oraş.

— O intenţie lăudabilă, observă Dedrass, cu un indiciu de sarcasm.

Dowan l-a privit pieziş. Amintirile sale erau prea vii pentru ca el să suporte acest tip de comentariu.

Adhara a intervenit pentru a reduce tensiunea.

— Ce s-a întâmplat cu grupul tău?

— Ne-au decimat. Odată ajunşi la putere, Înţelepţii au introdus legea marţială şi au adoptat un set incredibil de reguli care trebuie urmate, în timp ce ei îşi acordă toate privilegiile. Frica a făcut restul, iar puţinii care au încercat să se revolte au fost spânzuraţi. Cei ca noi care au reuşit să scape au fost declaraţi haiduci. Dar acum e de ajuns, a adăugat Dowan, îndreptându-şi spatele. Suntem cel puţin o sută în tot oraşul, împărţiţi în unităţi mici ca cea pe care o vedeţi. Ne-am refugiat în aceste subterane abandonate pentru a organiza rezistenţa. Furăm mâncare şi o distribuim celor care nu o pot obţine, încercăm să ne opunem execuţiilor în masă şi desfăşurăm operaţiuni de gherilă. Scopul nostru este să luăm Makratul înapoi şi să restabilim ordinea de altădată. Şi din moment ce regele ne-a uitat, suntem pe cont propriu, concluzionează el cu o voce gravă.

Adhara ar fi vrut să le spună că nu au fost uitaţi deloc, dar că soldaţii lipseau: cei care nu fuseseu ucişi de boală luptau în prima linie şi nu erau suficiente trupe pentru a recuceri un oraş al haosului. Cu toate acestea, nu a avut curajul să dea vina pe aceşti oameni pentru neîncrederea lor în guvern.

— Voi vorbi cu Curtea despre tine când mă întorc la Noul Enawar, a spus ea. Voi insista ca întăririle să fie trimise la tine pentru a recuceri oraşul.

Dowan a izbucnit în hohote.

— Chiar aşa? Spune-le în schimb că nu aşteptăm nimic de la ei. Au plecat pentru că sunt laşi. Toţi sunt la fel la putere, înmuiaţi şi egoişti!

— Nu e ceea ce crezi...

— O, ba da, micuţa mea doamnă. Şi apoi trebuie să ne ocupăm de ceea ce se întâmplă acum, nu de ceea ce s-ar putea întâmpla. Dacă chiar crezi în cauza noastră, atunci alătură-te nouă. Avem nevoie de sânge nou.

Dowan a pus ochii pe pumnalul lui Adhara, iar fata s-a simţit brusc inconfortabil. Ştia că disperarea poate transforma bărbaţii în lupi. Era mai bine să plece de acolo cât mai curând posibil.

— Nu trebuie să ne dai răspunsul imediat. Dormi, şi ne vei spune dimineaţă care sunt intenţiile tale.

Micul grup s-a pregătit pentru noapte. Nu erau suficiente paturi pentru toată lumea, au luat câteva paie din fiecare dintre saltele şi a făcut o grămadă mică abia suficient pentru două saltele mizerabile. Adhara şi Adrass s-au întins acolo, dar somnul nu venea. De îndată ce torţele au fost stinse, un întuneric adânc a invadat camera. Unul dintre bărbaţi s-a dus să stea în faţa singurei intrări, şi era tăcere.

Adhara a rămas trează cu mâna pe pumnal. Întunericul o deranja, iar aceşti oameni nu i-au inspirat încredere. A aşteptat ca respiraţiile lor să devină grele, până când a fost convins că toată lumea a adormit. Dintr-o dată, un sunet uşor i-a atras atenţia. Nu era un şobolan sau un alt animal. Era o voce, o voce care şoptea cuvinte de neînţeles. Adrass se ruga. Respiraţia lui era consumată într-o litanie plângătoare, în care se simţea toată teroarea lui. Adhara a simţit o bucurie secretă. Soarta a inversat rolurile, echilibrând greşelile cauzate şi jignirile suferite. S-a pocăit aproape imediat de acest gând meschin. Acest om poate că era duşmanul său şi a dispreţuit-o, dar era consumat de o teamă pe care ea însăşi o cunoştea prea bine.

Şi-a întins piciorul şi l-a împins pe Adrass; şi-a întrerupt instantaneu rugăciunea.

— Mâine, plecăm cât mai curând posibil, a şoptit ea.

— Eşti rănită. Nu te-am adus aici ca să cedezi unei infecţii stupide.

— Este doar o rană uşoară, a răspuns Adhara, iritată. Şi oamenii ăştia sunt periculoşi. Liderul lor se uita ciudat la pumnalul meu.

— Nu-ţi pot dovedi că te înşeli.

— Deci suntem de acord. În zori, mâncăm ceva şi plecăm. Îţi aminteşti drumul de aici?

— Da.

— Perfect, concluzionează Adhara, şi a tăcut.

Câteva minute mai târziu, murmurul a fost reluat. Adrass se ruga cu devotament, implorând cu disperare un zeu ipotetic. Vocea lui a enervat-o, dar în acelaşi timp era ceva profund uman în această chemare care s-a înălţat la cer. Ceva care a unit-o pe ea şi pe călăul ei.

— În timpul zilei, ieşim doar dacă avem o misiune importantă de îndeplinit. S-ar putea să fim recunoscuţi, şi există o recompensă pentru capturarea noastră. Să te însoţesc ar fi un risc inutil.

— Nu trebuie, ştim unde să mergem, a răspuns Adrass.

Dowan i-a privit pe amândoi lung.

— Ceea ce faci este echivalent cu trădare, a spus el în cele din urmă. Oraşul ăsta e pe moarte şi are nevoie de toată puterea disponibilă pentru a supravieţui. Şi tu, preferi să mergi în căutarea unor cărţi stupide pentru un remediu care nu există.

— Fără un leac, toată Lumea Pământeană va fi în curând ca Makratul, a obiectat Adhara.

Dowan a ridicat din umeri.

— Răul va trece, la fel ca şi alte boli care au trecut de-a lungul secolelor. Dar Înţelepţii nu vor pleca dacă nu-i vânăm.

El a tăcut pentru un moment şi a continuat:

— Te-am salvat, pentru că era corect să facem asta. Mărturisesc, totuşi, că mă aşteptam la un minim de recunoştinţă din partea ta.

Adhara a încercat să fie hotărâtă.

— Fiecare cu propria misiune. A noastră e diferită de a ta, spuse ea pe un ton de sfidare.

Pentru o clipă nimeni nu a vorbit, iar Adhara s-a temut că Dowan va încerca să-i oprească. În cele din urmă, el se dădu deoparte şi le făcu semn cu mâna.

— Plecaţi şi nu mai apăreţi niciodată aici.

Au călătorit în direcţia opusă prin tunelurile lungi şi întortocheate şi au ajuns în cele din urmă în aer liber. Un răsărit acid lumina oraşul părăsit. Ziua, Makrat era chiar mai spectral decât noaptea. Anunţuri postate peste tot, dar nici un sufletul pe stradă: multe case aveau uşile şi ferestrele baricadate; altele, abandonate, se uitau la alei cu orbitele ferestrelor lor goale.

Adrass era palid, iar îndoiala îi trecea prin minte lui Adhara.

— Te simţi bine?

— Da. Este doar acest loc care mă face nervos, a răspuns el.

La colţul unei străzi, au văzut o fântână într-o piaţă care fusese o dată splendidă. Palatele sale erau acum nelocuite, iedera zidurilor sale se ofilea, iar aleile sale pietruite pline de gunoaie în descompunere. Duhoarea era insuportabilă.

Adrass s-a urcat pe marginea fântânii, a apucat frânghia ataşată de scripete şi s-a lăsat în jos.

— Unul dintre fraţii noştri a descoperit intrarea din întâmplare căzând în ea, a spus el.

Deschiderea era îngustă, cu greu suficientă pentru a lăsa un om să treacă.

— Când sunt jos, coboară.

Adhara s-a aplecat: zidurile de cărămidă s-au pierdut în întuneric impenetrabil.

Scârţâitul scripetelui a sunat pentru o eternitate. În cele din urmă, o bufnitură a făcut-o să înţeleagă că Adrass a atins fundul. Venise rândul ei.

A alunecat de-a lungul frânghiei, cu mâinile arse de frecare, şi a aterizat într-o peşteră îngustă, abia suficient de lată pentru doi. Adrass se sprijinea de pământ, ilumina piatra cu un foc magic aprins pe mână. Adhara a observat zidul: părea neted, fără asperităţi deosebite; dar Adrass nu părea să fie de acord.

— Dă-te la o parte, a spus el, scotocind prin geanta lui pentru a lua o cheie mică de fier.

Era o mică gaură în pământ. Adrass a împins cheia în ea.

— Fiecare dintre fraţii noştri a avut o dublură, a explicat el cu o urmă de durere în voce.

El a întors cheia, şi imediat o secţiune circulară a podelei a coborât şi s-a răsucit. Dedesubt, golul.

Adrass s-a ridicat şi s-a uitat la deschidere.

— Intrarea în biblioteca pierdută, a anunţat el.

Apoi s-a uitat la Adhara.

— Eu mă duc primul.

18

DILEMA

Lumina tremurândă a lumânării arunca umbre tulburătoare pe feţele obosite ale membrilor Consiliului. Printre ei, generali abia întorşi de pe front, Fraţii Fulgerului, Theana, şi în cele din urmă Kalth, arătând ca întotdeauna serios şi tensionat.

De când Doubhée era şef al armatei, situaţia s-a îmbunătăţit. Au încetat să mai piardă teren, dar nici nu câştigaseră teren. Au continuat să-şi apere cele câteva avanposturi, fără a reuşi să înăbuşe inamicul.

Abia terminaseră de discutat despre strategia militară, când Kalth s-a întors spre Theana.

— Cum rămâne cu tratamentul bolii?, a întrebat el brusc.

Magiciana se agită pe scaun. Se aştepta la această întrebare, dar nu atât de curând. Toţi ochii erau pe ea, iar camera s-a scufundat într-o tăcere grea.

— Lucrăm la asta, a răspuns ea.

Ea a explicat pe scurt ce au descoperit, şi anume că boala era un sigiliu foarte puternic, care era răspândit de spori infectaţi, creaţi prin magie.

— Sigiliile pot fi rupte doar de cei care le-au invocat. Dacă magicianul în cauză e mort, înseamnă că nu există leac?

Kalth tocmai vorbise. Theana nu ştia că acest copil are atât de multe cunoştinţe.

— În teorie, da, dar s-a întâmplat deja în istoria noastră ca sigiliile să fie rupte de alţi magicieni mai puternici. Ca Aster, de exemplu. Şi, în orice caz, chiar dacă un sigiliu este cauza acestei boli, aceasta nu înseamnă că nu există nici un tratament care poate vindeca sau atenua simptomele sale.

O licărire de uşurare a luminat feţele adunării.

— Deci cred că îţi concentrezi eforturile în direcţia asta, nu-i aşa?

Theana a avut un moment de ezitare. Ea nu primise încă niciun răspuns de la Milo cu privire la poţiunea adusă de pitic. Era mai bine să fie atentă.

— Studiem diferite ipoteze. Unii dintre fraţii mei lucrează zi şi noapte pentru a găsi o cale de a opri contaminarea; alţii au făcut distilate pe care le experimentăm în prezent cu pacienţii din carantină.

— Şi care sunt rezultatele în acest sens?

Magiciana şi-a înghiţit saliva.

— Nimic foarte important. Progrese mici, nimic concludent, din păcate.

— Deci nu-mi poţi spune dacă, şi mai ales când, putem spera să avem un leac?

Kalth s-a uitat la ea cu severitate, iar Theana ar fi jurat că toţi ceilalţi i-au pus la îndoială abilităţile de magician.

— Nu, nicio predicţie posibilă, a recunoscut ea.

Un murmur de dezaprobare a străbătut camera. Dezamăgirea consilierilor era palpabilă.

Kalth i-a redus la tăcere cu un gest şi a ridicat întâlnirea. Toţi s-au îndreptat spre ieşire cu o nemulţumire evidentă, iar Theana s-a uitat în jos.

Kalth a continuat să se holbeze la ea, iar bătrâna a înţeles că a venit timpul să se explice.

— Aş dori să vorbesc cu tine despre un fapt, a spus ea atunci când toată lumea a părăsit camera.

Tânărul suveran nu părea surprins.

— Te ascult.

Theana i-a spus despre vizita lui Uro. Starea bolnavilor cărora li s-a dat poţiunea s-a îmbunătăţit, iar unii chiar s-au vindecat. Administrat de ceva timp, acest remediu părea eficient, dar ea însăşi nu era încă pe deplin convinsă de natura sa benefică. Ea i-a ordonat lui Uro să nu răspândească vestea şi, mai presus de toate, să nu-şi distribuie poţiunea în jur fără permisiunea ei. În schimb, ea a promis să-i satisfacă dorinţa de glorie. Acest lucru a făcut-o mai ales suspicioasă: această nevoie obsesivă de a fi sărbătorit ca un salvator de către generaţiile viitoare. De aceea, a preferat să aştepte rezultatele analizelor comandate de Milo pentru a discuta cu Consiliul.

— Ai făcut ceea ce trebuia, a răspuns Kalth zâmbind.

Theana s-a simţit uşurată.

— De la o zi la alta, voi avea compoziţia, şi apoi vom şti.

— De ce anume ţi-e frică?

Magiciana a dat din cap.

— Intuiţia mea îmi spune că e ceva dubios în povestea asta. Uro a fost prea eveziv când l-am rugat să-mi dea compoziţia remediu lui. Vreau să văd clar înainte să declar victoria.

Kalth a dat din cap.

— Acest lucru este rezonabil; dar acestea fiind spuse, aminteşte-ţi că oprirea contaminării rămâne prioritatea noastră. Dacă această poţiune poate fi utilă regatului, atunci va trebui să o folosim. Cu tine, pot fi sincer, pentru că eşti unul dintre singurii oameni care cred cu adevărat în mine. După cum merg lucrurile, şansele noastre de triumf sunt diminuate. Epidemia ne decimează, ne lipsesc oamenii, elfii sunt invincibili. Este *esenţial* să se restabilească superioritatea numerică.

Încă o dată, Theana a simţit admiraţie pentru el. În ciuda lucidităţii sale şi a logicii ferme, Kalth nu putea să nu simtă greutatea responsabilităţilor înfricoşătoare care îi apăsa pe umeri. Şi totuşi, el continua să ia deciziile necesare şi să lupte pentru a-şi salva împărăţia, ca un adevărat conducător. Ar fi trebuit să-l ajute, nu invers.

Acest gând a emoţionat-o, şi fără să se gândească l-a îmbrăţişat. Kalth nu a reacţionat imediat, şi apoi s-a lăsat dus, îmbrăţişând-o ca un fiu, pe mama lui. Au stat câteva momente, consolându-se reciproc pentry furtuna care era probabil să-i ia pe amândoi. Apoi s-au îndepărtat, iar Kalth i-a mulţumit cu zâmbetul pe buze înainte de a părăsi camera.

Răspunsul a venit două zile mai târziu.

Când se auzu o bătaie la uşă, Theana a tresărit.

— Intră, spune ea, cu gâtul uscat.

Din neant ieşi silueta lui Milo, un tânăr slab, cu o purtare modestă. Theana l-a examinat cu atenţie, fără să poată ghici dacă veştile pe care i le-a adus erau bune sau rele.

— Ei bine?

Milo şi-a plecat capul şi de data asta şi-a dat seama că nu-i va plăcea răspunsul.

— Am analizat poţiunea pe care mi-ai dat-o. Conţine multe ingrediente pe care le consider inutile: extracte de plante medicinale cu efecte de vindecare nesemnificative, apă, alcool...

— Uro a vorbit despre o frunză de mătrăgună.

— Da, sunt urme de ea, în cantităţi mici.

Magiciana se agită în scaunul ei.

— Dar dacă nu este nimic în ea care are putere reală de vindecare, de ce funcţionează?

— Pentru că conţine sânge de nimfă.

Theana a încremenit. Într-o clipă, toate piesele puzzle-ului s-au adunat. Uro a minţit. Nu era ambrozia, nici vreo plantă rară necunoscută. Sângele avea virtuţi terapeutice. Cum de nu s-a gândit la asta mai devreme? Era evident, aproape banal. Nimfele erau imune, ceea ce a dus la faptul că au fost acuzate de răspândirea bolii. S-a cutremurat. Ultima dată când s-au văzut, piticul i-a spus că a avansat în producţie, iar imaginea a zeci şi zeci de fiole îngrămădite în casa lui a îngrozit-o. Nebunul ăsta măcelărea oameni nevinovaţi ca să-şi construiască gloria. Şi partea cea mai rea era că ea l-a încurajat. Capul s-a întors şi a trebuit să închidă ochii, agăţându-se de braţele scaunului ei.

— Nu e posibil, a murmurat ea.

— Dar funcţionează, spuse Milo.

Era un ton ciudat în vocea lui.

Theana şi-a lărgit ochii.

— Nu contează dacă funcţionează sau nu! Nu putem ucide unul ca să salvăm pe altul! a ţipat ea.

— Sângele unei singure nimfe este capabil să trateze până la zece persoane. Este vorba despre sacrificarea câtorva vieţi pentru salvarea Lumii Pământene!

Milo s-a uitat la ea cu ochi febrili.

— Ce am realizat până acum, cu toată ştiinţa noastră? Nimic. Toţi tovarăşii cu care am început căutarea au murit, şi în ceea ce mă priveşte, voi purta pentru totdeauna în carnea mea stigmatul acestei boli. Oamenii continuă să moară, oraşe întregi sunt aruncate în haos, şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, elfii ne smulg pământul. În aceste vremuri tulburi, nu ne putem permite luxul de a privi prea mult la moralitate.

Cu câteva luni mai devreme, nimeni nu ar fi îndrăznit să-i vorbească în acest fel. Oamenii o considerau aproape o sfântă, iar cuvântul ei avea forţa legii.

— Dacă-l pedepseşti pe Uro şi îi interzici vindecarea, câţi oameni vor mai muri? Dacă nu există alt antidot? Dacă ar fi singura cale de a evita anihilarea raselor care populează Lumea Pământeană?

Cuvintele sale au rezonat puternic în cameră, iar Theana s-a cutremurat, copleşită.

— Îmi ceri să ucid în mod deliberat, nu ştiu câte creaturi nevinovate... a şuierat ea.

— Şi ce dacă? Epidemia asta nu măcelăreşte deja oameni nevinovaţi? Condamnarea la moarte a mii de oameni nu creează nici o problemă pentru tine, dar ai mustrări în legătură cu sacrificarea nimfelor în numele unui bine mai mare?

Theana a simţit o prăpastie deschisă sub picioarele ei. Dintr-o dată, cuvintele lui Milo au ispitit-o. Era o logică perversă în toate astea, o logică care se suprapunea cu ce i-a spus Kalth: trebuiau *să* găsească un leac, cu orice preţ. Dar ideea de a spăla sângele cu un alt sânge a trezit-o din transă. Nu a putut ceda. Pur şi simplu nu a putut.

— Linişte! a ţipat, sărind în picioare. Ceea ce spui nu are nici un sens. Vom trimite pe cineva să sechestreze materialul pe care Uro îl ţine în casa lui, şi apoi îl vom aresta. Şi între timp, voi lucra personal pentru a găsi un alt leac!

Milo s-a uitat la ea în întuneric.

— Nu lăsa această oportunitate să scape, Excelenţă.

— Decizia mea a fost luată. Acum du-te şi fă ce ţi-am ordonat să faci, a spus ea autoritară.

Milo a mers la uşă fără un cuvânt.

— Şi să ştii că deja mă gândesc la o soluţie, spune ea, cu dinţii încleştaţi.

Milo nici măcar nu s-a întors. S-a oprit pentru o clipă, apoi a ieşit.

Theana a avut nevoie de câteva minute să se calmeze. Tremura de indignare. Ceea ce tocmai se întâmplase era de o gravitate absolută. De acum înainte, nu mai putea fugi. Era timpul să preia frâiele.

PARTEA A TREIA

BIBLIOTECA PIERDUTĂ

19

BIBLIOTECA PIERDUTĂ

Adrass a fost înghiţit de un întuneric mucegăit. Sufla un aer rece acolo jos. A aprins un foc magic, iar Adhara a distins primele trei trepte din ceea ce trebuia să fie o scară în spirală. Adrass a început coborârea şi, foarte repede, lumina nu mai era suficientă. Fără să se gândească, Adhara a rostit câteva cuvinte, şi un mic glob luminos a răsărit între degetele ei. Ea l-a observat, uimită să vadă cât de natural au ieşit vrăjile gravate în memoria ei. A studiat apoi scara îngustă în spirală. Era atât de adâncă încât i-a luat câteva minute să vadă sfârşitul. Adrass o aştepta la piciorul său, mai palid ca niciodată, cu o uşoară transpiraţie pe frunte.

— Totul e în regulă?

— Nu-mi mai pune întrebarea asta! Cea care este pe moarte eşti tu, subliniez, a răspuns el sec.

Erau acum într-o cameră vastă, ruinată, al cărui tavan imens boltit era susţinut de un cadru de lemn mai recent. Din podeaua acoperită cu marmură policromă purtată de timp stătea coloanele fasciculare. Unele erau trunchiate, altele se ridicau până la tavan. Erau înnegrite, ca şi cum un cataclism misterios ar fi măturat frumuseţea elegantă a locului. Erau resturi de scaune şi mese impunătoare odată peste tot.

— Ast a fost sala de consultaţii, a explicat Adrass, făcând puţină lumină.

Spaţiul din faţa lor era enorm. Coloanele păreau a fi trunchiurile unei păduri magice şi atemporale.

— Cât de departe merge?, a întrebat Adhara, admirativ.

Adrass a ridicat din umeri.

— Nu-mi pot da seama. N-am ajuns până la sfârşit niciodată.

A început să avanseze printre moloz şi bucăţi de pergament ars. Întunericul făcea sarcina şi mai dificilă. Adhara era pe cale să-l urmeze, când ceva i-a atras atenţia. Pavajul de marmură de sub picioarele sale era încrustat cu motive de cristal negru. Reprezenta dragoni, poate zei. Adhara s-a aplecat. A suflat în praful şi cenuşa acumulate de-a lungul anilor, iar dedesubt a apărut faţa unei bătrâne care se uita la ea enigmatic. Între ochii ei, un fel de piatră cu reflexii cenuşii.

— Să mergem, i-a spus Adrass.

Când i s-a alăturat, el a adăugat, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

— Am găsit nenumărate fragmente de genul ăsta. Noi, Observatorii, am venit aici pentru prima dată în căutarea unui refugiu pentru secta noastră. Ni s-a părut o idee grozavă să folosim fântâna ca drum de acces, şi am început să săpăm. După câţiva metri, am găsit golul şi acest spaţiu pe care îl vezi.

A arătat spre camera imensă.

— Am continuat să săpăm, înţelegând treptat că era o bibliotecă, cea mai mare care a existat vreodată în Lumea Pământeană. Nu ne-am oprit până când am descoperit etajele

inferioare, şi pentru a face întreaga structură mai stabilă, am construit cadrul de lemn pe care l-ai observat mai devreme.

Adhara a aruncat o nouă privire admirativă în jurul ei.

— Şi focul?, a întrebat ea. Cum a ajuns biblioteca asta sub pământ?

— Nu ştim sigur, nu există documente care să dateze din acel moment, dar după toate probabilităţile, când elfii au părăsit treptat Lumea Pământeană după sosirea celorlalte rase, au decis să distrugă acest loc şi cunoştinţele extraordinare pe care le conţinea. Într-adevăr, acest popor a şters sistematic toate urmele trecerii sale înainte de a dispărea.

Adhara a fost lovită de un fior. Ce ură a trebuit să-i animat pentru a fi capabili de o asemenea urâciune?

Au mers sub tavanul jos, apăsător al sălii imense, ce se pierdea printre colţuri întunecate identice unul cu altul. Adrass însuşi nu mai părea foarte sigur de drumul înainte.

— Dacă ceea ce tocmai mi-ai spus este adevărat, ce speri să găseşti aici?, a întrebat Adhara.

— Nu totul a ars, a răspuns el cu iritare.

Respiraţia lui era din ce în ce mai grea, iar Adhara a început să-i pună serios la îndoială sănătatea. Nu era normal pentru el să fie atât de fără suflare.

După o oră de explorare inutilă, Adrass s-a oprit în cele din urmă, confuz.

— Mi s-a părut că era pe aici... s-a bâlbâit, uitându-se în jur cu consternare.

Era şi mai palid şi febril.

— Ce anume?, a întrebat Adhara.

— Intrarea la etajele inferioare...

— Cum arată?

— E o gravură mare de cupru. Când încă veneam aici, o întreţineam, dar acum poate fi acoperită de praf, la fel ca restul.

Adrass a scotocit prin geantă şi a scos un pergament îndoit în două, pe care l-a pus pe podea. Era o hartă aspră, desenată în cărbune. Într-un colţ era desenat un fel de soare mare.

— Asta e, vezi?, a spus el cu o voce tremurândă.

Adhara nu a recunoscut nimic asemănător în jurul ei. Tavanul era abia doi stânjeni de înalt, ea l-ar putea atinge cu palma, iar acest lucru reducea câmpul ei vizual. Mai mult decât atât, întunericul era atât de gros încât globurile lor luminau doar o mică parte din loc.

— Nu cred că seamănă ceva, a răspuns ea, cu un aer deprimat.

Dar Adrass nu era descurajat.

— Stai aici, i-a poruncit el, făcând un pas înainte.

Adhara l-a blocat cu un braţ.

— Dacă pleci, nu mă vei mai găsi niciodată.

Era un risc concret: chiar dacă nu au existat ziduri de separare, haosul care domnea în acest loc l-a făcut mai înşelător decât un labirint.

— În schimb, să căutăm o cale de a ne orienta, a sugerat ea. Dar împreună.

Au studiat harta pe larg, dar nu au fost capabili să se orienteze.

— Eşti sigur că ăsta e planul acestei camere?, a întrebat Adhara, curajoasă.

Adrass şi-a şters sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii.

— Nu ştiu... eu... am făcut-o când am venit aici şi nu am avut ocazia să mă întorc, s-a bâlbâit el.

Adhara l-a privit cu groază şi s-a aşezat pe jos, pentru a face un inventar al proviziilor sale. În timp ce Dowan şi acoliţii lui dormeau, ea le căutase în cufere şi furase suficientă mâncare pentru câteva zile. Prin adăugarea celor ale lui Adrass, ar trebui să aibă suficient pentru a le ajunge o săptămână bună. A aruncat cu o bucată de carne uscată în tovarăşul ei de ghinion.

— Va trebui să ne raţionalizăm, spuse ea.

— Nu, trebuie să găsim intrarea, sau suntem pierduţi.

— Mănâncă. Gândeşti rău pe stomacul gol.

Au mâncat în tăcere, într-o atmosferă de ostilitate. Această călătorie a devenit din ce în ce mai insuportabilă, s-a gândit ea. Dacă măcar ar fi putut să se vindece singură!

S-a ridicat şi a început să facă sutele de paşi din cameră, asigurându-se că nu se îndepărtează prea mult. Astfel, a observat din nou motivele gravate pe pardosea. Şi-a îndepărtat distrasă praful de pe picioare, şi a descoperit faţa severă, încruntată, care părea familiară pentru ea.

— Adrass, vino aici!

S-a ridicat cu dificultate şi s-a îndreptat spre ea. Încă gâfâia.

— Ce se întâmplă?

Adhara a arătat spre desenul de pe podea. Adrass l-a privit prima dată indiferent, şi apoi l-a examinat cu atenţie.

— E Thenaar... a murmurat.

Adhara i-a curăţat restul feţei. Era Thenaar, într-adevăr. Dar mai era ceva. Un fel de plan, deasupra capului. Ea şi Adrass au curăţat podeaua pentru a-l descoperi.

— Este Ţara Focului! a exultat Adrass. Thenaar este un zeu elf, poporul său l-a numit Shevraar. Elfii aveau multe zeităţi: fiecare pământ corespundea unui zeu. Ar trebui să ştii, pentru că asta face parte din cunoştinţele pe care ţi le-am insuflat.

Asta era adevărat. În timp ce vorbea, totul i-a venit în minte.

— Mai devreme, am crezut că o văd pe Thooli, spune ea.

Thooli, zeiţa timpului, gardianul Pământului Zilelor.

— Tocmai când am intrat, a adăugat Adhara.

— E o hartă... Podeaua bibliotecii este decorată cu o hartă a Lumii Pământene! exclama Adrass, entuziasmat.

— Dacă da, atunci gravura de cupru despre care vorbeai mai devreme ar putea fi o modalitate de a-l reprezenta pe Glai, zeul soarelui. Deci, trebuie doar să urmeze această hartă spre Pământul Soarelui şi vom găsi intrarea la etajele inferioare, a observat Adhara.

Geografia Lumii Pământene a prins contur în mintea ei. Ţara Focului era una dintre cele mai îndepărtate de Pământul Soarelui.

Amândoi au început să mături ferm pământul, dar curând şi-au dat seama că harta în cauză era imensă. Adrass a spus adevărul, o parte din sala mare nu a fost niciodată explorată de Observatori. Jumătate din Ţara Stâncilor, de exemplu, încă dormea sub praf, şi au avut mari dificultăţi în a găsi primul fragment din Ţara Vântului care-i era vecină. În ceea ce priveşte Ţara Apei, pur şi simplu nu a apărut. Le-a luat aproape o oră să scoată în lumină frontiera incertă a Ţării Mării, înainte de a atinge în cele din urmă obiectivul dorit.

— Uite-o! exclama Adhara, sărind în picioare.

— Deci, acum tot ce trebuie să facem este să găsim soarele, a spus Adrass.

A încercat să crească luminozitatea globului, dar era prea slab. Adhara a fost cea care a făcut-o pentru el. Imediat, o strălucire îndepărtată le-a atras atenţia. Un soare imens de cel puţin zece stânjeni în diametru, forjat dintr-un singur bloc de aur, cu o faţă intactă parţial acoperit cu un strat gros de cenuşă. În ciuda mizeriei sale, strălucea într-un mod extraordinar. Elfii trebuiau să aibă cunoştinţe mari despre metalurgie pentru a produce o asemenea minune.

Un sunet uşor a smuls-o pe Adhara din contemplarea sa. Adrass şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în genunchi.

— Vrei să ne oprim o vreme?

În loc de orice răspuns, el se uită urât la ea.

Adhara a simţit că furia punea stăpânire pe ea.

— Nu vezi în ce stare eşti? Credinţa te-a orbit atât de mult?

— Nu e vorba doar de credinţă. Aceasta este salvarea Lumii Pământene, iar tu eşti singura noastră speranţă.

Vocea lui trăda o disperare absolută.

— Chiar vreau să salvez această lume, a adăugat el.

Adhara ofta.

— Cum intrăm?, a întrebat ea, resemnată.

Adrass s-a ridicat cu mândrie refuzându-i ajutorul.

— Când am găsit intrarea, era protejată de un sigiliu. Doi dintre oamenii noştri şi-au dat viaţa pentru a-l distruge. Ulterior, i-am impus o vrajă de recunoaştere, care ar trebui să funcţioneze în continuare.

El s-a apropiat încet, sprijinindu-se pe marginea soarelui gigantic, şi a rostit o propoziţie scurtă în elven în şoaptă.

Un clic brusc, şi soarele alunecă cu un sunet asurzitor. Întreaga cameră vibra, tavanul şi stâlpii de lemn tremurau periculos, iar Adhara se temea că tavanul se va prăbuşi. Apoi totul s-a oprit, iar tăcerea a fost din nou totală. În loc de soare s-a deschis o prăpastie, în care o altă scară, de data aceasta din metal, plonja. Adrass s-a angajat primul, ca întotdeauna.

— Urmează-mă, spuse el sec.

Adhara se supuse. După un şir de trepte, au ieşit pe un coridor larg, uşor înclinat. În stânga sa, un perete de aproximativ un stânjen şi jumătate, înconjurat de arcade mari susţinute de coloane subţiri de cristal negru. Dădea drept într-un abis fără sfârşit. Când Adhara s-a aplecat, o gură de aer cald cu un miros indefinit a atacat-o. Ceva care amintea de sulf, dar şi apă şi mucegai. În dreapta, de-a lungul pereţilor, rafturi de arţar, a căror culoare deschisă a produs un contrast ciudat cu întunericul ambiental. Aveau o înălţime de cel puţin zece stânjeni, complet acoperite cu cărţi. Adhara n-a mai văzut aşa ceva. Mai sus, cartuşele elven au indicat diferitele secţiuni. Coridorul era înfăşurat în spirală în jurul acestui vid spectral, în timp ce între rafturi, la intervale regulate, camere mici erau deschise, probabil, o dată rezervate pentru consultare. Biblioteca, de fapt, era o groapă imensă fără fund.

Adrass s-a rezemat de perete, fără suflare.

— Biblioteca e imensă. Cărţile se găsesc pe holuri şi de-a lungul acestui coridor care duce la nivelurile inferioare. Nu am nici o idee cât de adânc este, unii dintre noi au încercat să coboare în partea de jos, dar nici unul dintre ei nu s-a întors vreodată, a spus el. Unele zone s-au prăbuşit, altele sunt inundate.

Adhara s-a uitat în jur cu uimire. Acest loc era complet opusul conceptului său de bibliotecă. Nu avea nimic de-a face cu ceea ce şi-a imaginat! Şi apoi avea ceva deranjant, oribil. Această prăpastie din centru, de exemplu, a atras-o la fel de mult cum a terorizat-o. Cât de departe au coborât elfii? Ce au săpat în măruntaiele pământului?

Numai tavanul decorat cu mozaicuri splendide aducea un pic de lumină. Aur, roşu rubiniu, verde smarald, albastru cobalt. Un triumf al culorilor care păreau să fi trecut intacte mizeria acelor secole de întuneric şi exil.

— Ştii unde mergem?

— Am o hartă a nivelurilor cunoscute, dar ceea ce căutăm este într-o secţiune neexplorată. Trebuie să mergem mai departe.

Au pierdut repede noţiunea timpului. Trebuie să fi fost prize de aer, pentru că, deşi grea, atmosfera era respirabilă. Doar oboseala picioarelor lor le-a dat măsura acestei călătorii nesfârşite. E imposibil de spus câte etaje au mers deja. Dincolo de cele două sau trei niveluri luminate de focul magic, biblioteca a dispărut într-un întuneric gros.

— Destul! a exclamat Adhara brusc.

— Eşti obosită?, a întrebat Adrass.

— Nu, tu eşti epuizat.

— Să continuăm, îţi spun, a protestat.

Adhara a trebuit să-l ia de guler.

— Eşti singura mea şansă să mă orientez în gaura asta, şi, de asemenea, singurul care mă poate vindeca. Ai nevoie de odihnă.

Adrass avea obrajii scobiţi si pielea i se scălda în sudoare. A fost de acord cu reticenţă şi i-a permis să-l conducă într-una din camerele laterale.

ISTORIE, a spus cartuşul de la intrare. Ei se găseau într-o cameră eliptică, împărţită în diferite compartimente de rafturile acoperite cu cărţi, al căror aspect a creat un fel de labirint. Pentru a evita să se piardă, au înaintat de-a lungul zidurilor. Nu s-au oprit până când nu au găsit un spaţiu uşor mai larg decât celelalte, unde era posibil să se întindă amândoi.

Lucrările ţinute acolo erau într-o stare foarte proastă. Umiditatea a atacat paginile şi coperta, şi a trasat arabescuri deranjante pe podea şi tavan.

— Crezi că suntem în siguranţă aici?, a întrebat Adhara, înainte ca tovarăşul ei să se prăbuşească.

A dat din cap.

— Suntem încă în zona explorată de Observatori. Poţi dormi liniştită.

Astea au fost ultimele lui cuvinte. S-a scufundat imediat într-un somn adânc, iar respiraţia i s-a transformat în şuierat. Adhara l-a privit lung, întrebându-se cum vor putea continua. Adrass era bolnav, nu exista nici o îndoială despre asta. S-a uitat la mâna bandajată. Petele îi invadau deja încheietura mâinii. Chiar dacă se simţea mai bine, răul care o roadea şi-a continuat progresul în tăcere.

A adormit ascultând palpitaţiile surde din mână. Dacă nu ar fi destul de rapizi, doar moartea ar aştepta-o la sfârşitul călătoriei.

20

CREATURI ALE ABISULUI

Adhara s-a trezit cu un tresărit. Nu a înţeles imediat unde se afla: întunericul era de aşa natură încât nici măcar nu putea spune dacă deschisese ochii sau nu. În întunericul total care o înconjura suna un gâfâit obsedant, un fel de raguşeală sufocată. I-a luat câteva minute să-şi revină, iar apoi imaginea lui Adrass bolnav a lovit-o ca un fulger.

S-a ridicat şi a evocat acelaşi foc magic care i-a ajutat să se orienteze cu o zi înainte. Adrass tremura violent şi respira cu dificultate. Mâinile lui erau lăsate pe podea, şi sub unghii a văzut un strop de sânge.

Nu mai exista nicio îndoială că Adrass a contractat boala. Stătea nemişcată privindu-l, ca şi cum ar fi fost fascinată de suferinţa lui. Acele mâini care au atins-o, care au creat-o şi au torturat-o atât de mult timp, vor gusta în curând oroarea morţii. Ar fi trebuit să se bucure, dar n-a făcut-o. I-a fost milă de acest om întins pe jos. În ciuda urii pe care a simţit-o pentru el, în ciuda dorinţei ei de a-l abandona în faţa sorţii sale, a văzut în el o fiinţă care suferea. La fel ca ea.

Adrass a deschis încet ochii, s-a uitat la tavan pentru un moment, şi apoi a încercat să se ridice.

Adhara i-a pus mâna pe piept.

— E mai bine dacă stai culcat, eşti bolnav.

Adrass a încercat s-o îndepărteze, apoi şi-a văzut mâna. A observat imediat sângele, iar umerii i s-au contractat. S-a controlat şi a reuşit să se ridice dureros.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ţi-ai văzut unghiile? Ştii ce înseamnă asta?

Adrass s-a uitat în altă parte, dar Adhara era sigură că a zărit frica, aceeaşi teamă atavică care o sechestrase cu câteva zile mai devreme lângă râu.

— Trebuie să continuăm, nu avem prea mult timp.

— Nu. Ai febră şi nu eşti în stare să mergi.

Adrass s-a prefăcut că nu a auzit-o. S-a aplecat să scotocească prin geantă şi a scos un măr încreţit.

— Îl vom împărţi pe drum.

— Dar asculţi ce spun sau nu?

— Ţi-am spus că trebuie să continuăm! răcni tovarăşul său de călătorie.

Fata era impresionată de reacţia lui.

«Trebuie doar să-şi dea seama, până la urmă. Poate muri oriunde vrea. În orice caz, este pierdut», a mormăit ea în interior.

A luat mărul, a mâncat jumătate din el, şi apoi i-a aruncat ce a mai rămas. Adrass a pornit din nou prin forţa voinţei sale, şi era cu câţiva paşi înaintea ei.

Şi-au reluat coborârea laborioasă. De la etaj la etaj, biblioteca se micşora, aerul se încălzea. Un gâlgâit surd creştea brusc din măruntaiele pământului. Mozaicurile

policromate de la etajele superioare au fost urmate de fresce tulburătoare reprezentând monştri ameninţători. O lume necunoscută şi acum indescifrabilă s-a desfăşurat în faţa ochilor lor, în mijlocul mucegaiului şi frunzelor Lactesiei. Adhara auzise de ea: era cea mai comună plantă de pe Pământul Nopţii, una dintre puţinele care creşteau într-un astfel de loc. Avea frunze cărnoase, albastru închis şi flori în formă de glob, din care emana o strălucire albăstruie slabă. Primele tulpini căţărătoare s-au ridicat misterios de la sol, în buchete izolate. Apoi, pe măsură ce coborau, planta prolifică a desenat arabescuri pe tavan, s-a înfăşurat în jurul coloanelor, s-a târât pe pământ. Uneori, Adhara nu a putut evita zdrobirea unei flori, din care apoi a ţâşnit un suc luminiscent cu mirosul de moarte.

Au părăsit SECTORUL ISTORIEI. Cartuşele de pe uşile camerelor laterale indicau acum: EPIC, MITOLOGIE, POVEŞTI.

S-au scufundat mai departe în adâncuri, şi curând Adrass nu a mai putut menţine focul magic. Adhara a preluat conducerea. O urma târându-şi piciorul. Dintr-o dată s-a auzit o bufnitură şi ea s-a întors: Adrass era întins pe pământ, cu mâinile cu disperare întinse spre rădăcinile Lactescensiei în căutare de sprijin. Degetele lui au lăsat urme lungi de sânge pe tulpini.

Abia a avut puterea să se uite în sus.

— Ajută-mă! a implorat.

Încă o dată, ea a respins tentaţia de a-l lăsa să moară acolo. A eliberat globul luminos pe care îl ţinea în mână şi l-a lăsat să plutească în aer. Apoi şi-a luat tovarăşul cu un braţ şi l-a ridicat pe umeri. Era prima dată când l-a atins cu adevărat, în afară de o luptă sau un ritual, şi a simţit un fior alergând prin membrele ei. I s-a părut ciudat, aproape nefiresc. Au intrat într-una din camerele laterale, cartuşul care anunţa: POEME.

Era o cameră dreptunghiulară, în întregime placată cu plăci mari de cristal negru. Lumina globului s-a înmulţit într-o multitudine de reflecţii. În trecut, ele au strălucit ca oglinzile, dar o parte din splendoarea lor din trecut a rămas în ciuda prafului de secole. Adhara l-a pus pe Adrass pe podea, în mijlocul rafturilor pline de cărţi.

— Trebuie să te odihneşti sau nu plecăm nicăieri, îi spuse ea.

Şi-a rupt o bucată din tunica şi a udat-o cu apă din sticlă. Trebuia să o facă cu mâna stângă, pentru că acum avea foarte puţină sensibilitate în cealaltă; Abia îşi putea strânge degetele.

Adrass a încercat s-o oprească.

— Vei avea nevoie de apă...

— Pentru moment, tu eşti cel care are nevoie de ea, a răspuns Adhara pe un ton fără apel.

I-a pus bucata de pânză pe fruntea arzătoare. Gura lui era înconjurată de sânge. Sângerarea începuse, iar boala părea să progreseze rapid.

Adhara nu ştia ce să facă. Nu exista nici un leac; unii pacienţi au supravieţuit din întâmplare, şi ea nu putea lăsa soarta să rezolve situaţia.

L-a privit ore întregi, schimbând în mod regulat cârpa de pe frunte pentru a scădea temperatura. Faţa lui a devenit din ce în ce mai palidă, semn că boala îşi continua inexorabil cursul. Numai bolborositul îndepărtat de apă, care a devenit din ce în ce mai insistent pe măsură ce au coborât pe coridor, rupea tăcerea absolută a bibliotecii.

— Pleacă... lasă-mă aici, geme Adrass.

— Ştii că nu pot.

— Dar trebuie s-o faci.

— Eşti singurul care mă poate salva. Ai jurat şi nu vreau să mor.

Adrass a deschis ochii în mărgele mici de sânge.

— E un bărbat... maestrul meu, înainte să mă alătur Observatorilor.

A inspirat adânc şi a tuşit ca să-şi limpezească vocea.

— El... te poate salva... dacă îi aduci cartea...

— Şi unde e cartea asta?

Adrass şi-a întors faţa spre ea, a încercat să-şi deseneze un zâmbet.

— Ţi-am spus... e în zona neexplorată. Dar poţi s-o faci.

Şi-a înghiţit saliva.

— Apoi... mergi la Meriph, pustnicul din Ţara Focului. El... te va salva... în locul meu...

Cu aceste cuvinte, şi-a închis pleoapele şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Adhara a rămas singură în întunericul camerei. Deci, avea o şansă de a supravieţui fără Adrass. Desigur, indicaţiile pe care i le-a dat erau vagi, dar ea l-ar putea găsi pe acest Meriph. Cu condiţia, desigur, ca Răul să nu câştige. În teorie, un pustnic era puţin probabil să fie infectat.

«Dacă plec, voi fi liberă. De el şi de boală. Nimeni nu mă poate învinovăţi după tot ce mi-a făcut acest om.»

S-a uitat pentru ultima dată la faţa lui lividă, cele două lacrimi fine de sânge curgându-i pe obraji.

— Nu! a strigat ea, sărind în picioare.

A fugit mult timp. Sunetul paşilor săi a răsunat de pereţi, florile Lactesiei i-au explodat sub picioare, iar mirosul lor înţepător i-a rănit nările. O dată sau de două ori, aproape că a căzut. S-a uitat repede la cartuşele de pe uşi, în timp ce sunetul apei curgătoare devenea din ce în ce mai tare.

POEZIE... VIEŢILE EROILOR... POVEŞTI ŞI FABULE... CRONICILE ZEILOR...

Nimic despre medicină, sau orice altceva care sugerează informaţii despre boală. Cu toate acestea, formula antidotului era undeva în această bibliotecă imensă şi labirintică. Dar unde?

A fost forţată să se oprească să-şi cureţe fruntea transpirată. Dintr-o dată, atmosfera a devenit umedă. Plantele căţărătoare au dispărut, făcând loc la zeci de stalactite şi stalagmite, uneori la fel de ascuţite ca săgeţile, alteori mici şi îngrădite ca trunchiuri tăiate. Formau voaluri uşoare, aproape transparente la lumina palidă a magiei sale, sau adevărate cascade de rocă care ameninţau drumul său. Apa se infiltra peste tot. Fugea în jos în crăpăturile din piatră şi în jos pe pământ cu un murmur bântuitor.

Pe pereţi, plăcile grele de marmură gravată înlocuiseră cărţile. Apa curgea probabil întotdeauna acolo, iar elfii păstraseră cele mai vechi texte, cele care nu fuseseu încă scrise pe pergament.

MEDICAMENTE.

Cuvântul a lovit-o în inimă. Ea ajunsese. S-a aruncat cu capul înainte în cameră şi s-a trezit în interiorul a ceea ce trebuia să fie o peşteră naturală. Concreţiile de rocă au creat figuri fantastice, pe care stăteau sculpturi pe care le erodaseră apa şi timpul. Camera, situată sub nivelul coridorului, era parţial inundată. Apa intra printr-o gaură mare din tavan, posibil cauzată de o alunecare de teren. Elfii au trebuit să-i schimbe cursul, dar de-a

lungul secolelor, natura şi-a recăpătat drepturile. Adhara s-a întrebat cum de restul bibliotecii putea fi atât de uscat. A observat urme de umiditate la nivelurile superioare, dar în cele de mai jos, cărţile erau bine conservate. Poate o incantaţia le-a protejat? Fără să se gândească prea mult, a intrat în apă până la piept, şi s-a mişcat încet printre rafturi, având grijă să nu fie prinsă de curent, care conducea totul spre o deschidere săpată într-unul din pereţi.

A început să caute printre dalele pe jumătate ieşite. Le-a tras una câte una, le-a citit în grabă. Erau scrise în elven, dar putea înţelege. Un alt cadou de la Adrass.

S-a lăsat ghidată de inscripţiile gravate în piatră: STOMAC. RINICHI. PLĂMÂNII. Texte de anatomie pe diferite organe, cu multe ilustraţii. Un preot ar fi putut ucide pentru o astfel de moştenire de cunoştinţe.

Când a terminat cu stelele vizibile, a trebuit să le exploreze pe cele de sub apă. Din nou, nu era uşor. Curentul era puternic şi încerca să câştige. În plus, cititul era aproape imposibil. Se uita la inscripţii, să vadă dacă e ceva interesant. Din când în când, îşi scotea capul la suprafaţă pentru a obţine nişte aer proaspăt, apoi se scufunda din nou şi continua.

Abia pe al treilea raft a găsit în sfârşit secţiunea dedicată bolilor contagioase. Acesta era acoperita de alge, şi în multe locuri inscripţiile erau complet şterse. A reuşit să ia o placă şi s-a dus sus. Unele dintre simptomele descrise erau similare cu cele cauzate de Rău. Nu avea nicio certitudine că era aceeaşi boală, dar nu avea altă pistă. Era singura lui şansă.

Trebuie să se intervină rapid, între prima şi a doua zi, altfel moartea este aproape inevitabilă din cauza pierderii de sânge.

Mai era timp. Dar trebuia să se grăbească. A citit repede, încercând să memoreze ingredientele şi sperând că Adrass le va avea în geantă.

... sânge de nimfă. Efectul benefic al acestui sânge proaspăt şi pur ca apa de izvor are puterea de a calma febra şi sângerarea.

Abia terminase de citit când ceva i-a apucat gamba. A căzut pe spate şi s-a trezit sub apă, suprimând un strigăt pentru a nu se sufoca. O forţă a târât-o în jos; a avut prezenţa de spirit să traga pumnalul şi a lovit cu toată puterea. Imediat, presiunea din jurul gambei a fost redusă şi a reuşit să revină la suprafaţă. A respirat adânc, a tuşit şi a căutat ieşirea. O bestie necunoscută trăia în această peşteră, un animal vorace a cărui natură nu avea timp s-o investigheze. O durere violentă a forţat-o să se întoarcă. Atunci l-a văzut, în mijlocul reflexiilor apei care îi lingea flancurile: un fel de şarpe transparent, lung de cel puţin un stânjen. Pielea sa arăta o coloană vertebrală lungă, uşor luminoasă, şi conturul organelor sale interne. Şi apoi capul: doi ochi orbi mari, de fiecare parte a maxilarului imens încleştat pe gamba ei.

Adhara şi-a fluturat pumnalul din nou, dar animalul a alunecat slab între loviturile sale, harponându-i carnea mai tare şi mai tare.

Aşa că a respirat adânc şi s-a scufundat. S-a trezit faţă în faţă cu o creatură care ieşise din iad. Cine ştie cum a ajuns acolo, şi mai ales cum a supravieţuit...? Adhara nu a irosit o secundă de gândire. Cu două lovituri ascuţite, i-a tăiat capul, care a rămas ferm ataşat de picior, şi s-a întors la aer. Tremurând de frig şi durere, a încercat cu disperare să-şi tragă răsuflarea şi să scape de acel animal dezgustător.

Suprafaţa apei a fost în curând încreţită din nou, acoperită cu reflexii verzui. Una, două, o duzină de alte creaturi. Nu avea nici o şansă. Globul luminos, care deja slăbise, era complet stins, iar întunericul era luminat doar de acele corpuri fluorescente monstruoase care

înotau furios spre ea. Şi-a strâns pumnalul şi a evocat un foc magic. În cele din urmă, a văzut ieşirea din peşteră. S-a dus acolo cât de repede a putut, în ciuda faptului că piciorul îi rupea gemete la fiecare pas. Hainele ei, înmuiate, au îngreunat-o şi au tras-o înapoi, iar curentul părea să devină din ce în ce mai puternic.

Ieşirea era la încă câţiva stânjenj departare când a simţit un vârtej uşor în jurul picioarelor ei. Erau aproproape. A accelerat din nou, ajutându-se cu braţele, şi apoi a început să înoate.

În cele din urmă, degetele ei au atins treptele de piatră; s-a agăţat cu toată puterea şi s-a ridicat dureros din apă. S-a rostogolit pe jos şi s-a întins câteva momente, cu braţele încrucişate, încercând să-şi tragă răsuflarea. Abia după o lungă perioadă de timp s-a uitat la picior. Capul animalului era încă ataşat de el. Eliberându-se de maxilarul îngrozitor a strigat de durere. Din fericire, muşcătura era uşoară. Adrass cu siguranţă avea destule să o trateze în geanta lui.

Adrass.

Textul spunea să se mişte repede. În evadarea ei, Adhara a pierdut placa de piatră, dar şi-a amintit totul. S-a ridicat în grabă şi, asigurându-se că nu-şi va purta greutatea pe piciorul rănit, a mers în sens invers pe drumul care a dus-o în acest loc blestemat.

21

DETERMINAREA LUI AMINA

Doubhée a monitorizat îndeaproape recuperarea Aminei. Era un copil cu un temperament puternic şi, mai presus de toate, care nu se lăsa învinsă: a urmat până la capăt prescripţiile preotului şi s-a antrenat zilnic să-şi recapete puterea fizică. Doubhée este fericită să vadă starea ei îmbunătăţită zi de zi.

Descoperise o nouă afecţiune pentru această nepoată neîmblânzită şi taciturnă. Deşi a iubit-o întotdeauna, în realitate nu a avut niciodată ocazia să o cunoască. Îndatoririle Curţii şi mantaua protectoare sub care o ţinea mama ei le împiedicaseră să formeze o relaţie puternică. Adevărat, Doubhée a perceput întotdeauna ceva special în ea, dar acum a înţeles ce era.

Amina semăna mult cu ea, chiar foarte mult. Avea o atitudine identică cu a ei. Şi de prea multe ori a simţit că nu era locul ei acolo. Dar Doubhée, cel puţin, l-a pe avut Learco să o ajute, în timp ce Amina era singură şi, în plus, la pragul vârstei ingrate.

Cu toate acestea, ea s-a schimbat de la conversaţia lor. Nu a mai arătat nici un semn de revoltă; dimpotrivă, era ca şi cum ar fi luat o decizie finală cu privire la viaţa ei. O decizie pe care a urmat-o de atunci cu devotament total. Doubhée s-a întrebat cu nerăbdare dacă s-o trimită înapoi la palat. Desigur, păstrarea ei în tabără era riscantă: era război, şi ea însăşi a preluat comanda armatei sale cu fiecare operaţiune delicată. Dar ce-o aştepta la Noul Enawar? Kalth i-a scris adesea şi i-a spus despre Fea, acum total rătăcită, incapabilă să aibă grijă de ea. Cum ar fi găsit ea puterea să înfrunte rebeliunea fiicei sale, sau doar de să fie aproape de ea şi să o ajute într-un moment atât de dificil? În ceea ce-l priveşte pe nepotul ei, sarcina lui l-a absorbit complet şi nu i-a putut cere să aibă grijă de sora lui. Palatul era acum un loc mort. Nu era surprinzător că Amina a fugit de el.

«Acestea fiind spuse, aici este prea periculos», a concluzionat Doubhée de fiecare dată, iar problema a rămas nerezolvată.

A fost nevoie de aproximativ zece zile pentru Amina pentru a putea călători din nou. În acest stadiu, nu a mai fost posibilă amânarea deciziei sale. Doubhée a vrut să vorbească cu ea pentru a-i cerceta intenţiile.

Ea a invitat-o la cină în cortul ei, deşi de obicei mânca cu restul trupei. Oamenii ei o numeau acum «General», pentru a-i arăta cât de mult o considerau a fi una dintre ele.

Au mâncat cu poftă şi au vorbit mult. Amina era curioasă de organizarea taberei şi voia să ştie totul despre război. În plus, a fost întotdeauna pasionată de săbii şi luptă.

— Văd că ţi-ai revenit bine şi că mergi normal, a spus Doubhée în timpul conversaţiei.

Faţa nepoatei sale şi-a schimbat imediat expresia. S-a ridicat în scaun şi faţa ei a devenit serioasă. Era un copil foarte plin de viaţă, şi a înţeles cu siguranţă deja unde bătea bunica ei. Doubhée credea că merită adevărul, fără prea multe ocolişuri.

— Cred că este timpul să te întorci la palat, a spus ea rece, urmărind reacţia ei.

Se aştepta la o scenă, sau cel puţin la proteste vehemente; Amina doar se uita la ea cu un aer serios.

— Pot să-ţi explic de ce nu cred că e o idee bună?

Doubhée a dat din cap, surprinsă.

Trebuie să fi pregătit acest discurs pe tot timpul convalescenţei ei, pentru că l-a ţinut cu o voce fermă şi sigură, ca şi cum l-ar fi învăţat pe de rost.

— Ştiu că tu crezi că locul meu e cu mama şi fratele meu, şi s-ar putea să fie adevărat. Din punctul tău de vedere, oricum. După tot ce am făcut, e de înţeles că nu mai ai încredere în mine. Totuşi, simt că nu mă pot întoarce la palat. Destinul meu e în altă parte.

Doubhée a oftat. Poate că nu s-a schimbat prea mult până la urmă.

— Am vorbit deja despre răzbunare şi toate prostiile care îţi aglomerează capul, şi mi s-a părut că ai auzit bine.

— Nu e vorba de asta. Te rog, lasă-mă să termin... Zilele trecute, mi-ai spus că noi două suntem la fel, şi că, în faţa unui test, simţim fizic nevoia să acţionăm. M-am gândit mult la aceste cuvinte şi le găsesc teribil de potrivite.

Evident, a ghicit punctul ei sensibil.

— De când a murit tatăl meu, am simţit o furie uriaşă. Am încercat s-o sufoc agăţându-mă de ideea de răzbunare, şi întreaga mea călătorie a fost doar asta: o încercare de a reduce la tăcere acea durere. Dar m-ai ajutat să văd că era o greşeală şi, crede-mă, am înţeles lecţia. Dar furia e încă acolo, neatinsă.

— Va trebui să înveţi să trăieşti cu ea, a întrerupt-o. Vei vedea că va dispărea în timp, şi că lucrurile se vor îmbunătăţi.

Amina a dat din cap.

— Mă îndoiesc, şi în adâncul sufletului, nici ţie nu-ţi vine să crezi.

Din nou, Amina a pus punctul pe i.

— Mi-ai spus şi despre fratele meu, a continuat şi ce ai spus m-a atins. Nu m-a interesat niciodată Kalth. Şi totuşi a reuşit să-şi exprime natura pentru a face ceva bun. El a folosit toate orele pe care le-a petrecut citind - o pierdere de timp, în ochii mei - pentru a deveni rege! Deci, iată ce m-am gândit: poate că el a fost prea plin de furie, poate că a simţit ca mine. Răspunsul lui a fost să-şi suflecă mânecile şi să salveze regatul tatălui nostru.

Doubhée asculta acum cu atenţie. A simţit că există o conştientizare reală acolo, că Amina a analizat situaţia, a înţeles care era destinul ei.

— Am luat-o pe un drum greşit, a spus ea. M-am aruncat cu capul înainte în prima acţiune care ar fi putut îndepărta durerea. A fost o mare greşeală. Crede-mă, sunt serioasă, şi mi-e ruşine.

Ea a roşit uşor şi a mers mai departe:

— Dar acum e vorba de mine şi de ceea ce vreau să fac. Ei bine, vreau să investesc în ceva care serveşte la păstrarea moştenirii tatălui meu.

— Mă bucur că ai ajuns la această concluzie, a fost de acord Doubhée.

Amina zâmbea timid.

— Da, dar crezi că trebuie să mă întorc la Noul Enawar. Ştiu ce se va întâmpla acolo. Mă vor îngropa în palat, şi voi fi legată. Voi sfârşi ca mama mea, încuiată în camera mea. Sunt sigură de asta, pentru că aşa era înainte să fug.

— Vei găsi cu siguranţă o modalitate de a te face utilă din interiorul palatului.

— Te rog, nu spune lucruri în care nu crezi, a protestat Amina. Mi-am cântărit decizia mult timp. Nu am fost niciodată foarte bună la studiu, sau la toate acele activităţi de femei care îi plac atât de mult mamei mele. Doar lupta mă pasionează, şi tu ştii asta. Aşa că locul meu e aici.

Bunica lui a dat din cap.

— Te-am ţinut cu mine doar pentru că era prea periculos să te fac să pleci. Ăsta nu e un loc pentru tine. Există război, şi, după cum ai observat, eu sunt implicată personal. Aici nu ai nici un refugiu, eşti în prima linie, şi crede-mă, nu e ca şi cum ai citi o carte. Aceasta este realitatea: sângele, morţii, oamenii care devin bestii... Nu vreau să vezi ce văd ochii mei în fiecare zi.

— Ştiu asta şi ai dreptate. Am traversat jumătate din Lumea Pământeană ca să ajung aici, şi războiul, l-am văzut de aproape. Ştiu despre ce e vorba.

O strălucire în ochii ei a convins-o pe Doubhée că Amina vorbea cu bună ştiinţă.

— Atacăm şi ne apărăm. Şi *simt că* braţul meu ar fi binevenit.

— Nu ştii să lupţi. Ai văzut cum s-a terminat cu Amhal?

— Tocmai de aceea îţi cer să mă ţii aici: să mă antrenezi.

Amina a scos un oftat mare. Şi-a golit geanta. Acum era rândul bunicii ei să vorbească.

Doubhée era profund afectată. Era logică şi înţelepciune în cuvintele nepoatei ei, şi erau dovada clară că ea chiar se schimbase. Şi apoi i-a dovedit că are dreptate: Curtea nu era un loc pentru ea, avea să se ofilească acolo, sufocată de cătuşele obligaţiilor şi convenţiilor. Şi pentru un personaj ca ea, acţiunea era necesară. Era un incendiu în fata aia, o energie care părea făcută pentru luptă. Doubhée a simţit asta exact când a văzut-o venind rănită în tabără. Bine canalizate, încăpăţânarea şi perseverenţa pe care le-a arătat în timpul călătoriei ei teribile ar putea-o face o luptătoare remarcabilă.

— Nu, spune ea în sfârşit. Nu îmi poţi cere asta.

— Dar de ce nu mă vrei? Nu eşti de acord să mă antrenezi?

— Nu e vorba de asta, şi tu ştii asta. Nu vreau să-mi urmezi calea.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Doubhée a simţit un fior lung alergându-i pe spate. Cu aceleaşi cuvinte, Sarnek, stăpânul ei, a încercat s-o descurajeze să devină un ucigaş plătit. Amina era ca ea atunci, dar mai matură, mai puternică. Istoria se repeta.

— Nu tu îmi impui drumul, şi nici eu nu-l aleg. Natura noastră este cea care decide pentru noi. Şi dacă refuzi, ştiu că viaţa va găsi o cale să-mi îndeplinească dorinţa mai devreme sau mai târziu. E destinul meu, bunico, nu-l poţi schimba.

Încă o dată, Doubhée s-a simţit zdruncinată în adâncul ei.

— Te rog, gândeşte-te la asta. Nu mă îngropa de vie!

Faţa ei, ochii ei erau plini de suferinţă sinceră.

— Dă-mi un pic de timp, spuse în cele din urmă Doubhée, jenată.

Amina i-a oferit un zâmbet recunoscător. Regina s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o stingher. La început, Amina a rămas şi ea rezervată, dar în curând disconfortul lor s-a disipat. Doubhée i-a îmbrăţişat umerii mici, iar nepoata sa şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului său.

Regina şi-a permis câteva zile de reflecţie. Nu era o decizie simplă, şi a vrut s-o ia cu capul odihnit. Dar să reducă la tăcere emoţiilor sale nu era uşor. Dintr-o dată, Amina i-a amintit

dureros de trecutul ei. Ea nu s-a întrebat niciodată ce a trăit Sarnek când copilul care apăruse atunci în viaţa lui şi l-a implorat să o facă criminală. Şi acum era în locul lui. Pe de altă parte, ea şi-a amintit perfect ce a simţit ea însăşi şi s-a întrebat dacă este acelaşi lucru pentru Amina, dacă ea a reprezentat şi pentru ea singura scândură de salvare. Nepoata ei nu era cu siguranţă la fel de singură şi disperată ca ea atunci, dar fusese în acelaşi abis. Doubhée a simţit o mare responsabilitate.

Ca întotdeauna, a încercat să-şi înece îndoielile în luptă. Dar nu a ajutat-o. Dimpotrivă, un episod neplăcut doar să-i exacerbeze frustrarea la deteriorarea corpului.

Plănuise în detaliu sabotarea unei tabere inamice. Ea şi un grup de oameni aleşi dintre cei mai buni rămaşi. Noaptea, pentru a beneficia de efectul surprizei. S-a convenit că ea va fi cea care va atrage santinela în câmp deschis şi o va neutraliza; o acţiune banală, pe care o făcuse deja de zeci de ori.

În timp ce cea mai mare parte a oamenilor ei erau deja pe poziţii, ea a aruncat o piatră. Santinela s-a dus la originea zgomotului. Doubhée s-a pregătit pentru atac: a trebuit să-l apuce pe soldat de gât şi să i-l taie. În mai puţin de un minut, ea şi oamenii ei ar fi avut cale liberă.

L-a văzut pe elf apropiindu-se, aplecandu-se să privească în tufişurile unde se ascunsese. S-a năpustit, dar lucrurile nu au mers conform planului. Poate că a făcut prea mult zgomot, sau nu a fost destul de rapidă... Totuşi, îi lipsea strânsoarea şi elful a scăpat în tabără ţipând. L-a doborât înjunghiindu-l în spate. Prea târziu: alarma era dată. Au trebuit să renunţe şi să se retragă.

A analizat episodul o zi întreagă. «Acest lucru nu mai este pentru mine. Nu mai servesc nimic pe câmpul de luptă.»

Acest gând i-a stârnit furia, iar frustrarea a făcut-o emotivă. Prea mult pentru un general cu responsabilităţile sale.

În acel moment proviziile au ajuns în tabără. O dată pe lună, un negustor din Noul Enawar a fost de acord să facă ocolul pentru a le aduce mâncare, arme, şi uneori câţiva oameni încă potriviţi pentru luptă. În acea dimineaţă, în timp ce Doubhée supraveghea distribuţia, a văzut o faţă direct din trecutul ei. Acest păr lung împletit, această piele cioplită de soare erau recunoscute printre o mie. S-a apropiat de el şi i-a atins umărul.

— Tori... murmură ea.

Piticul care i-a vândut ierburile şi otrăvurile când era hoaţă în Makrat a rămas acelaşi.

Lui, pe de altă parte, i-a luat un pic de timp să o recunoască.

— Regina mea... a spus în sfârşit, şi faţa lui s-a luminat.

S-au instalat în cortul lui Doubhée şi au evocat trecutul. Au trecut 50 de ani de când s-au întâlnit ultima dată, şi totuşi părea ieri.

— Când te-am văzut în braţele lui Learco, nu mi-a venit să cred! a exclamat Tori, râzând.

— Poţi să te adresezi neoficial. «Poate că sunt bătrână, dar tu eşti încă mai în vârstă decât mine», a glumit Doubhée.

Tori i-a făcut cu ochiul.

— Este atât binecuvântarea noastră, cât şi blestemul nostru, pentru noi, piticii: avem o viaţă lungă! a exclamat, şi a ridicat cana de bere pentru a toasta.

Vorbind despre prezent, cu toate acestea, era mai dificil. Au urmat căi diferite, şi nu a mai rămas mult din cele care au fost.

— În zilele noastre, nu mai fac prea multe afaceri. Abia mai lucrez cu armata. Aş fi putut profita şi să încep să vând o poţiune care trebuia să vindece răul, dar nu e stilul meu, a explicat Tori.

— Mă tem că nu vei mai lucra cu noi, spuse Doubhée cu amărăciune.

Spontan, ea a avut încredere în el. Tori era una dintre puţinele persoane din trecutul ei cărora le-a acordat imediat încrederea. Manierele lui sincere, disponibilitatea lui ori de câte ori avea nevoie de ajutor au marcat-o, şi i-a fost întotdeauna recunoscător.

— Nu mai am vigoarea mea, a adăugat ea, cu un zâmbet obosit. Iar războiul este pentru tineri.

Piticul a ridicat din umeri.

— Experienţa contează şi ai multe de împărtăşit. Oamenii tăi spun multe lucruri bune despre tine, ştii? Conform lor, ai schimbat cursul războiului.

Doubhée s-a uitat în altă parte.

— Dar asta nu e suficient pentru a câştiga. Desigur, oamenii mei sunt fericiţi că regina lor este alături de ei, că se luptă cu ei. Totuşi... Pe câmpul de luptă, sunt o greutate moartă.

Ea a arătat la ridurile care i-au străbătut pielea.

— Sunt bătrână şi slabă, corpul meu nu mai e suficient de vioi. Mi-ar plăcea să-mi recapăt puterea şi agilitatea de altădată... Şi te asigur că nu este o chestiune de vanitate, concluzionează ea.

Imobil în faţa ei, Tori şi-a întors încet cana în mâini.

— Chiar crezi că ai nevoie de ea?

Doubhée s-a uitat la el fără să înţeleagă.

Piticul şi-a pus berea pe masă şi s-a apropiat de ea cu un aer de conspirator.

— Am studiat mult în aceşti ani. Şi arta mea a progresat. Să zicem că am aflat... lucruri.

Regina a continuat să se holbeze la el cu un aer interogativ.

— Am făcut poţiuni noi, foarte diferite de otrăvurile pe care ţi le vindeam atunci. Să zicem că mi-am extins domeniul de activitate. Şi am venit cu nişte elixiruri interesante. Unele dintre ele pot restabili chuar vigoarea pierdut.

Inima lui Doubhée sare în piept. Ştia că piticul spune adevărul. Rekla, temuta Păstrătoare a Otrăvurilor din Breasla Asasinilor, era dovada vie a acestui lucru. Când a cunoscut-o, părea incredibil de tânără, în ciuda vârstei înaintate.

— Întotdeauna iau mostre cu mine, spuse Tori. Acest tip de marfa nu este foarte de succes în aceste zile, dar... trebuie să am o sticlă în cărucior...

Piticul s-a retras câţiva paşi şi a aşteptat reacţia sa. Doubhée a rămas tăcută.

— Nu cred că ai nevoie de ea, a adăugat el. Oricum, dacă vrei să...

— Cât costă poţiunea asta?, a întrebat ea.

— Pentru tine, nimic, ţi-o ofer, zâmbeşte Tori. Dar mai are încă un preţ, şi este mare...

Părea serios.

— Efectul său durează puţin, cu greu timpul unei lupte; şi când nu va mai acţiona, vei fi mai în vârstă decât înainte. Cu cât iei mai mult, cu atât îmbătrâneşti mai repede.

— Un pact cu diavolul, într-un fel...

— Da, se pare că da.

Doubhée nu putea nega că era tentată. Dar ştia şi că e o nebunie. Dacă efectul poţiunii se disipă în mijlocul bătăliei? Sau dacă şi-ar scurtat viaţa prea repede, lăsându-şi oamenii fără ghid?

«Aş putea păstra sticla cu mine. În caz de urgenţă», s-a gândit ea.

— Permite-mi să spun doar că aceasta este o soluţie extremă. Eşti conştientă de asta, nu-i aşa? a subliniat Tori.

— Adu-mi sticla, a replicat regina pe un ton hotărât.

— Orice vrei, a răspuns piticul, holbându-se la ea lung.

Apoi şi-a înghiţit ultima gură de bere şi a plecat.

Când Doubhée a intrat în cortul Aminei, era deja întuneric. Fetiţa era în pat.

— Bunica... i-a şoptit cu o voce somnoroasă.

Doubhée s-a aşezat pe marginea patului ei şi s-a uitat la ea cu tandreţe. Poate că cruzimea de a descoperi limitele propriului ei corp a făcut-o mai sensibilă la tinereţea ei.

— M-am hotărât.

Amina s-a ridicat pe coate; somnul părea să o fi abandonat-o imediat.

— Vei sta cu mine, iar eu te voi antrena.

Pe faţa fetei era un zâmbet neîncrezător.

Doubhée a ridicat degetul arătător.

— Dar cu două condiţii: nu vei pune piciorul pe câmpul de luptă până când nu te voi declara pregătită, şi te vei supune tuturor ordinelor mele fără să protestezi. Suntem de acord?

Amina a dat din cap cu entuziasm.

— Îţi mulţumesc! a exclamat, aruncându-se la gâtul ei.

Doubhée i-a pus mâna pe cap.

— Aşteaptă un pic înainte să-mi mulţumeştu, a spus ea şoptit.

A jurat să nu se pocăiască niciodată de alegerea sa.

22

CHANDRA SAU ADHARA?

Să-şi reia drumul era un calvar. Muşcătura şarpelui a lovit muşchii, iar Adhara abia a putut pune piciorul pe pământ. În ciuda căldurii din bibliotecă, era rece şi tremura.

«Trebuie să mă mişc repede, altfel toate eforturile mele vor fi fost inutile», şi-a repetat ea însăşi pentru a se încuraja.

A ajuns în cele din urmă în cameră, gâfâind şi epuizată. Adrass, inconştient, era încă întins pe pământ. El gemea, şi două şiroaie de sânge îi curgeau din gură.

Adhara a început să scotocească prin geanta lui. Era umplută cu flacoane şi cutii de toate tipurile, amestecat cu mănunchiuri de ierburi uscate şi pergamente. Din fericire, Adrass şi-a etichetat toate ingredientele. Adhara a încercat să-şi amintească ce a citit pe dala de piatră.

Mai întâi de toate, avea nevoie de un recipient pentru a face amestecul. În timp ce căuta unul, degetele ei au întâlnit cutia de piele care conţinea instrumentele folosite de Adrass pentru a efectua ritul care a pus capăt convulsiilor ei. Amintirea durerii şi a senzaţiilor oribile pe care le-a trăit i-au blocat mâinile.

«Ce faci? Ştii pe cine salvezi?»

A dat din cap pentru a alunga acest gând. Nu avea de ales. Şi-a turnat puţină apă din sticlă în recipient.

ARNICA. A citit frenetic etichetele. DIGITALINĂ, ROUA CERULUI, MĂTRĂGUNĂ. Şi-a amintit de o recomandare despre Mătrăgună. Cum de era din nou? Durerea şi suferinţa i-au întunecat memoria. Dar, încă o dată, cunoştinţele gravate în ea i-au venit în ajutor. Mătrăguna putea fi otravă. Trebuia să fie folosită în cantităţi mici.

Puţin?

Ea a pus un vârf de cuţit din ea, în speranţa că este de ajuns. Acum era rândul principalului ingredient. «Sânge de nimfă.» Era o sticlă în geantă, dar când a scos-o, a văzut cu groază că abia mai rămăsese un deget. Îşi strânse dinţii.

— La naiba! a strigat, bătând cu pumnul în pământ.

Ce rost avea să-şi rişte viaţa dacă îi lipsea singura componentă care îl putea vindeca pe Adrass?

Şi apoi, iluminarea. Ea retrăieşte exact scena: Amhal care i-a înţepat degetul şi a apăsat pe el pentru a scoate o picătură mare de sânge. Atingerea buzelor lui, căldura pe care o simţise.

«Ai sânge de nimfă», spusese el.

S-a pierdut pentru o scurtă clipă în dulceaţa acelei amintiri, şi apoi şi-a revenit. Amhalul acestui sărut a dispărut în spatele acelei fiinţe fără inimă care aproape că a ucis-o. Nu era momentul să se răsfeţe cu astfel de vise. Trebuia să-l salveze pe Adrass.

Şi-a observat rana de la gambă. Era mai bine să nu folosească sângele ăla. Poate a fost contaminat cu saliva monstrului.

Şi-a scos pumnalul, i-a privit lama strălucind în strălucirea slabă a globului luminos pe care îl evoase şi, cu un gest hotărât, şi-a tăiat carnea braţului. A lăsat sângele să picure în recipientul unde s-au amestecat celelalte ingrediente. De cât era nevoie? Amhal i-a spus că are foarte puţin sânge de nimfă... A aşteptat mult timp, luptându-se cu vertijul.

De îndată ce recipientul era pe jumătate plin, ea l-a pus pe pământ şi a oprit sângerarea înfăşurând în jurul braţului benzile pe care Adrass le folosise pentru mâna ei. Acolo erau inutile: carnea era moartă, complet insensibilă. Trecuse mult timp de când a observat evoluţia bolii şi a constatat că aceasta s-a agravat şi mai mult. Pielea ei era crăpată, venele uscate. Când a încercat să-şi strângă degetele, abia s-au mişcat.

«L-am pierdut», spuse ea, speriată.

Sunetul sângelui care continua să curgă din rana ei a îndepărtat-o de gândurile sale. A strâns bandajul mai tare până când avea timp pentru să aplice o vrajă de vindecare, şi a turnat sângele de nimfă din flaconul lui Adrass în amestec. Poţiunea era gata.

S-a apropiat de pacient şi i-a ridicat capul. Carnea lui părea mai flască decât înainte, ca şi cum ar fi început deja să se descompună. Petele care îi acopereau pielea, încă clare, vor deveni în curând negre ca abanosul.

— Adrass, ea l-a strigat.

Nu răspunde nimeni.

— Adrass, am trecut prin iad ca să te salvez, şi nici măcar nu ştiu ce mă determină s-o fac. Acum, pune-ţi ambiţia să te trezeşti, altfel nu te voi putea vindeca.

Abia şi-a mişcat capul.

— Haide, Adrass, trezeşte-te! Adhara a plâns, plesnindu-l de mai multe ori peste obraji.

În cele din urmă, a deschis ochii. Erau înceţoşaţi, aproape goi.

— Adhara... a murmurat într-o suflare.

Era prima dată când i-a spus cu acest nume, şi a atins-o până la punctul de a-i smulge un zâmbet.

— Deschide gura şi bea.

I-a pus recipientul pe buzele întredeschise şi l-a înclinat. La început, un pic de lichid a curs la pământ, dar instinctul a preluat controlul, şi Adrass a reuşit să înghită totul.

— Este în regulă... a comentat Adhara cu o voce blândă.

L-a întins pe spate şi s-a lăsat pe braţe, epuizată. Tot ce a rămas era să spere că totul va fi bine. Să se roage, ar fi spus Adrass.

Timp de două zile, Adrass nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Cel puţin asta a simţit bazându-se pe nevoile stomacului ei. Hemoragia s-a oprit după câteva ore. Era un semn foarte bun. Apoi febra a scăzut constant şi respiraţia magicianului a devenit mai liniştită. Părea să se facă bine, iar Adhara şi-a permis să aibă grijă de ea. Ceea ce a îngrijorat-o cel mai mult a fost rana de la gambă. A dezinfectat-o cu ierburi, apoi a tratat-o cu magie. Tăietura de pe braţul ei a încetat, de asemenea, să mai sângereze şi, pentru a-şi ocupa mintea, a decis să citească. Era în secţiunea cu povestiri, şi s-a cufundat cu plăcere în aceste poveşti fantastice în care binele întotdeauna a triumfat. Descriau lumea aşa cum ar fi trebuit să fie, departe de oroarea la care fusese martoră Adhara în timpul călătoriei sale. Protagoniştii trebuiau să-şi regleze socotealile cu răul, dar în cele din urmă au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Nu ca ea şi Amhal, mereu împărţiţi între dragoste şi luptă, sfâşiaţi de un destin mai înalt.

Adhara s-a întrebat dacă o eră similară a existat vreodată, un moment în care lucrurile erau uşoare, drumurile întotdeauna drepte şi deznodământul întotdeauna previzibil.

Adrass a deschis ochii în a treia zi. S-a uitat în jur şi a văzut-o pe Adhara.

— Chandra... a murmurat.

Adhara s-a ridicat vioi.

— Nu ai început să-mi spui pe numele meu real?

Părea să nu înţeleagă. Se pare că nu-şi amintea nimic. S-a dus la el şi l-a pipăit.

— Cum te simţi?

I-a luat câteva momente să răspundă.

— Bine... de ce, cum ar trebui să mă simt?

— Ca un supravieţuitor al bolii.

I-a spus totul, ignorând detaliile care au făcut-o să se simtă inconfortabil, precum şi pericolele cu care s-a confruntat în găsirea leacului. Treptat, o licărire de conştiinţă i-a luminat ochii lui Adrass. A încercat să se ridice, dar probabil era prea devreme pentru că efortul l-a făcut să devină palid.

— N-ai mâncat nimic zilele astea, eşti slab.

Adhara a luat o bucată de carne uscată din geantă şi i-a dat-o cu o bucată de pâine.

— Trebuie să ne economisim mâncarea, altfel nu ne va fi de ajuns, a protestat el.

— Nu este nevoie să economiseşti: aceasta este partea care este a ta şi pe care nu ai consumat-o în timp ce ai fost bolnav.

Adrass a mestecat încet, fără să spună nimic, arătând jenat. Abia după ce a terminat masa, a decis să vorbească.

— Îmi amintesc că ţi-am spus să nu-ţi faci griji pentru mine, a spus el.

— Eşti singurul care mă poate salva şi aş spune că am mare nevoie de asta, a răspuns Adhara, arătând spre mâna sa cangrenă. S-a înrăutăţit, ştii?

— Cum rămâne cu Meriph?

Fata a ridicat din umeri cu indiferenţă.

— Nu te puteam lăsa singur aici.

Adrass s-a încruntat.

— Credeam că ţi-am explicat că viaţa ta contează mai mult decât orice, iar tu ai pus-o în pericol ca să mă salvezi. Refuzi să înţelegi cât de importantă eşti. Şi ce e bandajul ăsta de pe gamba ta?

Adhara s-a înroşit. A fost forţată să-i spună adevărul.

— Dar eşti nebună sau ce? Cum ai putut să-ţi asumi atâtea riscuri?

De data asta, Adhara a fost înţepat.

— Tocmai ţi-am salvat viaţa, ai putea măcar să-mi mulţumeşti!

— Mulţumesc pentru ce? Ar fi trebuit să mă laşi aici şi să continui!

A ţipat atât de tare încât o tuse i-a tăiat respiraţia.

Adhara i-a aruncat o privire furioasă.

— Ştii de ce n-am făcut-o? Pentru că nu sunt ca tine! Chiar dacă m-ai torturat în numele zeului tău, te-am văzut suferind, şi mi-a amintit de durerea pe care am trăit-o eu însumi. M-ai rănit. Pentru mine oamenii nu sunt obiecte pe care le folosim şi le abandonăm.

Şi-a întins braţul şi i-a arătat rana pe care şi-a provocat-o.

— Ţi-am dat sângele meu, ştii? Şi dacă ar trebui, aş face-o din nou. Maşinile, lucrurile fără suflet îşi continuă călătoria, lăsându-i pe cei slabi în urmă. Fiinţele umane, pe de altă parte, au compasiune.

A tăcut, fără suflare. Acum îi era ruşine. De această mărturisire sinceră şi neruşinată, de gestul ei care aproape a dus la moartea ei. Dar tot ce a spus era adevărat. Poate că pentru prima dată de când s-a trezit pe pajişte, a realizat ceva ce a făcut-o să merite numele nimănui. Salvarea inamicului său a fost, paradoxal, cea mai bună acţiune din viaţa ei.

Adrass nu ştia ce să spună. A deschis gura de mai multe ori, fără a fi capabil să articuleze un cuvânt. În cele din urmă, s-a uitat în jos, s-a întins pe podea şi i-a întors spatele.

«Tu, pe de altă parte, nu te vei schimba», s-a gândut Adhara. A luat o carte şi a părăsit camera.

Au trebuit să aştepte un pic mai mult înainte de a continua. Adrass, deşi îşi recăpăta rapid puterile, era încă prea slab pentru a merge. Adhara, de asemenea, s-a temut de ceea ce i-ar putea aştepta pe etajele inferioare ale bibliotecii; camera inundată a avertizat-o de posibilele pericole ale acestui loc.

Timp de aproape două zile, nu au vorbit. Adhara a rămas aplecată peste cărţile ei, Adrass şi-a consultat pergamentele. Fata avea impresia că vălul de ostilitate care a fost întotdeauna între ei s-a îngroşat.

Adrass a rupt tăcerea în ultima zi de odihnă, în timpul cinei.

— Trebuie să-mi scrii reţeta pentru poţiunea pe care mi-ai dat-o, spuse el cu voce joasă.

Adhara l-a privit cu un aer de sfidare.

— De ce eşti interesat de ea? Ţi-am spus deja care e ingredientul principal.

— Am găsit un leac pentru boală, nu crezi că ar fi corect să-l împărtăşesc cu Lumea Pământeană?

Adhara era surprinsă. Nu ar fi suspectat un astfel de altruism la Adrass. Până atunci, părea copleşit exclusiv de misiunea sa, până la punctul în care ea l-a suspectat că ar fi fost indiferent la orice altceva.

El trebuie să fi perceput uimirea ei, pentru că i-a dat un zâmbet mic.

— Crezi că nu am văzut morţii de pe străzi? Că nu mi-a părut rău pentru ei? Nu ai idee cum m-am simţit când a trebuit să adun ingredientele ca să te salvez. Nimfa a fost măcelărită de oameni care voiau sângele ei. Doamne, nu era un spectacol grozav.

Adhara a observat un uşor tremur al mâinilor lui. S-a uitat în jos.

— Nu eşti cineva care lasă cu uşurinţă astfel de sentimente să strălucească, spuse ea, aproape ca să-şi ceară scuze.

— Suprimarea sentimentelor este prima regulă pe care o învăţăm când devenim Observatori, a răspuns Adrass, uitându-se în ochii ei. Pentru a-l vedea pe Sheireen numai ca lucruri, ansambluri de corpuri fără suflet şi fără voinţă, de exemplu. Cei care nu au trecut acest exerciţiu simplu nu au putut fi cu noi. Nu-ţi poţi imagina câte nopţi nedormite mi-am petrecut la început. Câtă durere am simţit privind acele fete murind în braţele mele în timp ce încercam să creez adevăratul Sheireen.

— De ce ai devenit unul dintre ei? Ce te-a făcut să te alături oamenilor aşa?

Adrass a dat din cap.

— Aveam nevoie de un ţel. Eram cel mai mic dintr-o familie de războinici. Tatăl meu şi fraţii mai mari au fost Cavalerii ai Dragonului, sora mea un magician talentat. Nu ştiam să fac toate astea; Am fost zdrobit de succesul familiei mele, viaţa mea nu mergea nicăieri. Dakara, fondatorul Observatorilor, avea o lumină în ochi, ceva puternic şi fascinant care m-a făcut să vreau să-l urmez. Prima dată când l-am întâlnit, el a spus, «Thenaar are un plan pentru tine, Thenaar are un plan pentru fiecare dintre noi. Şi ne vei ajuta în cel mai mare efort pe care l-a cunoscut Lumea Pământeană.» M-a vrut cu el pentru că ştiam herbalism mai bine decât oricine. Înainte de asta, talentul ăsta nu m-a servit niciodată. Printre aceşti preoţi, dimpotrivă, părea apreciat şi căutat. Am fost bun la vindecări. Devenind Observator a fost adevăratul punct de cotitură al vieţii mele: crezând m-a convins că existenţa mea nu era inutilă, că putea servi la ceva. Şi e un sentiment pe care nu l-am mai experimentat până acum. Sentimentul că am fost parte dintr-un plan mai mare, ca un mic ansamblu la un mecanism care a creat istorie! Era fantastic. Observatorii mi-au dat o direcţie în viaţă, mi-au spus în ce să cred, în faţa cui să mă înclin. Nu era loc de îndoială.

Adhara, care ştia perfect aceste dileme pentru ea, a înţeles ce voia să spună.

— Dar când ai văzut ce te forţau să faci, nu ai dat înapoi?

Adrass zâmbea trist.

— Acesta era preţul de plătit pentru acest sentiment minunat. Şi apoi ai fi surprinsă să vezi cât de uşor este să ştergi toate sentimentele, să-i vezi pe alţii doar ca instrumente, mai ales când eşti convins că deţii adevărul.

— Vrei să spui că ţi-a fost uşor să mă torturezi?, a întrebat Adhara cu un uşor tremur în voce.

Adrass se uita la ea lung, jenat.

— Era pentru un bine mai mare, a murmurat.

— Dar când te-ai uitat la mine şi mi-ai provocat acele chinuri, chiar m-ai considerat doar un cobai?

Adrass clipi, ca şi cum ar fi fost traversat de umbra unei îndoieli.

— Tu eşti creatura mea, cel mai preţios lucru pe care îl am, a răspuns el cu o voce joasă.

Au fost de acord să reia coborârea la etajele inferioare a doua zi. Apoi s-au dus la culcare, şi abia când focul magic a fost stins, Adhara l-a auzit pe Adrass şoptind:

— Nu a fost uşor, deloc, şi încă nu este.

Aceste cuvinte i-au ajuns direct la inimă.

— Mulţumesc, Adhara, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, a adăugat Adrass.

Apoi a fost tăcere.

23

PIERDERI ŞI CUCERIRI

Aerul era proaspăt şi vântul îi mângâia părul. Sub el, peisajul era o succesiune de culori calde şi copaci goi. A fost o vreme când un astfel de spectacol s-ar fi mişcat. Acum, nu i-a provocat nici o reacţie. Din momentul în care şi-a trecut medalionul în jurul gâtului, Amhal s-a simţit gol, lipsit de orice emoţie. «O greutate mai puţin,» s-a gândit, uitându-se la pandantivul care se legăna pe piptul său la fiecare fluturare a aripilor balaurului.

A plecat la sfatul lui San. După ce a ascultat relatarea bătăliei de la Kalima, maestrul său a fost de neclintit:

— Adhara e un Sheireen, de aceea ai găsit-o pe drum. Ştii foarte bine că destinul tău este să o înfrunţi într-o luptă până la moarte. Dacă e rănită, aşa cum mi-ai spus, trebuie să profiţi de asta. Sheireen sunt singurele creaturi din lume capabile să ne distrugă. Datoria ta e s-o elimini.

Aceste cuvinte l-au lăsat complet indiferent. Dacă îşi amintea că a iubit-o în trecut, fata asta era acum un duşman în ochii lui.

A scos pumnalul şi l-a privit. Kryss i l-a dat-o înainte să plece. «Este o armă care l-a însoţit pe Marvash în misiunea sa încă de la începuturile timpurilor», a spus el zâmbind. «Prin urmare, este a ta de drept. E folosit pentru a-l localiza pe Sheireen. Foloseşte-l aşa cum au făcut predecesorii tăi şi întoarce-te victorios. »

Amhal s-a uitat la raza de lumină care emana din el şi s-a pierdut în depărtare, spre Makrat. În adâncul sufletului, ceva încă imperceptibil a refuzat să cedeze noii sale naturi. Dar de data asta, nu s-a răzgândit. El ar ucide-o pe Sheireen fără milă, şi acea ultimă robie ar fi, de asemenea, ruptă.

El a îndemnat balaurul şi a accelerat ritmul. Era timpul să pună capăt.

— Putem pleca acum?

Adhara observa expresia lui Adrass examinându-i rănile. Se uita ciudat spre ea: muşcătura şi tăietura de pe braţ erau aproape complet vindecate, dar starea mâinii stângi se înrăutăţea.

— Ai o constituţie robustă... Ceea ce nu-mi place, totuşi, sunt petele astea. Am crezut că ritualul va încetini procesul în continuare. Se pare că m-am înşelat.

Adhara a ghicit că ceva nu e în regulă, dar să-l audă confirmând a făcut-o să tremure.

— Poate ar trebui s-o facem din nou?, a întrebat ea cu voce joasă, deşi nu ar fi dorit să repete experienţa.

Adrass a dat din cap.

— Nu pot obţine ingredientele de care am nevoie. Şi ai folosit tot sângele de nimfă care mi-a mai rămas, a adăugat el cu un uşor ton de reproş în voce.

Adhara l-a ignorat.

— Atunci, ce se întâmplă?

Între ei s-a stabilit o tăcere grea. Grav, Adrass părea să-şi cântărească cuvintele.

— Ceea ce este sigur este că trebuie să ne grăbim, a răspuns el. Dacă, în termen de două zile, situaţia nu se îmbunătăţeşte, va trebui luată în considerare o soluţie radicală.

Adhara şi-a muşcat buzele. Acest preambul nu era de bun augur.

— E doar o ipoteză, dar cred că ţesuturile bolnave le contaminează pe cele sănătoase. Şi nu pot opri procesul.

— Mai clar?

Adrass s-a aplecat spre ea. Nu era milă în ochii lui, şi Adhara era aproape uimită.

— S-ar putea să trebuiască să ne gândim să îţi amputăm braţul.

S-a tras, strângându-şi instinctiv braţul bolnav.

— E doar o ipoteză, a şuierat ea.

— Într-adevăr. Cu toate acestea, avem nevoie de timp pentru a găsi un leac, şi care ar da rezultate.

— Trebuie să existe o altă cale!

— Nu, nu există, Adhara, încearcă să ai încredere în mine, măcar o dată!

Au tăcut din nou, zdrobiţi de ecoul vocilor lor care, în această cameră acoperită cu cristal negru, sunau ca fulgerele.

— Te rog, crede-mă. Oricum, mâna ta e pierdută. Nu va mai fi niciodată la fel cum era, înţelegi asta, nu?

Adhara s-a uitat în jos.

— Dar e mâna mea... murmura ea.

Adrass a înţeles disperarea ei, şi nu ştia ce să adauge.

— Acum, să mergem, altfel nu vom avea nicio şansă, a spus după câteva minute, desenând un zâmbet pe care Adhara nu l-a putut înapoia.

Le-a luat aproape o zi să acopere traseul făcut de Adrass. Nu-şi amintea să fi mers atât de mult; teama de a ajunge prea târziu probabil i-a dat aripi.

Au mers în tăcere. După confidenţele de dimineaţă, fiecare părea să-şi fi reluat rolul şi a rămas închis într-o tăcere încăpăţânată şi grijulie.

— Deci, ai coborât aici, a comentat Adrass la vederea primei stalactite.

— Chiar şi un pic mai jos, a răspuns Adhara, ascultând sunetul apei. E un izvor în peşteră de care ţi-am spus.

Adrass a stat pe loc, ca şi cum ar fi evaluat situaţia.

— Ar trebui să ne întoarcem să aruncăm o privire.

— E un loc periculos. Mi-ai văzut piciorul...

— Da, dar leacul poate fi acolo.

— În ce zonă crezi că e, după părerea ta?

Adrass s-a înroşit.

— O bibliotecă arată ca o grădină botanică, a explicat el. Există plante medicinale, plante decorative, şi, de asemenea, plante otrăvitoare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cărţi: există cele periculoase. Ştii că elfii au fost cei care au inventat Magia Interzisă...

— Da, ştiu.

— Au numit-o «Magie ocultă.» Ei bine, în opinia mea, toate cunoştinţele lor în această zonă este îngropat aici, undeva, probabil la parter, în cele mai secrete locuri ale bibliotecii. Asta e ceea ce caut. Ar putea fi ceva interesant pentru mâna ta.

Adhara se uita la el lung.

— Nu mă întorc acolo, a spus ea cu hotărâre. Nici măcar ca să-mi salvez mâna. Monştrii ăştia atacă orice mişcă.

— Atunci va trebui să mă acoperi, a răspuns el zâmbind.

Au zărit repede intrarea în peşteră. Adhara a rămas în prag şi a invocat un glob luminos pentru a lumina întunericul în timp ce Adrass s-a scufundat. Apa curgea în linişte între rafturi, iar locul putea părea încântător, dar era pericolul teribil pe care îl ascundea.

Câteva secunde mai târziu, o strălucire a speriat-o. Ea reacţionează imediat: un cuvânt, şi o plasă magică înfăşurată în jurul unui prim şarpe, trăgându-l la ţărm. În lumina focului magic, aceste creaturi erau chiar mai terifiante decât în amintirile sale.

— Grăbeşte-te! s-a plâns ea, în timp ce trei dintre aceste creaturi deja luptau la intrarea în peşteră.

Adrass a ieşit fără suflare, cu o scândură în mână.

— Acest lucru poate fi util pentru noi! a gemut.

Adhara şi-a simţit gâtul înnodat. Tableta asta i-ar salva mâna, sau ar condamna-o pentru totdeauna?

Abia şi-au revenit din emoţii, că şi-au reluat coborârea. Foarte repede, şi-au dat seama că coridorul pe care călătoreau devenea treptat mai îngust; prin arcadele laterale a început să apară celălalt capăt al spiralei în jurul căreia era construită biblioteca.

— Acest loc este o pâlnie, a spus Adrass. Cu cât mergem mai jos, cu atât devine mai îngust.

— Crezi că secţiunea pe care o căutăm e în partea de jos?

— Sper că nu, a răspuns el, ştergându-şi fruntea.

Se încălzea, iar aerul era încărcat cu sulf. Nici Adhara, nici Adrass nu ştiau cât timp a trecut de când au ajuns în bibliotecă, şi au simţit că coborârea lor nu se va termina niciodată.

Au trecut printr-o nouă secţiune. Cartuşul de la intrarea în camerele laterale a anunţat: FILTRE.

— Vorbim despre lucruri periculoase, a observat Adrass.

Rafturile de abanos erau acoperite cu pânze de păianjen gigantice la fel de groase ca perdelele. Erau chiar unele pe pământ şi, o dată sau de două ori, Adhara aproape s-a împiedicat în ele..

— Ţine-te de mine, a sugerat Adrass, luându-i braţul ca să o ghideze prin acest labirint.

Era o căldură aproape paternă în mâna lui, în felul lui de a arăta meticulos drumul bâjbâind pământul din faţa ei.

«Doar pentru că are nevoie de mine pentru misiunea sa», şi-a repetat Adhara, fără să creadă cu adevărat.

Când s-au oprit să mănânce, a observat că Adrass aproape se uita la ea cu afecţiune.

— Ce s-a întâmplat cu tine după ce Amhal ne-a distrus adăpostul?

Adhara i-a povestit despre trezirea ei pe pajişte, despre senzaţiile pe care le-a trăit. Şi, de asemenea, despre Amhal. Acum încerca să uite ce s-a întâmplat între ei, sentimentele pe care le-a stârnit în ea. Când s-a gândit la el, i-a văzut faţa din nou când a rănit-o pe Amina. Această imagine, mai mult decât oricare alta, a ajutat-o să înăbuşe orice formă de milă faţă de el, să îngroape în inima ei dragostea pe care a simţit-o pentru el.

— El... mi-a dat un nume, a explicat ea. Şi pentru mine, a fost ca o naştere. Nu mai eram faţa necunoscută pe care o văzusem reflectată în râu, eram în sfârşit cineva.

Nu a avut curajul să meargă mai departe.

— Îmi pare rău... murmura Adrass.

— Nu e vina ta că Amhal a ales, spuse ea.

— Dar e vina mea că nu ai un nume.

S-a uitat intens la ea, cu o licărire de disperare în ochi, şi i-a luat mâna.

— Adhara...

Era a doua oară când a numit-o aşa, şi de fiecare dată, Adhara a simţit că devine un pic mai real, puţin mai real. Pentru că dacă Amhal i-a dat un nume, Adrass a fost cel care i-a dat treptat un sens.

— Ştiu, a spus ea, retrăgându-şi uşor mâna. Cât mai putem aştepta?

— Până mâine, nu mai mult. Cele două zile au trecut... Deocamdată, odihneşte-te.

S-au dus la culcare şi au alunecat într-un somn neliniştit.

Au fost de acord s-o facă seara. Din moment ce hrana lor era abia suficientă pentru încă o săptămână, era evident că Adhara nu ar avea timp să se odihnească după procedura.

— Desigur, voi încerca să te rănesc cât mai puţin posibil, dar este totuşi o amputare... se bâlbâia Adrass.

Adhara a dat din cap, încleştându-şi dinţii. O bucată din ea era pe cale să dispară. Ce ar schimba asta? Şi mai presus de toate, la ce altceva ar trebui să renunţe mai târziu?

Au continuat să coboare, în timp ce aerul era tot mai cald şi sufocant. Destul de curând, pânzele de păianjen au dispărut, în acelaşi timp în care zidurile de piatră au început să se coloreze. Erau incizate cu modele ciudate, un roşu închis care arăta ca sângele uscat.

— Sunt rune, a explicat Adrass, simboluri ale Magiei Interzise.

Pe măsură ce avansau, au devenit mai strălucitoare, iar o strălucire difuză s-a ridicat din partea de jos a abisului. Dintr-o dată, Adhara şi Adrass au îngheţat, uimiţi: tocmai apăruse partea din spate a bibliotecii. Un cerc de magmă, înconjurat de un crater cu margini înnegrite.

— Lavă... murmura Adhara.

— Nu poate fi decât aici, a adăugat Adrass, cu ochii strălucind de o strălucire febrilă. Aproape am ajuns.

Curând au înţeles de ce runele erau atât de vizibile în întuneric: o vrajă a prins o parte din lava topită în interiorul zidurilor. Era fascinant şi teribil. Era ca şi cum totul din jurul lor trepida de viaţă.

Adhara şi Adrass s-au oprit în faţa unei camere al cărei cartuş scria: VRĂJI DE APĂRARE. Magie, în sfârşit! Interiorul era o peşteră simplă, complet acoperită cu acele rune, ale căror formule şi simboluri erau reproduse pe pământ de venele de cristal negru. Cărţile erau

încuiate în spatele grilelor groase de fier, semn că conţinutul lor era departe de a fi inofensiv.

Adrass a mâncat. Adhara, la rândul său, nu a putut înghiţi nici o muşcătură.

Când a terminat, Adrass s-a ridicat grav şi a pregătit instrumentele pentru intervenţie.

— Închide ochii. E mai bine dacă nu te uiţi.

Adhara i-a urmat sfatul, dar întunericul a crescut în curând cu zăngănit metalic chinuitor. O sudoare îngheţată i-a curs pe spate, inundându-i treptat vesta.

— Nu-ţi fie frică.

— Nu mi-e frică, a mormăit ea.

El a început, iar ea a observat cu groază că nu a simţit absolut nimic. Putea auzi sunetul lamei tăindu-i carnea moartă, scârţâitul oaselor de sub ferăstrău, dar nu şi umbra unei dureri, ca şi cum mâna ei nu i-ar mai aparţine.

Lacrimile au început încet să-i curgă pe obraji. A simţit că Adrass le şterge uşor, şi pentru prima dată s-a a gândut că nu era doar călăul ei. El era cel care a creat-o, care a scos-o din mormânt pentru a-i da înapoi viaţa. Dintr-o dată, acest gest nu i s-a mai părut actul de sacrilegiu al unui nebun, ci dovada dragostei unui tată. Pentru că, în mod ciudat, asta a devenit Adrass pentru ea.

Şi-a întors capul, şi-a încruntat pleoapele şi l-a aşteptat să termine. În cele din urmă, l-a auzit punându-şi instrumentele jos.

— Asta a fost partea uşoară, murmura, cu vocea tremurând. Acum vreau să reziști, bine?

— Ce ai de gând să faci?

— Ţi-am tăiat mâna moartă, acum trebuie să ard şi ţesuturile cangrenoase. Şi sunt încă în viaţă. Am ceva care te va ajuta să faci faţă durerii, dar nu vreau să te mint: va durea.

I-a introdus un flacon cu amărăciune între buze. Imediat ce l-a golit, Adhara s-a simţit inconştientă. Ea a alunecat uşor la pământ, însoţită de braţul magicianului care i-a sprijinit gâtul. Pentru câteva momente, negrul a devenit total, şi toată percepţia a dispărut.

Durerea era cea care a adus-o înapoi în simţiri. Sentimentul că ceva îi rodea pielea. A ţipat şi picioarele au început să-i tremure. Imediat, strânsoarea solidă a lui Adrass i-a blocat braţul stâng.

— Aproape s-a terminat, aproape s-a terminat, a repetat, iar Adhara s-a agăţat disperată de vocea lui.

În cele din urmă, Adrass şi-a eliberat strânsoarea, iar durerea a devenit suportabilă. Adhara a deschis ochii. Era întinsă pe podea, goală.

— S-a terminat, spune Adrass din nou, la fel de încercat şi testat ca şi ea.

A închis ochii. În afară de durerea sâcâitoare, nu a simţit nimic diferit. Şi totuşi nu mai avea mână.

Apoi a strâns cu toată puterea pe cea a lui Adrass, mâna duşmanului ei, mâna tatălui ei, şi a plâns nestăpânit, ca un copil. Adrass şi-a trecut un braţ peste umerii ei, lăsând-o să i se sprijine pe piept. Şi în ciuda disperării ei, Adhara s-a simţit mai puţin singură.

24

IERTARE

O cameră a ororilor. Asta au găsit oamenii trimişi acasă la Uro de către Theana şi Doubhée. Magicianul le-a ascultat relatarea cu o suferinţă din ce în ce mai mare. Butoaie umplute cu sânge de nimfă, cadavre a căror descompunere era prevenită prin procese magice. Şi încuiate în pivniţă, o duzină de nimfe vii cărora piticul le lua sânge în mod regulat. Uro a conceput această nebunie singur, şi doar el era cel care şi-a urmat ticăloasa intreprindere.

Când soldaţii au început să elibereze prizonierii, piticul părea să înnebunească.

— Nu înţelegeţi! Salvez Lumea Pământeană. Sunt un erou!

Trebuua folosită forţa ca să-l ia.

Oficianta Supremă stătea înainte lui Kalth, nemişcată. Uro era închis la câteva etaje sub picioarele lor. Theana ar fi preferat să ştie că era deja mort. Remuşcarea de a fi complicele lui fără ştirea ei a copleşit-o. Ea nu l-a arestat imediat, dimpotrivă, i-a dat credit şi a folosit remediul său, provocând moartea cine ştie câtor oameni nevinovaţi. Numai gândul ăla îi întorcea stomacul pe dos.

Regele s-a aşezat la celălalt capăt al mesei lungi care i-a ocupat biroul, situat la ultimul etaj al Palatului Sfatului. Acolo s-a refugiat când greutatea lumii l-a copleşit. Citea raportul pe care Theana tocmai i l-a dat. Faţa lui nu a trădat nicio emoţie. A trecut printre rânduri unul după altul. În cele din urmă, a pus jos pergament.

— O treabă grizavă, a comentat pur şi simplu.

Theana şi-a desfăcut pumnii.

— Vreau ca acest criminal să fie pedepsit cât mai curând posibil.

— Va fi. După un proces corect.

Theana părea surprinsă.

— Nu vreau o judecată rapidă, a spus Kalth.

— Dar vremurile sunt...

— Da, vremuri, boală, război... Tocmai în astfel de momente trebuie să respectăm cu stricteţe legea şi să o aplicăm riguros. Dacă lumea alunecă în haos, este tocmai pentru că nu mai există reguli. Dacă vrem să supravieţuim, nu trebuie să ne trădăm.

Theana a făcut un pas înainte.

— E corect, dar nu cred că e potrivit să divulgi povestea asta. Nimfele sunt deja ucise la fiecare colţ de stradă pentru că sunt acuzate de răspândirea bolii. Dacă ar fi să se afle că sângele lor are proprietăţi vindecătoare, ar fi un carnagiu.

— Sunt total de acord. De aceea acest caz nu va trece de zidurile astea. Procesul va avea loc în spatele uşilor închise.

Theana a scos un oftat de uşurare şi s-a uitat din nou la regele ei.

— Mai e ceva despre care trebuie să vorbim.

A plecat a doua zi în zori. Kalth i-a dat un dragon care să o ducă pe Pământul Apelor cât mai curând posibil şi a asigurat-o că misiunea ei va rămâne secretă. Cu toate acestea, a cerut ceva în schimb.

— Ştiu că ai ordonat distrugerea poţiunii, dar le-am spus oamenilor mei să o confişte.

Theana s-a uitat la el cu o privire interogativă.

— În situaţia noastră, nu ne putem permite să pierdem mai mulţi oameni. Lasă boala să câştige teren şi se va termina cu noi.

Deci Theana a înţeles.

— Nimfele care au fost sacrificate nu vor reveni la viaţă. Este o crimă pentru care Uro va plăti scump, dar răul este făcut. Nu există nici un motiv pentru ca sacrificiul lor să nu fie de nici un folos. Gândeşte-te. Distrugând-o, vei face moartea a zeci de oameni nevinovaţi în zadar.

— Dar asta ar echivala cu validarea a ceea ce a făcut Uro! Asta ar dovedi că are dreptate! a protestat Theana.

— E doar o chestiune de oportunitate. Nimic altceva. Dacă am produce mai multă poţiune cu metodele lui Uro, ar fi altceva; vorbim doar despre utilizarea celei pe care o avem deja.

După o lungă discuţie, Theana a cedat. Sedusă de acest raţionament logic, epuizată de vina care a devorat-o în toate aceste zile, a consimţit.

Când s-a dus la birou să-şi împacheteze bagajele, butoaiele pe care le aduseseră oamenii ei dispăruseră deja. Apoi, un fel de prăpastie s-a deschis în ea, un abis care, în timp ce străbatea cerurile pe spatele dragonului, părea să vrea să o înghită.

A închis ochii şi a încercat să se roage.

În trecut, a funcţionat întotdeauna. Ori de câte ori avea îndoieli, ori de câte ori se afla într-o situaţie dificilă, tot ce trebuia să facă era să-i ceară ajutorul lui Thenaar, iar Dumnezeu i-a adus pacea în inimă. S-a gândit la tatăl ei. În numele lui Thenaar, el nu a ezitat să meargă înainte la moarte. Ea şi-a amintit de modul blând şi răbdător în care el a învăţat-o arcana artelor preoţeşti, tot timpul petrecut împreună.

S-a rugat cu mai multă intensitate. Cu toate acestea, de data aceasta nici o pace nu a venit de acolo. Cerul părea teribil de gol pentru ea, şi Thenaar nu şi-a făcut vocea auzită.

Un amestec de furie şi frustrare o copleşeşte, împreună cu remuşcări profunde. Unde greşise? Când şi cum a pierdut tot ce avea?

A ajuns la destinaţie în cinci zile. Locul nu era departe de Ţara Mării. Privită din cer, porţiunea Pământului Apelor care nu a fost încă invadată de Kryss era redusă la o fâşie subţire de-a lungul graniţei. Dar chiar înainte de sosirea elfilor, nimfele pierduseră deja palatul regal din Laodamea.

Epidemia i-a forţat să fugă şi să se refugieze pe un teritoriu special conceput pentru ei. Armata Unitară a fost cea care le-a asigurat protecţia, pentru că nimfele nu au avut niciodată o armată. Oamenii deveniseră periculoşi, iar viaţa împreună era acum imposibilă; de aceea, ei fuseseră închişi într-o tabără păzită zi şi noapte de soldaţi.

Acolo ateriză Theana. Purta haine obişnuite, pentru că era esenţial să nu se ştie nimic despre misiunea ei.

Tabăra era o incintă vastă, în care, în mijlocul vegetaţiei dese, se desfăşura reţeaua de pâraie tipice Ţării Apelor. Un voet mare ridicat într-un colţ era folosit ca locuinţă pentru soldaţi. Nimfele, pe de altă parte, nu aveau nevoie de ele; erau pur şi simplu întrupate în copaci. S-au resemnat să trăiască între patru pereţi când s-au căsătorit cu un om, un eveniment care este acum din ce în ce mai rar. În acest caz, şi-au abandonat casele şi au trăit conform obiceiurilor oamenilor, dar încă suferă de depărtarea pădurii.

Theana a continuat ezitant, neştiind unde să caute.

— Bine ai venit, Oficiantă Supremă, a strigat-o o voce.

Era una dintre ele. Splendidă, diafană, făcută din apă pură. Şi-a pus mâinile la piept şi s-a înclinat ca semn de salut. Dar când s-a uitat în sus, magiciana a observat o urmă de neîncredere.

— Pe aici, spuse nimfa.

Theana a oprit-o cu un gest.

— Nu văd corturi sau clădiri, dar trebuie să vorbim despre chestiuni confidenţiale, şi aş vrea să nu o facem în aer liber.

— Pe aici, a insistat nimfa, şi a mers înainte fără a adăuga nimic.

Theana a urmat-o. Misiunea ei era deja destul de delicată, era mai bine să fie cât mai relaxaţi posibil.

Au intrat într-un mic luminiş în centrul căruia era o stâncă mare şi plată. Nimfa i-a indicat-o Theanei şi a plecat fără un cuvânt. Magiciana s-a aşezat ezitant. Ramurile de deasupra ei au foşnit în vânt, descoperind şi ascunzând pe rând micul petec de cer albastru pe care reuşea să-l vadă de la locul ei. Era singură. S-a uitat prin luminiş, încercând să-şi dea seama ce avea de făcut. Trunchiurile copacilor din jurul ei au început apoi să geamă, şi apoi păreau să se întindă. La început, Theana a crezut că era doar o impresie, dar apoi le-a văzut întinzându-se, înclinându-se, schimbându-şi forma şi strângându-se împreună până când au format un mic spaţiu adăpostit. Un fel de dom primitor, unde lumina filtra doar prin ramurile împletite.

N-a trebuit să aştepte mult. Într-o mişcare tăcută şi elegantă, nimfele au ieşit una câte una din trunchiuri. De fiecare dată când una dintre ele s-a materializat, şi-a încrucişat mâinile pe piept ca semn de salut. Theana a răspuns de opt ori. A noua nimfă a apărut din cel mai înalt copac, şi de data aceasta Theana a îngenuncheat. A văzut-o rar, dar şi-a amintit-o foarte bine: Calipso, regina actuală.

— Bine ai venit, a spus suverana, cu părul ei lung întins pe pământ.

Era cu puţin mai înaltă decât celelalte, dar era ceva regal în aspectul ei, care i-a dezvăluit imediat rangul.

— Ce te aduce la noi?

— Probleme de cea mai mare importanţă în ceea ce priveşte supravieţuirea acestei lumi.

Calipso s-a aşezat, iar Theana a imitat-o. Nimfa părea aproape furioasă.

— Supravieţuirea lumii oamenilor, vrei să spui, pentru că destinul nostru este deja aranjat.

Cu o mână, ea a arătat spre locul în care se aflau.

— Aceasta este ceea ce a mai rămas din curtea din Laodamea, din acest regat pe care l-am construit atât de dureros. O colibă şi o tabără unde suntem ţinuţi ca prizonierii.

Theana s-a uitat în jos. Era chiar mai dificil decât se aştepta.

— Facem tot ce putem să te ajutăm.

Faţa reginei s-a luminat.

— Ştim că tu şi ceilalţi suverani sunteţi de partea noastră, dar micuţii oameni sunt îngrijoraţi. Ura şi răutatea lor mi-au decimat poporul. Recent, unii dintre noi chiar au dispărut, şi nu ştim ce sa întâmplat cu ei.

Theana şi-a înghiţit saliva. Venise timpul.

— În acest sens, s-ar putea să te pot informa...

I-a spus despre Uro, fără a ascunde cel mai mic detaliu, cu speranţa că sinceritatea ei va fi apreciată. Când a tăcut, exista o tăcere grea în public.

— Am căzut atât de jos? şoptit Calipso.

— Piticul a fost arestat, laboratorul său a fost distrus, nimfele prizoniere au fost eliberate. Chiar în acest moment, avem grijă de ele, astfel încât să poată fi aduse înapoi printre voi în siguranţă.

— Vrem vinovatul, a spus Calipso dur. Îl vrem pe piticul ăla.

— Uro a comis o crimă teribilă pentru care va fi judecat pe Pământul Soarelui.

— E o crimă pe care a comis-o împotriva noastră, aşa că e corect să-l pedepsim.

— Dar un act de acest fel, perpetuat împotriva oricăreia dintre rasele noastre, este o crimă împotriva întregii Lumi Pământene. De aceea suveranul nostru vrea să-l judece pe Uro el însuşi. Supravieţuirea ta, bunăstarea ta nu este doar despre tine. E o problemă comună.

Calipso părea să gândească.

— În orice caz, vreau ca o delegaţie de-a noastră să participe la proces şi să participe la verdict.

Theana era de acord. Kalth prevăzuse asta.

— Delegaţia ta poate pleca cu mine, dacă vrei.

O nouă tăcere.

— Ăsta e singurul motiv pentru care ai venit aici?

Theana a dat din cap şi, fără ezitare, i-a adresat adevărata cerere.

— Remediu inventat de pitic funcţionează. Sunteţi imune la boală şi, se pare, secretul imunităţii voastre se află în sângele vostru. E singurul antidot pe care-l avem în acest moment. În ciuda eforturilor noastre, nu am găsit altul.

Oficianta Supremă au simţit un val de ostilitate învăluind-o. Nimfele şi-au dat deja seama.

— Ce a făcut Uro e groaznic şi nu vrem să se întâmple din nou. Dar mântuirea noastră este încă în sângele tău.

— Spune-ne ce vrei. Rapid.

— Aş vrea să ne ajuţi. Aş vrea să fii de acord să ne dai câte puţin din sângele vostru periodic pentru cercetările noastre. O cantitate mică, care nu vă va face să suferiţi consecinţe.

Calipso a împietrit. Theana a aşteptat cu răbdare. Ştia că cere mult.

— De la început, ne-aţi acuzat că suntem cauza bolii. Aţi început să ne omorâţi, să ne beţi sângele, şi în sfârşit, ne-aţi închis aici, singurul loc unde suntem în siguranţă acum. Şi acum ne cereţi să vă ajutăm? Ce beneficii vom avea din asta? De ce să ne salvăm torţionarii?

— Niciunul dintre noi nu v-a persecutat, niciunul dintre noi nu v-a identificat ca fiind cauza bolii. Dimpotrivă, am încercat să te protejăm, să descurajăm aceste crime. Dar nu

avem destui oameni să o facem. Ne lipsesc chiar şi soldaţii pentru a apăra palatul. Lumea Pământeană moare, din cauza răului şi a războiului.

Theana a îngenuncheat cu capul plecat.

— În ceea ce mă priveşte, nu pot decât să-mi cer scuze pentru ce ţi s-a întâmplat, şi o fac în numele tuturor popoarelor Lumii Pamântene. Iau greşelile lor asupra mea, pentru că eu însumi nu sunt fără pată. Am avut încredere în Uro, m-am făcut complice la crima lui folosind leacul lui. De aceea te implor să mă ierţi.

O mână i-a atins umărul. Theana a privit în sus şi a văzut-o pe Calipso deasupra ei, frumoasă şi trufaşă. Nu era nici o furie în ochii ei, doar o durere imensă.

— Ridică-te. N-ai avut nimic de-a face cu asta.

Norii grei care cântăreau peste inima Theanei s-au risipit. S-a ridicat tremurând.

— Ce se întâmplă dacă vă răspundem nu?, a întrebat regina, reluând aerul ei impasibil.

— Nimic, a răspuns Theana. Vom renunţa la această speranţă şi vom muri. Îţi jur, orice ai decide, nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău. Eu personal sunt dedicată acestui lucru. Vestea descoperirii unui leac nu a fost făcută publică şi nu va fi niciodată.

Nimfele au rămas nemişcate pentru o vreme care părea foarte lungă.

— Lasă-ne. Vă vom anunţa decizia noastră cât mai curând posibil, a declarat Calipso.

Au chemat-o după-amiază. Când a intrat sub cupola mică, nimic nu părea să se fi schimbat. Cele nouă nimfe erau în aceeaşi poziţie ca atunci când le-a părăsit, iar privirea lui Calipso era la fel de impenetrabilă ca întotdeauna.

— Stai jos.

Theana se supuse.

I-a luat reginei ceva timp să vorbească.

— Acum o mie de ani, acest pământ era foarte diferit. Nu toate rasele care locuiesc pe el astăzi existau. Numai păduri oriunde vedeai cu ochii, noi nimfele, şi elfi. Nu ştiu dacă viaţa era mai bună, dar ceea ce este sigur este că nu am cunoscut război sau disperare. Eram libere, stăpâne ale ţării noastre, sigure că vom găsi întotdeauna un copac în care să ne întruchipăm şi nu ne era frică. Apoi a venit epidemia. Nu a fost aceeaşi boală ca acum, dar foarte asemănătoare. Am fost netulburate, pentru atunci, ca şi acum, nu ne-a atins. Treptat, am început să vedem cadavrele elfilor, să le percepem durerea. Nu au venit să ne găsească. Ei nu s-au înclinat în faţa noastră şi nici nu ne-au cerut părerea. Pur şi simplu au pătruns pe pământurile noastre, ne-au smuls din copaci şi ne-au luat sângele. Şi s-au întors de multe ori, în mod regulat, până când au fost complet vindecaţi. Ne-au decimat. Şi nu ne-au cerut iertare.

Theana a rămas tăcută. Nu era loc de vorbe în acest moment.

— De aceea îţi vom da ceea ce vrei. În condiţiile noastre, şi în ritmul nostru. Pentru că am văzut în tine o inimă sinceră, şi ţi-am simţit durerea. Pentru că elfii sunt cei care au dezlănţuit acest flagel, şi le cunoaştem bine asprimea. Pentru că dragostea ta a fost mai puternică decât ura celor care ne-au persecutat.

Magiciana s-a uitat la ea cu emoţie, încă incapabilă să vorbească. Calipso s-a ridicat şi s-a apropiat de ea.

— Te veu asigura că promisiunile tale de azi sunt ţinute?

Bătrâna a dat din cap vehement.

— Jur pe viaţa mea.

Faţa diafană a nimfei s-a luminat cu un zâmbet strălucitor.

— Atunci nu te teme şi nu uita. Nu eşti vinovată.

Theana i-a luat mâna, a strâns-o într-a ei, iar suferinţa care i-a cuprins pieptul a fost eliberată în lacrimi.

25

ÎN CAPĂTUL BIBLIOTECII

Adhara îşi reveni repede. Utilizarea magiei a redus foarte mult sângerarea şi a prevenit infecţia. La început, pur şi simplu nu a simţit nimic. Nici măcar nu a avut curajul să se uite la braţul ei amputat. Dar apoi a venit durerea, mai întâi uşoară, apoi palpitantă, insuportabilă. El a forţat-o să stea ghemuită pe pământ timp de două zile în poziţia fetală, legându-i membrul rănit.

Între timp, proviziile de mâncare erau în scădere periculoasă.

Prima dată când Adhara a văzut ciotul de la capătul braţului, a simţit nevoia să plângă. Nu erau urme de sânge, doar o rană mare cauterizată. Carnea s-a închis în jurul încheieturii, şi dacă Adhara ar fi îndrăznit s-o atingă, ar fi putut simţi osul. Petele negre au dispărut, de asemenea, dându-i iluzia că totul s-a terminat. Dar ştia că răul încă se mai dezvoltă în ea. Inexorabil, cu atât mai mult înfricoşător decât secret. Şi tot ce putea face pentru a încerca să îl oprească era să coboare din nou, în fântâna de lavă, în măruntaiele pământului.

— Să mergem, a spus simplu Adhara în a treia zi.

— Eşti sigura? a întrebat-o grav Adrass. Putem aştepta un pic mai mult, dacă nu te simţi bine.

— Sunt sigură. Şi apoi, dacă nu vreau să mai pierd bucăţi, e mai bine să mă grăbesc, a răspuns ea cu un zâmbet forţat.

Au părăsit camera şi au mers din nou pe hol. Pe măsură ce coborau, deveneau mai abrupt, aerul devenea torid, iar semnele gravate pe pereţi deveneau din ce în ce mai strălucitoare. Nu mai aveau nevoie să folosească magia pentru a lumina: totul era scăldat într-o lumină roşiatică care făcea atmosfera ireală. Adhara şi Adrass au avansat dureros, înmuiaţi în transpiraţie.

A doua zi, coridorul s-a transformat brusc într-un pod îngust de piatră care traversa lacul de lavă la aproximativ treizeci de stânjeni, pentru a muri direct pe peretele opus. Un perete mare, complet neted pe care se afla o inscripţie: MAGIE OCULTĂ. Adhara şi Adrass au îngheţat. Au ajuns.

— Şi acum?, a întrebat Adhara.

Adrass a examinat situaţia pentru câteva secunde.

— Acum trebuie să ne dăm seama cum intrăm.

A făcut un pas înainte; Adhara l-a apucat de braţ.

— Nu am încredere în acest pod.

— Nici eu, dar trebuie să-l folosimm dacă vrem să intrăm.

Adhara nu era convinsă. Locul ăsta era periculos, a simţit-o. Totuşi, Adrass avea dreptate. Scopul călătoriei lor era în faţa lor, nu puteau renunţa.

A dat drumul la braţ şi magicianul a continuat cu prudenţă, câte un picior pe rând. Podul era îngust, iar Adhara şi-a ţinut respiraţia pe durata traversării. Odată ajunşi pe cealaltă parte, i-a semnalat că totul e în ordine.

— Să aruncăm o privire... a lansat el, cu o voce fals clară.

Evident, încerca să braveze, dar îi tremurau mâinile. A început să exploreze stânca cu vârful degetelor, iar Adhara l-a văzut scoţând ceva din geanta lui inepuizabilă.

Şi dintr-o dată, un zgomot. Un fel de gâlgâit înăbuşit, în mijlocul bolboroselii lavei.

Adhara s-a speriat. Şi-a scos repede pumnalul, s-a uitat în jurul ei. Nimic.

— Adrass, fii rapid! a exclamat ea.

— Nu îţi face griji. Există o vrajă de recunoaştere, pe care cred că pot ridica fără prea multe probleme.

Din nou zgomotul, mai aproape, de data asta. Adhara s-a uitat la lacul în flăcări. Ceva se mişca dedesubt, şi nu aveau aproape nimic cu care să se apere.

S-a uitat la Adrass, care a continuat să lucreze, şi a avut doar timp să pronunţe o silabă.

O creatură abominabilă a ieşit din lac într-un zbucium infernal. Corpul său lung de lavă era compus din inele mari de piatră neagră, pe care le unea o membrană albicioasă acoperită cu mucus. Cel puţin cincizeci de stânjeni de mare, creştea deasupra lor scuturându-şi capul, care nimic nu se distingea de restul corpului, cu excepţia gurii, care s-a deschis cu un urlet asurzitor. Adhara a trebuit să-şi acopere urechile ca să nu înnebunească.

Două rânduri de dinţi ascuţiţi şi o prăpastie fără fund erau gata s-o înghită. Adhara a închis ochii, dar după ce s-a întins cu toată puterea sa, viermele gigantic a plonjat înapoi în lac, luând podul cu el.

Pe de altă parte, Adrass era alb ca o cârpă. El s-a lipit de perete pentru a nu cădea şi a stat pe o suprafaţă largă de doar o jumătate de braţ.

— Sabia ta! a ţipat Adhara.

Dar Adrass era paralizat.

— Aruncă-ţi sabia! a strigat cu toată forţa plămânilor ei.

Adrass părea să-şi vină în simţiri. A scos arma de la curea, apoi a aruncat-o spre ea. Adhara reuşeşte s-o prindă din zbor, chiar înainte de a auzi din nou bolborositul îngrozitor, anunţând un nou atac. Şi de data asta, a simţit că va fi groaznic.

— Încearcă să deschizi uşa, bine? O să-i distrag atenţia! a strigat, ridicând instinctiv braţul stâng spre gardă, pentru a o mânui cu ambele mâini.

«La naiba!»

Cu o bubuitură răsunătoare, viermele a tăiat lava din nou şi a coborât peste Adrass.

— Nu! a ţipat Adhara, dar înainte să ajungă la el, o barieră subţire de argint l-a înconjurat pe magician.

Adhara a făcut primul lucru care i-a venit în minte: a formulat o vrajă de foc care a căzut peste vierme cu un fulger albastru. Monstrul părea enervat.

— Sunt aici! l-a provocat ea.

Creatura s-a aplecat spre ea cu un urlet de furie; un strigăt strident, insuportabil. Adhara, la rândul său, a evocat o barieră magică şi a început să lovească la întâmplare în pielea lui dură, încercând cu disperare să-l ţină departe de Adrass. Dar fiecare dintre loviturile sale s-a prăbuşit pe piatră cu o mulţime de scântei. Era nebună să-şi imagineze că-l va învinge în felul ăsta.

«Nu există altă cale», spuse ea.

Ţipând ca să-şi dea curaj, şi-a luat avântul şi s-a năpustit. În timp ce zbura deasupra lacului în flăcări, spera că bariera subţire pe care o evocase o va proteja şi de căldură. În clipa următoare, ea a lovit creatura frontal, şi a început să alunece rapid spre lava bolborisitoare.

«Acum!»

Şi-a împins sabia exact la intersecţia dintre două inele ale acestui corp monstruos. În acel loc, pielea era moale şi a cedat aproape imediat.

Creatura oribilă a urlat şi s-a întors violent. Adhara şi-a apăsat sabia şi a reuşit să i se caţere pe spate. Strângându-şi coapsele pentru a se menţine în echilibru, şi-a smuls lama din carnea monstrului cu o mână şi a lovit din nou cu toată puterea.

— Adrass! grăbeşte-te! a ţipat, epuizată.

În ciuda barierei magice, căldura a devenit din ce în ce mai intensă, zbaterile fiarei i-au întors stomacul, iar sângele negru, vâscos care curgea din rana lui, i-a făcut echilibrul din ce în ce mai precar.

Dintr-o dată, un fulger puternic a orbit-o. Pentru o clipă, totul era alb, iar Adhara a pierdut percepţia spaţiului. În jurul ei, totul s-a disipat în lumina violentă şi nici măcar nu a mai simţit creatura monstruoasă luptându-se sub loviturile ei.

— Sari de acolo, am deschis uşa!

Vocea lui Adrass. El era cel care a cauzat fulgerul.

Revenindu-şi, Adhara şi-a dat seama că viermele se îndrepta spre lavă. Când se va scufunda, nu va mai fi nici o urmă de ea.

— Sări, îţi spun!

Dar Adhara era epuizată şi nu înţelegea nimic. S-a lăsat să alunece în gol, căldura era devoratoare, căderea ei spre abis inexorabilă. Din fericire, şi-a pierdut cunoştinţa, ceea ce a cruţat-o de spectacolul focului în timp ce îi consuma carnea.

Adrass a fost rapid. Mâna lui acţionează în faţa capului. Un cuvânt, şi Adhara s-a oprit mai puţin de zece stânjeni de cuptor. Încă câteva secunde şi lua foc.

A adus-o cât de repede a putut şi a trimis-o de cealaltă parte a uşii pe care tocmai o forţase. Viermele a dispărut în lavă cu un gâlgâit sumbru, şi nu mai era decât tăcerea şi respiraţia gâfâită a magicianului. Evocarea barierei magice urmată de vraja zborului l-a golit. S-a târât spre fata leşinată şi a scuturat-o pentru a o trezi.

— Adhara? Haide, Adhara, s-a terminat!

Bariera magică pe care a creat-o pentru a se proteja de căldură a început să cedeze în ultimele secunde petrecute pe spatele monstrului: hainele ei erau arse, pielea înroşită şi pătată de sânge.

Adrass i-a prins capul în mâini şi îşi apropie faţa de a ei.

— Adhara! Nu renunţa... Adhara!

A deschis ochii. Văzând-o revenindu-şi, Adrass, bucuros, a îmbrăţişat-o cu toată puterea lui.

— M-ai speriat, la naiba! gemu el, sufocând un suspin pe gâtul creaturii sale, fiica sa.

El i-a simţit mâna îmbrăţisându-l slab, iar nodul din gât s-a desfăcut.

— Şi tu, a şoptit Adhara.

Camera dedicată Magiei Oculte era imensă. Zidurile sale erau acoperite cu simboluri care curgeau în lavă, iar podeaua era în întregime gravată cu motive misterioase. Părea că un nebun fusese închis în interiorul zidurilor sale. Bolta tavanului, înaltă de cel puţin zece braţe, era susţinută de ceea ce părea a fi oase gigantice de animale. Tibii uriaşe, femururi uriaşe, coaste disproporţionate. Adhara nu ar fi putut spune cărei rase de fiare ar putea aparţine.

— Ai idee ce ar putea fi?

Adhara a dat din cap.

— Poate oasele unui monstru marin care a trăit în zilele elfilor şi a cărui memorie a fost pierdută.

De-a lungul zidurilor erau rânduri şi rânduri de cărţi, completate în centru de rafturi uriaşe. Uşile de abanos care îi protejau conţinutul erau încuiate cu încuietori metalice grele. Deasupra, cadrele osoase atrăgeau arabescuru misterioase şi tulburătoare.

Adrass şi Adhara s-au apucat imediat la muncă.

Desenarea unei hărţi aproximative a locului şi sutele de cartuşe care stăteau pe rafturi le-a luat deja o oră sau două. Această cameră conţinea toate cunoştinţele despre formulele interzise, un eşantion nesfârşit al celor mai cumplite lucruri pe care elfii le producuseră în timpul când îşi exercitau dominaţia asupra Lumii Pământene.

Rafturile şi-au pierdut soliditatea iniţială, iar forţarea lor nu era complicată. Adrass a recunoscut imediat anumite volume.

— Am avut o copie în laboratorul meu... Oh, şi asta! Am auzit despre ea acum ani de zile!

El a atins cărţile cu respect, mângâindu-le aşa cum ar fi făcut-o cu cineva drag. În cele din urmă, el era încă un om care a practicat Magia Interzisă şi a efectuat acte oribile, se gândi Adhara. Şi totuşi nu putea să-l vadă cu aceiaşi ochi ca înainte. Nu după cele o mie şi una de încercări prin care au trecut împreună.

Faza de incitare nu a durat mult. Adrass s-a scufundat curând în citirea cărţilor. Trebuie să fi avut o memorie excepţională. A cutreierat paginile repede, s-a oprit doar la ceea ce l-a interesat şi a scris pe un pergament pe care-l ţinea aproape de el. Apoi a pus jos lucrarea şi a trecut la următoarea. În cele din urmă, Adhara literalmente a trebuit să-l târască afară.

— E un loc uimitor. Un bazin incredibil de cunoştinţe! În doar câteva ore, am învăţat mai mult decât în toţi anii mei de studiu.

— Acestea sunt Cărţi Interzise, Adrass...

S-a uitat în sus uimit, apoi s-a înroşit.

— Ştiu... Dar răul poate fi şi instructiv, nu crezi?

În orice caz, această propoziţie corespundea bine relaţiei lor. Pentru o mare parte din călătoria lor, acest om a fost pentru Adhara personificarea răului. Şi totuşi el a fost cel care, indirect, a făcut-o să se simtă umană.

— Şi apoi caut ceva foarte specific, ştii, nimic altceva, a adăugat el.

— Mulţumesc, murmură Adhara, jenată.

— Ţi-o datorez ţie.

Răspunsul la toate întrebările lor a apărut a doua zi. Adhara evalua proviziile pe care le rămaseră: abia pentru două zile, poate trei sau patru dacă le raţionalizau la maxim. Pentru

apă, nu exista nici o problemă, nu lipsea. Când s-a uitat în sus, l-a găsit pe Adrass în faţa ei, o carte în mână, cu faţa palidă. Era aproape speriat.

— L-am găsit, a spus el.

Imediat, inima i s-a zbătut. Era salvată.

— Aparent, am făcut o greşeală în crearea ta: nu ţi-am unit corpul şi mintea.

— Adică?, a întrebat Adhara.

— Nu atât carnea ta doreşte să se întoarcă în mormânt, ci sufletul tău care este cumva perceput ca străin de corpul tău.

Adhara a zâmbit amar.

— Asta înseamnă că am suflet? Că nu sunt doar un obiect, sau rezultatul unui experiment aşa cum ai susţinut?

Seriozitatea cu care Adrass se uita la ea, durerea pe care i-o citea în ochi, i-a făcut ironia de pe buze să moară.

— Am înţeles multe lucruri zilele astea cu tine, lucruri pe care nu voiam să le văd înainte. Vrei să-mi cer scuze pentru ce am făcut? Îţi cer iertare, îţi cer iertare pentru suferinţa pe care ţi-am provocat-o, pentru felul în care m-am uitat la tine când te-am cunoscut. Dar actul meu încrezut te-a readus la viaţă, şi nu regret asta.

— Continuă, murmura Adhara.

— Există un ritual pentru a corecta această eroare şi se aplică numai unui Sheireen ca tine.

— De ce?

— Pentru că e nevoie de Sigiliul lui Shevraar.

Adhara nu a înţeles, şi Adrass a încercat să se explice mai bine.

— Este o chestiune de invocare asupra ta un fel de binecuvântare a zeului, într-un loc în care prezenţa sa este foarte puternică. Din moment ce am comis un sacrilegiu în crearea ta, iar tu rămâi rodul Magiei Interzise, Thenaar s-ar putea să nu-ţi acorde binecuvântarea lui.

A tăcut, iar Adhara a observat că îi tremurau mâinile.

— Dar...? ea a adăugat pentru el.

— Dar tu eşti Sheireen, Consacratul. Îi aparţii, eşti una din creaturile lui. Deci ar trebui să funcţioneze.

— Şi dacă nu merge?

Adrass a oftat, încleştându-şi nervos pumnii.

— Vom muri amândoi, a răspuns el sec.

Adhara s-a uitat la braţul ei amputat. Povestea lui rareori i-a dat de ales.

— Asta sau moarte sigură, nu-i aşa?

Adrass doar a dat din cap.

Adhara se uita cu atenţie la el.

— În regulă. Unde mergem?

— Nu departe, a răspuns Adrass, zâmbind, cu o strălucire ciudată în ochi.

26

CONSACRAŢII

— Trebuie să mergem la un templu elven, un templu dedicat lui Shevraar, mai exact, a explicat Adrass.

— Şi vrei să spui că nu e departe de aici?

— Oh, nu, de fapt este foarte departe, dar nu vom avea mult drum de mers, şi cel mai important, nu ar trebui să ne ia prea mult timp ...

Adhara a continuat să nu-l înţeleagă, iar Adrass aproape părea să se distreze.

— Templul despre care vorbesc nu este fizic în Lumea Pământeană. Este un fel de loc magic pe care elfii l-au închis înainte de a abandona acest pământ.

— Dar sanctuarele lor, cele în care Nihal a găsit cele opt pietre ale Talismanului Puterii, au rămas în Lumea Pământeană...

— Erau considerate locuri mai puţin sacre, chiar dacă aveau o mare putere. Cu toate acestea, dacă te gândeşti la asta, acestea erau protejate într-un alt mod: puteai atinge pietrele numai dacă aveai sânge de elf.

Era adevărat, şi-a amintit Adhara. Nihal a reuşit să adune pietrele doar pentru că era pe jumătate elf.

— Locul pe care trebuie să-l găsim, dimpotrivă, a fost ascuns. Este accesibil doar printr-un portal magic, care este aici, în această bibliotecă.

— Un portal magic? ASTA există?

Adrass a dat din cap.

— Este o poartă reală, care poate duce la locuri îndepărtate în spaţiu, sau ascunse, cum ar fi acest templu. Pentru ca magia să funcţioneze, construim două simultan, în cele două locuri în care vrem să ne conectăm. Vraja se face cu cristal negru, pe care se impune un sigiliu care cere în schimb viaţa magicianului care o pronunţă.

— Viaţa lui? a exclamat Adhara, incredulă.

Adrass a confirmat grav.

— Un alt sigiliu este apoi invocat, iar portalul este gata.

— Şi căutăm aşa ceva?

Adrass a dat din cap din nou.

Contrar a ceea ce a spus Adrass, găsirea lui s-a dovedit mai complicată decât se aşteptau. Au trecutut printre pereţii sălii vaste, căutând un pasaj, o cameră secretă sau o uşă. Nimic.

Stăteau în mijlocul camerei, descurajaţi.

— Eşti sigur că e aici?, a întrebat Adhara.

— Este scris într-una din cărţile pe care le-am consultat. Nu există nici o îndoială în privinţa asta.

Obosită şi demoralizată, fata şi-a lăsat faţa în mână. Nu aveau de gând să renunţe acum, atât de aproape de obiectiv!

Privirea ei a început să rătăcească distrasă pe pereţii camerei, printre simbolurile mai strălucitoare ca niciodată. Dintr-o dată a observat că dimensiunile lor variau. Unele erau puţin mai mari decât altele. Era ca o revelaţie.

— Adrass...? a spus ea, indicându-le pe rând.

Ghicindu-i gândurile, el s-a ridicat şi a început să examineze cu atenţie runele. Înarmat cu o pană şi un pergament, el le-a notat pe cele care păreau diferite de celelalte. Cum camera era imensă, a cerut ajutorul lui Adhara.

S-au trezit la jumătatea drumului, fiecare cu propria listă, şi le-au confruntat. Abia erau o duzină de rune. Adrass a observat că era ca şi cum camera ar fi fost împărţită în mai multe secţiuni, fiecare având un singur simbol mare. S-a gândit imediat că ar putea fi un cod, şi a fost confirmat când şi-a dat seama că aceste rune au alcătuit cuvinte cu sens. Au aparţinut unui limbaj folosit de elfi pentru Magia Ocultă. Pe de altă parte, simbolurile văzute de Adhara păreau să nu însemne nimic.

— Eşti sigură că ai notat totul?

— Absolut.

— Şi ai urmat ordinea în care s-au prezentat runele?

— Desigur. S-a întâmplat ceva?

Adrass i-a explicat situaţia, iar fata s-a uitat în jur, răvăşită. Cum era posibil ca runele ei să nu aibă sens dacă amândoi ar fi aplicat aceeaşi metodă? Ea s-a întors pe calea pe care a urmat-o verificând simbolurile care au luminat pereţii a doua oară. Era la a cincea inscripţie pe care a înţeles-o. S-a uitat în spatele ei, gândindu-se la modul în care Adrass a procedat, şi a găsit confirmarea suspiciunilor ei.

— A mea, de asemenea, are sens! a exclamat ea.

— Le-am adunat în toate modurile posibile şi te asigur că *lehemsarvaliarht* nu înseamnă nimic.

De data asta era rândul lui Adhara să zâmbească.

— Probabil că nu, într-adevăr, dar ce zici *de thrail avras mehel?* Pentru a împărţi camera în două, ne-am dus în direcţii opuse, şi aşa că am citit totul invers.

— Ai dreptate, cum să nu mă gândesc la asta? Iată-ne! a exclamat Adras.

El a transcris propoziţia pe pergamentul său, apoi a citit traducerea:

— Prin reflexie atingem scopul... Nu e foarte explicit...

Adhara a încercat să se concentreze.

— Scopul este portalul, aş spune.

— Nu există nici o îndoială în privinţa asta. Dar reflexia?

Au schimbat o privire nedumerită.

— Am folosit deja reflexia; am înţeles secretul simbolurilor mai mari, s-a aventurat Adhara.

— Ce vrei să spui?

— Că este, probabil, mai puţin sensul propoziţiei, decât propoziţia în sine. Poate că propoziţia e cheia care deschide uşa.

— Aş fi surprins, a răspuns Adrass, portalul este sculptat din cristal negru pur.

— Ei bine, atunci, poate că este cheia pentru a accesa camera în cazul în care este, nu ştiu... Citeşte fraza în runic, a sugerat Adhara.

— « *Ersha tras avelya ru wyrto gol anthrail avras mehel* », a spus el fără convingere.

Abia a terminat când au auzit ceva rotindu-se pe balamalele sale de pe cealaltă parte a camerei.

— Merge... a şoptit Adrass, neîncrezător.

Şi amândoi au fugit la sursa zgomotului, de teamă că ceea ce tocmai se deschisese, orice, s-ar putea închide.

Era unul dintre rafturile care s-au rotit; în acelaşi timp, o secţiune a zidului alunecase, dezvăluind un pasaj îngust săpat în piatră.

Adrass s-a aplecat să-l examineze.

— Aş spune că aşa e, concluzionează el.

Şi, ca întotdeauna nerăbdător, s-a furişat înăuntru.

Au mers mult timp. Era cald şi umed, iar atmosfera era sufocantă. Pe măsură ce progresau, tunelul s-a îngustat, forţându-i să-şi coboare şi mai mult capul. Fără simboluri, fără lavă. Au fost din nou forţaţi să folosească magia pentru a lumina. Nu că ar fi existat riscul de a se rătăci: tunelul cobora rapid, s-a rostogolit în jurul său, uneori s-a înclinat mai mult, alteori mai puţin, dar niciodată nu s-a bifurcat. Nu era nici o cale de a merge greşit.

Au ajuns în patru labe. Această poziţie era mai mult decât incomodă pentru Adhara, care se putea sprijini doar cu o singură mână.

— Aproape am ajuns, văd o lumină, a spus brusc Adrass.

Într-adevăr, o licărire vagă se zărea în depărtare, care a luat treptat forma unei deschideri circulare. Dar când au ajuns la ea, magicianul s-a oprit.

— Ce se întâmplă?, a întrebat Adhara.

— Va trebui să invocăm din nou vraja zborului, a răspuns el, arătând spre golul de sub ei.

Erau la vreo zece braţe deasupra pământului, în interiorul a ceea ce părea a fi o cupolă săpată în stâncă. În mijloc stătea poarta. Un inel imens de cristal negru de formă eliptică ocupa întreaga cameră. Marginea sa era împodobită cu rune şi motive animale pe care Adhara nu le văzuse niciodată. Cristalul negru strălucea cu reflexii de sânge, ca şi cum ar fi fost animat de o lumină interioară.

— Acesta este efectul sigiliului, a explicat Adrass când au aterizat în faţă. A fost impus cu sângele magicianului care şi-a dat viaţa pentru a-l activa. *Tot sângele* lui.

Adhara s-a speriat. A înţeles de ce nu auzise niciodată de un portal magic.

Spaţiul eliptic înconjurat de inelul de cristal negru era ocupat de un material verde translucid, ondulat ca apa. Era acoperit de valuri care s-au născut şi au dispărut cu reflexii de curcubeu.

— Crezi că mai funcţionează?, a întrebat Adhara, fascinată de frumuseţea tulburătoare care a apărut pe portal.

— Desigur. Timpul nu contează aici. Dar avem nevoie de cheie.

— Adică?

— Sânge, a spus sec. Al tău, mai exact.

Adhara s-a uitat la poartă.

— Sângele meu de Sheireen, nu?

— Fără el, sigiliul nu se va deschide şi vom merge la moarte sigură. Elfii erau cam geloşi pe secretele lor, a încercat să glumească.

— Fă ce trebuie să faci, a spus Adhara, întinzându-i braţul.

Adrass a scos un balon de sticlă şi un cuţitaş din geantă şi i-a luat câteva picături de sânge. Nu a simţit aproape nicio durere.

De îndată ce a aruncat balonul peste portal, membrana a dispărut pentru câteva momente, doar pentru a reapărea sub forma unui văl de apă albăstruie, cu un aspect aproape antrenant.

Adrass a luat mâna lui Adhara şi a strâns-o cu forţă.

— Să mergem, spuse el.

S-au aruncat în interiorul inelului. Adhara a simţit o senzaţie ciudată. Era frig, ca şi cum un lac îngheţat i-ar fi primit în adâncimile sale, şi era şi fierbinte, ca şi cum un incendiu devastator le-ar fi lins membrele. A durat doar un moment, timp în care totul a fost lumină. Apoi claritatea a dispărut, şi erau pe partea cealaltă. Într-un loc fără spaţiu şi fără dimensiune. Templul.

Era o clădire circulară, cu podea în flăcări, dar nici ea, nici Adrass nu au simţit căldură. Zidurile sale erau de cristal negru, strălucitor, împodobite cu nenumărate arme: suliţe, săbii, săgeţi, arbalete, bâte, arcuri. Nenumărate săbii atârnau, de asemenea, de cupola lui, ameninţând vizitatorii.

Spaţiul era împărţit în două de un rând de coloane care desenau un fel de coridor de-a lungul pereţilor. Fiecare era învăluit de fulgere, ţâşnind de la sol în sus, stingându-se la fel de repede cum se formau. Atmosfera generală era sumbră. Un loc perfect pentru a glorifica zeul războiului, distrugerii şi creaţiei, începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor.

Un altar rotund se afla în centrul naosului, de asemenea înconjurat de flăcări şi fulgere. El adăpostea o sabie, în jurul căreia un lujer viguros împodobit cu flori parfumate şi roşii ca sângele era înfăşurat în mod misterios.

— Thenaar... a şoptit Adrass, îngenunchind cu devotament.

Era casa zeului său, cel căruia i-a dedicat atâţia ani din viaţa lui.

— Îi simţi prezenţa, Adhara? a strigat, ridicându-se, cu ochii strălucind. E zeul *nostru!* El e cel care te va salva, ştii? Te va elibera de sclavia care te copleşeşte!

Adhara l-a lăsat pe Adrass să o ia de mână şi să o conducă la altar.

— Pune-te în genunchi.

— Ce-o să-mi faci?, a întrebat ea.

— Binecuvântează-te cu sabia, şi apoi stropeşte-te cu sucul unei flori din această plantă, Flamia, planta dedicată zeului nostru.

Adhara s-a uitat la fulgerele şi limbile de foc care înconjurau arma.

— Trebuie să o iei?

Adrass a dat din cap, zâmbind.

— Dar....

Nu trebuia să spună mai mult. Adhara a ghicit totul în ochii lui.

— Magia cere întotdeauna un preţ, chiar şi magicienii mediocri îl ştiu. A venit timpul să ispăşesc pentru ce ţi-am făcut.

— Ce se va întâmpla cu tine? murmura Adhara, simţind deja răspunsul.

— Folosind Magia Interzisă, a continuat ca şi cum nu ar fi auzit-o, m-am distanţat de Dumnezeul meu. Până acum ceva timp, m-am gândit că în numele binelui cineva ar putea realiza orice infamie, şi chiar că Thenaar ar vedea-o ca pe o dovadă a credinţei mele oarbe.

— Adrass...

— Asta mi-au spus Observatorii, şi am crezut, dar zilele astea am simţit cât de mult mă înşelam. Boala mea, rugăciunile mele inutile, şi acum asta. Astea sunt semne. Thenaar nu a vrut niciodată să mă supun fără conştiinţă, să renunţ la natura mea de om. Şi datorită ţie am înţeles asta.

Adhara îl apucă de mână, ca şi cum ar pune capăt acestei confesiuni absurde.

— Ce se va întâmpla cu tine? a repetat ea, disperată.

— Sabia suge toată energia celui care o apucă. Doar un elf poate scăpa nevătămat. Aceasta este ceea ce spun scripturile şi ceea ce au decis cei care au ascuns acest loc sacru.

Adhara a dat din cap.

— Dar nu vreau! M-am săturat să trăiesc din sacrificiul altora!

— Totul va fi bine, şopti Adrass înclinându-se spre ea. Totul se va termina înainte să mor, vei vedea.

Dar Adhara a ghicit că încerca doar s-o liniştească.

— Nu pot accepta aceşti termeni.

— Atunci vei muri.

— Poate că acesta este cel mai corect lucru. Poate că n-ar fi trebuit să mă nasc.

Faţa lui Adrass se întunecă brusc.

— Nu spune asta. Eşti singurul lucru sănătos din toată chestia asta, singurul lucru de care sunt mândru. Poate că te-ai născut din rău, dar ai mult mai mult suflet decât mine. Ai mers atât de departe încât să-ţi dai sângele ca să mă salvezi pe mine, călăul tău! Şi nu pentru că tu eşti Consacratul, ci pentru că eşti tu.

Adhara nu ştia ce să spună. Lacrimile arzătoare curgeau pe obrajii ei, evaporându-se în căldura flăcărilor.

— Nu îţi pot schimba soarta, nu pot anula ceea ce am făcut. Trebuie să trăieşti, Adhara. Când toate astea se vor termina, când Lumea Pământeană îşi va găsi pacea, trăieşte şi fii liberă. De mine, de Thenaar, de orice piedică. Trăieşte liberă şi fericită.

Apoi s-a smuls din îmbrăţişare şi s-a aruncat spre altar.

— Adrass !!!

A sărit încercând să-l oprească, dar era prea târziu: cu o mână, magicianul ţinea deja garda sabiei, iar cu cealaltă, floarea salvării sale.

Flăcările şi fulgerele învăluiau templul, făcând pereţii să vibreze. Adrass s-a înclinat cu toată puterea pe altar şi în cele din urmă a extras sabia. Faţa lui era o mască de durere.

— Pune-te în genunchi, s-a bâlbâit.

— Nu pot... Nu aşa...

— Pune-te în genunchi sau totul va fi inutil! a răcnit, ameţitor.

Adhara se supuse. Nu putea face nimic altceva. A simţit că lama i se odihneşte pe umăr. Pentru ea era aproape proaspătă, dar pentru el trebuie să fi ars.

— Prin oţelul acestei săbii, te dedic lui Shevraar.

Adrass a scăpat sabia, care a căzut la pământ, sclipind, şi apoi a întins mâna care a stors floarea, aproape epuizat. Câteva picături i-au căzut pe păr lui Adhara, pe faţă.

— Prin sângele acestei flori, te dedic lui Shevraar, a strigat Adrass.

Apoi, ridicându-şi braţele spre cer, a adăugat:

— Renăscută în Shevraar, pentru că metal forjat are o viaţă nouă prin foc.

În acelaşi timp, Adhara s-a simţit traversată de o flacără arzătoare şi binefăcătoare în acelaşi timp. Căldura ei s-a răspândit în tot corpul, dând viaţă membrelor sale şi infuzându-

le cu o forţă necunoscută. Cu toate acestea, chiar şi o astfel de bunăstare intensă nu ar putea-o face să uite preţul acestei renaşteri. Tot ce a vrut era ca Adrass să nu mai sufere. Ceea ce a făcut nu mai conta. I-a dat viaţa. O viaţă imperfectă, incompletă şi dureroasă, dar o viaţă. Fără el, nu ar fi existat niciodată. Şi nu putea uita asta.

Totul se termină într-un fulger de lumină, urmat de o bufnitură. Adhara a deschis ochii şi l-a văzut pe Adrass întins pe pământ, inconştient.

27

ALEGEREA LUI ADHARA

— Adrass !

Adhara a fugit spre el şi l-a întors să-l pună pe spate. Era foarte palid şi transpirat. Mâinile lui erau complet devastate de foc, dar încă respira slab. Avea nevoie de apă. Adhara i-a scotocit prin geantă, a găsit tărtăcuţa şi i-a golit-o în gură.

— Adrass, te rog, nu pot pleca de aici fără tine, nu pot s-o fac.

Magicianul a deschis încet ochii, iar Adhara l-a îmbrăţişat ca şi cum ar fi fost ultima dată.

— Cum te simţi?, a întrebat el cu un acces de tuse.

— Eu? Ei bine, tu eşti mult mai rău... a răspuns ea, îndepărtându-se uşor.

Adrass zâmbeşte ca s-o liniştească.

— E o căldură arzătoare aici.

Adhara nu a simţit-o. Probabil din cauza naturii sale Sheireen.

— Să plecăm, a spus ea, încercând să-l ridice.

Dintr-o dată a simţit o forţă extraordinară. În cele din urmă, corpul său i-a răspuns, în cele din urmă nu mai era un element străin. Devenise *corpul ei*.

— Arăţi diferit... gâfâi Adrass, când s-au apropiat de portal.

— E din cauza ta, a răspuns Adhara.

Magia lui a înviat-o, nimic nu ar avea sens dacă ar muri. A vrut să-l târască spre intrare; s-a opus.

— Lasă-mă aici.

Vocea lui era doar o gură de aer.

— Nu-mi abandonez prietenii, aşa că la duşmani imaginează-ţi, a răspuns ea fără să se oprească.

— Vorbesc serios. Locul ăsta e perfect pentru mine. Templul unde mi-am găsit în sfârşit zeul.

Adhara l-a tras de braţ.

— Exact de asta nu poţi renunţa acum.

Adrass a dat din cap.

— Dimpotrivă, este corect ca totul să se termine aici, pentru că ceea ce am făcut este de neiertat.

Erau în faţa uşii acestui templu suspendat într-o dimensiune magică. Membrana era din nou verde iridescent, la fel ca atunci când au ajuns. Adhara l-a aşezat pe Adrass şi a stat în faţa lui, privindu-l drept în ochi.

— Te-am iertat pentru tot. Şi dacă eu am făcut-o, Thenaar a făcut-o. Aşa că acum să ne îndepărtăm de aici şi să aducem leacul în Lumea Pământeană.

S-a forţat să zâmbească, apoi şi-a descoperit braţul stâng şi şi-a scos pumnalul. Un ultim tribut de sânge de plătit.

— Lasă-mă, i-a şoptit Adrass, epuizat.

Adhara şi-a înghiţit lacrimile şi şi-a tăiat ferm pielea, aşa cum făcuse cu câteva zile mai devreme, când a trebuit să salveze viaţa inamicului. Picături de sânge au început imediat să curgă. Şi-a pus arma deoparte şi le-a strâns în palma ei. Când i s-au părut în cantitate suficientă, ea a aruncat-o pe portal. Membrana s-a transformat din nou într-un voal albastru, iar Adhara l-a ridicat pe Adrass de pe pământ. Era din ce în ce mai palid, respirând din ce în ce mai greu.

«Trebuie să-l scot de aici. Este acest aer, acest loc sufocant care îl îmbolnăveşte», şi-a repetat Adhara pentru a se convinge că totul va fi bine odată departe de templu.

S-au aruncat împotriva portalului, şi de data asta Adrass a ţipat. Adhara l-a îmbrăţişat mai tare. Ea nu a înţeles de ce pe el îl durea atât de mult, chiar dacă ea a simţit doar o senzaţie plăcută pe pielea ei. Câteva secunde mai târziu, s-au trezit în camera din care plecaseră. Au reuşit!

Dar entuziasmul lui Adhara dispare imediat. O lumină roşie sinistră strălucea în faţa lor, şi amintirea medalionului pe care l-a purtat Amhal când s-au întâlnit ultima dată i-a venit imediat în minte. Un fior îngheţat i-a trecut prin coloană. Împitrită de uimire, a văzut paloşul uriaş ridicându-se în gol, gata să lovească.

Apoi era mirosul de sânge, sunetul lamei care sfâşie carnea. Adhara a simţit corpul lui Adrass contractându-se între braţele sale, exhalând ultima suflare. S-a uitat la ea o clipă şi i-a zâmbit. Un zâmbet obosit, îndepărtat, deja în altă parte. Apoi a alunecat încet şi a căzut la pământ cu spatele însângerat. Sabia lui Amhal l-a străpuns dintr-o parte în alta. Fără ca ea să-şi dea seama, Adrass a salvat-o, din nou. Adhara a rămas nemişcată pentru o clipă, uimită de acest spectacol oribil. Laterala ei ardea, dar nici măcar nu-şi dădea de această durere.

În cele din urmă, furia a prevalat asupra restului. Amhal şi-a fluturat sabia plină de sânge în faţa ei, sângele tatălui ei.

— Acum e rândul tău, şuieră el rece.

O urmă de mărgele roşii mici a apărut în aer, şi Adhara şi-a dat seama că ea era nimic pentru el. A văzut-o acum ca pe un obstacol pe o cale lungă spre glorie.

Această revelaţie i-a dat puterea de a-şi alunga toată mila din inimă. Ceva s-a rupt în ea, din care a apărut ceea ce a fost întotdeauna pentru alţii: o speranţă, un Sheireen. Dintr-o dată, datoria ei a devenit clară pentru ea. Omul al cărui corp cădea încet în uitare la picioarele ei nu ar fi murit în zadar. Şi ar da sens ultimul lui sacrificiu.

S-a dat într-o parte, a luat sabia lui Adrass şi s-a oprit într-o poziţie de atac. Era o lamă veche, ruginită, dar nu conta. Ura ei o transforma în oţel călit. Ura şi puterile ei.

Amhal s-a aruncat spre ea şi a atacat-o cu o lovutură verticală, pe care Adhara a lăsat-o să se rupă de o barieră magică pe care a evocat-o instantaneu. Da, s-a schimbat. Ritualul lui Adrass a făcut-o un adevărat Consacrat.

Ea a ripostat cu o rotire largă şi s-a lansat împotriva inamicului ei cu toată noua ei putere, hotărâtă să-l omoare. Lamele lor s-au intersectat, iar la acest contact corpul lui Adhara tremura de durere. Era un adversar dificil. A închis ochii şi a recitat instinctiv o formulă pe care nici nu credea că o ştie.

Imediat, o lumină aurie i-a învăluit arma, care părea să prindă viaţă. A simţit-o cum începe să vibreze sub mâna ei, devenind grea şi rezistentă, consolidarea preciziei atacurilor ei. Amhal a făcut câţiva paşi înapoi şi apoi, cu un salt, s-a eliberat de strânsoare, lovind portalul cu sabia în acest proces. O bucată mare de cristal negru s-a spart la pământ,

făcând să vibreze pereţii peşterii. Adhara a reuşit să-l evite rostogolindu-se la pământ. S-a ridicat imediat, în timp ce un fulger alb săpa o brazdă adâncă chiar în faţa ei. S-a protejat în spatele a ceea ce a mai rămas din monolitul negru şi a încercat să-şi calmeze respiraţia. Dacă voia să iasă victorioasă din această luptă, nu trebuia să lase garda jos. O lovitură în lateral a adus-o înapoi la realitate. S-a uitat la ruptura lungă de pe vestă. Amhal trebuie să o fi rănit-o când a străpuns corpul lui Adrass. Nu contează. Va avea grijă de asta mai târziu, scotând capul din ascunzătoare pentru a controla situaţia.

Amhal gâfâia în centrul camerei, cu sabia într-o mână, cealaltă încă ridicată spre cer pentru a evoca evoca descântecul care aproape ajungea la ea cu câteva minute mai devreme. Profitând de acest moment de slăbiciune, Adhara sare înainte. Tânărul nu era suficient de rapid pentru a evita traiectoria lamei sale, iar fanta ei şi-a atins ţinta. Un urlăt trepidant a umplut peştera, în timp ce două degete zburau. Adhara l-a atins în mâna stângă şi l-a văzut ducându-şi membrul rănit la piept, cu faţa contractată de durere.

— Acum suntem legaţi, a răcnit ea, feroce.

Furia ei era atât de incontrolabilă încât nu i-a dat un moment adversarului răgaz. L-a lovit succesiv în braţ şi apoi în picior pentru a-l forţa să se retragă. A atacat din nou, până când l-a pus cu spatele la perete. Şi-a ridicat sabia, gata să-i dea lovitura finală, dar de data asta el a fost cel care s-a protejat în spatele unei bariere magice. Lovitura lui Adhara a ricoşat violent, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

Amhal stătea sprijinit de perete, fără suflare, în timp ce se retragea cu câţiva paşi. Nu era nici cea mai mică expresie în ochii lui, şi Adhara era aproape recunoscătoare. Trebuia să vadă în el doar ucigaşul lui Neor şi Adrass. Un inamic care să fie măcelărit, nimic altceva.

«Prin Thenaar,» s-a gândit ea, şi a lansat o formulă de împietrire. Amhal a reuşit să se eschiveze şi a ripostat cu un nou fulger alb, mai slab decât cel anterior; începuse să-şi piardă energia. Cu toate acestea, lovitura lui era de ajuns pentru a arunca în aer portalul într-o multitudine de cioburi. Adhara abia a avut timp să se ascundă în spatele unei bariere magice. Resturi grele, ascuţite de sticlă, au căzut la pământ într-o bubuitură asurzitoare. Apoi a fost tăcere.

Încet-încet şi-a reluat respiraţia în mijlocul ruinelor, protejată de bariera pe care o evocase. Era epuizată, dar furia ei a rămas intactă, la fel şi dorinţa de a lupta. Era ceva misterios în confruntarea care avea loc. A simţit clar că soarta însăşi le-a ghidat loviturile, un destin ale cărui mize i-au depăşit, dar la care au fost condamnaţi ani, secole, milenii.

Aştepta cu grijă contraatacul duşmanului ei, ţinându-şi sabia. Forţele sale au început, de asemenea, să se diminueze, iar bariera de argint a devenit mai subţire; în acelaşi timp, un sunet de paşi metalici răsunau în cameră.

Amhal s-a apropiat de ea, târându-şi arma în spatele lui. Adhara şi-a adunat curajul, a închis ochii şi s-a concentrat. Marvash era acum aproape de ea, în apropiere. Aproape pe ea.

Ea a lăsat bariera magică să explodeze şi a ieşit din gramada de moloz, ridicându-şi arma spre cer. A simţit pielea umărului stâng tăindu-se, dar şi lama ei scufundându-se în laterala adversarului ei. Amândoi au căzut la pământ, epuizaţi şi înnebuniţi. Dintr-un motiv obscur, ei nu mai erau în peştera templului, ci într-o pădure stufoasă, luminată de un cer senin şi înstelat. Poarta era la câţiva paşi de ei, complet distrusă. Peste tot, calmul supranatural al pădurii, şi un vânt îngheţat care le biciuia feţele transpirate.

Ea a fost cea care s-a ridicat prima, sprijinindu-se de sabia ei. Tot corpul ei era rănit. Şchiopăta înainte, abia conştientă de ceea ce făcea. Amhal abia reuşeşte să se aşeze în

genunchi, cu mâna convulsiv strânsă pe garda sabiei. Adhara i-a mirosit sângele, mirosul pe care-l cunoştea atât de bine. Şi şi-a amintit.

Antrenamentul solitar, rănile pe care şi le-a provocat pentru a se pedepsi pentru furia care i-a mâncat sufletul de când a venit pe lume. Lupta lui acerbă pentru a păstra ceea ce era bun la el...

Un sentiment ciudat a invadat-o, iar faţa băiatului pentru care ea a pornit în această călătorie lungă a fost înlocuită pentru un moment la cea impasibilă şi gâfâind pe care o avea în faţa ei. Ura ei s-a evaporat, în timp ce cuvintele lui Adrass i-au răsunat în cap. «Fii liberă. De mine, de Thenaar, de orice piedică. Fii liberă şi fericită.» Era moştenirea pe care i-a lăsat-o, ultima sa voinţă înainte de a se sacrifica pe altarul zeului lui: ca ea să nu renunţe la ea însăşi pentru a duce războiul altora, ca ea să nu se supună unui destin pe care el însuşi s-a pocăit că i l-a impus. El a vrut ca ea să trăiască după propriile sale convingeri, în conformitate cu propriile sale sentimente. Pentru că asta a făcut viaţa ca să devină o persoană.

Adhara şi-a lăsat sabia să alunece din mâini, şi când Amhal a încercat să o ridice pe a lui, a pus-o pe pământ cu un picior până când i-a dat drumul.

— Nu vreau să fie aşa, a spus ea încet, căzând în genunchi, fără să se oprească să privească acel om pierdut în ochi. Nu vreau să te urăsc.

S-a apropiat de faţa lui, i-a mângâiat trăsăturile reci şi impasive.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu partea din tine pe care am iubit-o, sau dacă o voi mai găsi vreodată. Dar nu mă voi înclina în faţa acestui joc, a murmurat ea printre lacrimi.

— Pleacă, a răspuns el, cu un tremur în voce.

— Refuz să fac ceea ce lumea şi zeii au plănuit pentru mine. Vreau să-mi urmez propria cale, drumul pe care inima mea mi l-a dictat de când m-am trezit pe pajiştea aia. Pentru că doar aşa voi şti cine sunt *cu adevărat*.

— Pleacă! a ţipat din nou.

În sfârşit o urmă de emoţie. Adhara şi-a pus buzele pe ale lui, le-a deschis uşor şi l-a sărutat. L-a sărutat pe criminal, pe duşman, pe monstru.

Apoi a plecat, şi pentru o clipă l-a văzut în ochii lui pe adevăratul Amhal, Amhal care, în ciuda suferinţei sale, a refuzat să cedeze în faţa celor mai rele instincte ale sale, Amhal care ar fi preferat moartea în locul a ceea ce făcea acum. Lumina roşie a medalionului slăbeşte, până când este stins aproape complet.

— Voi găsi o cale să termin asta fără să te omor, jur. Voi schimba istoria Lumii Pământene.

Şi pe aceste cuvinte, a mers încet spre pădure, lăsându-i inamicului ei posibilitatea de a lovi-o în spate.

Amhal şi-a luat capul în mâini şi şi-a încleştat violent tâmplele. Sentimentele, acele sentimente blestemate pe care a reuşit să le înăbuşe, l-au torturat din nou. Şi în mijlocul lor, imaginea lui Adhara, pe care nu o putea urî, pe care nu o putea ucide. A privit-o şchiopătând în pădure. Apoi rănile şi oboseala au preluat controlul. A căzut la pământ cu o ultimă privire la cerul înstelat, rece şi crud de deasupra capului. A închis ochii, iar inconştienţa l-a eliberat de suferinţa prezentului. Treptat, medalionul de pe pieptul lui a început să strălucească cu o lumină sinistră.

EPILOG

Kryss stătea în picioare, cu harta întinsă în faţa lui. O multitudine de steaguri roşii mici au dat măsura succesului său. Ţara Apelor era aproape în întregime în puterea sa, iar avansul său părea irepresibil.

La celălalt capăt al mesei, San s-a uitat la el cu o privire satisfăcută. S-a aşezat pe un scaun a cărui eleganţă contrasta cu simplitatea cortului în care regele îşi studia planurile de luptă. În mâna lui, eternul său pahar de vin cu miere.

— N-ar trebui să bei atât de mult, spuse Kryss.

— Beau pentru toate victoriile tale, zâmbeşte San. Şi, prin urmare, ale mele, a adăugat el, luând o înghiţitură lungă de vin.

Regele nu a răspuns, cu ochii încă fixaţi pe hartă.

— Îţi aminteşti pactul nostru, nu-i aşa?

De data asta, elful s-a uitat în sus. Faţa lui Marvash s-a contractat brusc.

— Unde e Amhal?

— L-am trimis pe urmele lui Sheireen, înainte să devină un obstacol prea dificil de doborât. Deocamdată, e încă o fată înspăimântătoare, ştiu că poate scăpa de ea fără probleme. Dar nu schimba subiectul...

Kryss ştia de la început că San nu era niciodată acolo pentru el. În ciuda eforturilor sale de a-l alătura cauzei sale, el nu l-a ascultat decât pentru a-şi atinge propriul scop.

«În plus, el este unul dintre ei,» s-a gândit cu dispreţ.

Dar scopul său cerea uneori folosirea armelor la fel de nedrepte şi viclene ca acest om.

— Bineînţeles că-mi amintesc asta.

— Aştept de ani de zile şi te-am servit fără rezerve. Acestea fiind spuse, nu uit de ce fac toate astea.

Kryss a ridicat mâinile cu un oftat.

— Ştiu că eşti un mercenar şi, de fapt, nu-mi pasă. Eşti o armă, o armă care până acum s-a dovedit valoroasă.

— Dar tot nu-mi văd răsplata.

Expresia regelui era dură.

— Ţi-am spus deja. Ceea ce vrei este la îndemâna magiei elfilor. Ar trebui să nu-mi mai pui la îndoială cuvântul.

— Ştiu asta, a spus San, căutând în altă parte. Ştiu.

«Uneori arată ca un copil», s-a gândit regele. Când s-au întâlnit, San era o fiinţă complet pierdută. Timp de nenumăraţi ani a mers fără scop prin Ţinuturile Necunoscute, sfâşiate de demonii săi, în căutarea a ceva ce nu a putut realiza cu propria sa putere. Kryss i-a dat un scop, l-a făcut arma invincibilă care era acum, şi i-a promis imposibilul. De aceea a continuat să-l urmeze, pentru că el i-a adus celălalt Marvash: un copil ca el, chinuit de aceleaşi dileme încă atât de copilăresc în ochii lui.

— Vei avea ceea ce vrei la sfârşitul acestei poveşti, în Lumea Nouă pe care o voi oferi poporului meu. Să ştii că vei fi singura fiinţă non-elfă care va locui în ea. Este deja o mare recompensă în sine, spuse Kryss, injectând o umbră de ameninţare în cuvintele sale.

— Nu-mi pasă dacă rămân în viaţă sau nu. Vreau doar să-mi dai ceea ce mi-ai promis. După asta, aş putea la fel de bine să mor.

Regele se uita la el în tăcere.

— O vei avea când se va termina totul, a repetat el cu o voce fermă.

— Acest lucru se va întâmpla în curând, dacă credem această hartă, a remarcat San, brusc arătând mai relaxat.

Kryss s-a uitat neliniştit la ea, iar San i-a perceput dezamăgirea.

— Ce se întâmplă? Lucrurile nu par a fi potrivite pentru tine?

Elful s-a încruntat.

— Armata uzurpatorilor se reorganizează. Până acum câteva luni, erau doar un corp fără cap. Ai făcut o treabă bună cu uciderea regelui şi a fiului său; ei au fost sufletul rezistenţei, ei au fost cei care au sprijinit moralul trupelor.

San a ghicit imediat unde se îndrepta.

— Îţi faci griji pentru regină?

Kryss a dat din cap.

— E doar o femeie bătrână, a răspuns San pe un ton dispreţuitor.

Reacţia lui bruscă trăda o agitaţie profundă. Adânc în inima lui, ştia că Doubhée era un obstacol semnificativ.

— Trebuie s-o eliminăm, a răspuns Kryss. Oamenii ei ne-au provocat pierderi considerabile. Ea este următoarea noastră ţintă, a adăugat el rece.

San doar a dat din cap.

— O vom bate mai repede decât crezi.

Kryss s-a ridicat vioi, lovindu-şi pumnul de masă.

— Nu vreau doar să-i bat şi să le iau pământul. Vreau să-i distrug! a oftat. Acest război este diferit de oricare dintre războaiele pe care le-ai văzut în viaţa ta, nu este nimic în comparaţie cu lupta pe care am dus-o pentru a lua puterea în patria mea.

A tăcut o clipă, absorbit de amintirile sale. Străzile din Orva, oraşul său natal, invadate de soldaţi, ziduri pătate de sânge. Un război fratricid, care l-a pus şi pe el împotriva tatălui său.

«Era necesar. A fost preţul de plătit pentru a-mi elibera poporul de umilinţă şi a-i pune înapoi în locul lor adevărat.»

— Este vorba despre exterminarea lor, a şuierat el, detaşându-şi cuvintele.

O licărire de frică i-a trecut prin ochi lui San. Nu era prima dată. Kryss ştia că poate fi groaznic, şi se bucura de acel sentiment de putere absolută pe care îl avea asupra altora.

— Pentru a realiza un astfel de proiect măreţ, am nevoie de mii de oameni, o forţă devastatoare şi nelimitată.

— O ai, a spus San. Ai boala.

— Boala e doar începutul, râse Kryss. Crede-mă, ce e mai bun urmează încă să vină.

HARTA LUMII PĂMÂNTENE

LOCAŢII ŞI PERSONAJE

Adhara: fată creată prin magie de secta Observatorilor, din corpul unei tinere decedate. Numele i-a fost dat de Amhal.

Adrass: Observatorul care a creat-o pe Adhara.

Amhal: ucenic Cavaler al Dragonilor; luptându-se mereu împotriva dorinţei întunecate de sânge pe care o simte în el, a abandonat partea sa bună pentru a se dedica în întregime răului prin uciderea lui Neor. E un Marvash.

Amina: fiica lui Fea şi Neor, geamăna lui Kalth.

Aster: jumătate–elf domnind peste şase din cele opt Ţinuturi ale Lumii Pământene. Învins de Nihal cu o sută de ani mai devreme.

Baol: Ordonanţa lui Doubhée pe front.

Calipso: regina nimfelor.

Chandra: «al şaselea», în elven.

Consiliul Înţelepţilor: organizaţia suverană autoproclamată în Makrat.

Dakara: fondator al Sectei Observatorilor.

Dalia: asistenta Theanei la templu.

Dohor: tatăl lui Learco, rege crud al Ţării Soarelui care a încercat să cucerească întreaga Lume Pământeană.

Dowan: lider al rezistenţei în Makrat.

Doubhée: regina Ţării Soarelui, odată un hoţ abil.

Elfi: foşti locuitori ai Lumii Pământene; au abandonat-o când alte rase au început să o populeze şi s-au stabilit în Ţinuturile Necunoscute.

Elyna: numele fetei al cărei corp a născut-o pe Adhara.

Erak Maar: numele elven al Lumii Pământene.

Fea: văduva lui Neor, mama lui Amina şi Kalth.

Fraţii Fulgerului: preoţi ai cultului lui Thenaar.

Gardienii Înţelepciunii: ramura armată a Consiliului Înţelepţilor.

Breasla Asasinilor: o sectă secretă care a pervertit cultul lui Thenaar.

Ido: pitic, cavaler al Dragonilor, care l-a ucis pe Dohor şi astfel i-a încheiat visul de cucerire.

Jamila: dragonul lui Amhal.

Kalima: sat în partea de sud a Ţării Apelor, unde o tabără de refugiaţi a fost înfiinţată.

Kalth: fiul lui Fea şi Neor, geamănul lui Amina.

Karin: logodnicul Elynei.

Kryss: rege al elfilor, îşi conduce poporul să revendice Lumea Pământeană.

Laodamea: capitala Pământului Apelor.

Learco: suveran al Ţării Soarelui, şi artizan al celor cincizeci de ani de pace pe care i-a avut Lumea Pământeană. Ucis de Boala adusă la Curte de San.

Lonerin: magician, soţul Theanei, a murit de Boală cincisprezece ani mai devreme.

Makrat: capitala Ţării Soarelui.

Răul: boală mortală şi contagioasă răspândită în Lumea Pământeană de elfi.

Marvash: «Distrugătorul» în elven.

Milo: Frate al Fulgerului.

Mira: Cavaler al Dragonilor şi Maestrul lui Amhal, ucis de San.

Lumea Scufundată: regatul subacvatic, fondat de exilaţi din Lumea Pământeană.

Neor: singurul fiu al lui Doubhée şi Learco, care a paralizat după ce a căzut de pe un cal. Este ucis de Amhal.

Nihal: jumătate–elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran o sută de ani mai devreme. A fost una dintre Sheireeni.

Nimfe: creaturi de apă care trăiesc pe Pământul Apelor. Sunt imune la Rău.

Noul Enawar: singurul oraş de pe Marele Pământ, sediul Consiliului Lumii Pământene şi al Armatei Unitare.

Pioşi: supravieţuitori ai bolii care au grijă de bolnavi.

Saar: mare râu care marchează graniţa dintre Lumea Pământeană şi Ţinuturile Necunoscute.

Salazar: Oraş-Turn, capitala Ţării Vântului.

San: nepotul lui Nihal şi Sennar, care s-a întors în Lumea Pământeană după o lungă absenţă. E al doilea Marvash.

Sennar: magician puternic, soţul lui Nihal.

Sheireen: «Consacrat» în elven.

Shevraar: Numele elven al lui Thenaar.

Ţinuturile Necunoscute: Teritorii dincolo de Saar.

Theana: magiciană şi preoteasă, Oficianta Supremă a Fraţilor Fulgerului.

Thenaar: zeul războiului, distrugerii şi creaţiei.

Tiran: porecla dată lui Aster.

Uro: pitic convins că a găsit un antidot pentru boală.

Observatori: sectă secretă, desprinsă din Fraţii Fulgerului.

Noul Oraş: numele cu care Makratul a fost redenumit.

Balaur: animal asemănător cu un dragon, dar lipsit de picioarele din faţă; animalul de călărie preferat al războinicilor elfi.

Autorul

La vârsta de şapte ani, **Licia Troisi** scria deja poveşti pe care părinţii ei le-au compilat într-un caiet albastru... Mai târziu, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să-şi ia o slujbă la Observatorul din Roma, unde lucrează acum. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: abia ieşită din facultate, a început să scrie *Cronicile Lumii Pământene*. Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este un bestseller în Italia şi Franţa. În prezent scrie o nouă serie fantasy: *Nashira*.

Toate cărţile Pocket Jeunesse pe

www.pocketjeunesse.fr

Titlul original: *Leggende del Mondo Emerso* II. Figlia del sangue

Director de colecţie:
Xavier d'ALMEIDA

Coperta © Arnoldo Mondadori Editore, S.p.A, Milano, ilustraţie copertă de Paolo Barbieri

Leggende del Mondo Emerso II – Figlia del sangue

© 2009, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2012, Ediţiile Pocket Jeunesse, Departamentul Universe Poche, pentru traducerea franceză şi această ediţie.

© 2020, pentru această ediţie a traducerii în limba română.

ISBN : 978-2-266-22503-8

Această lucrare este protejată prin drepturi de autor şi strict rezervată pentru utilizarea privată a clientului. Orice reproducere sau difuzare în beneficiul terţilor, gratuit sau contra cost, în întregime sau a unei părţi a acestei opere este strict interzisă şi constituie o încălcare prevăzută la articolele L 335-2 şi următoarele din Codul proprietăţii intelectuale. Editorul îşi rezervă dreptul de a da în judecată orice încălcare a drepturilor sale de proprietate intelectuală în faţa instanţelor civile sau penale

Legea 49956 din 16 iulie 1949 privind publicaţiile pentru tineret: august 2012.